

cern...I quit! To wh
concern...I quit! I qu
it! I quit! To whom it
ay concern...I quit! I
ern...I quit! I quit! To
I quit! To whom
nom it
concern...I qu
to whom
it
concern...I qu
quit! To
to whom

TWO WEEKS NOTICE

felmondólevél

fine
selection

W H I T N E Y G .

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

WHITNEY G.

TWO WEEKS NOTICE

felmondólevél

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Írta: Whitney G.

A mű eredeti címe: Two Weeks Notice

Copyright © 2018. TWO WEEKS NOTICE by Whitney G.

The moral rights of the author have been asserted.

Ez a könyv nem valós történetet ír le. A nevek, a szereplők, a helyszínek és az események a szerző képzeletének szüleményei. Valós eseményekkel, helyekkel és élő vagy elhunyt személyekkel való egybeesés pusztán csak a véletlen műve.

Fordította: Sándor Alexandra Valéria

A szöveget gondozta: Leléné Nagy Márta

Cover design by Najla Qamber Designs.

ISSN 2064-7174

EPUB ISBN 978-963-561-747-0

MOBI ISBN 978-963-561-748-7

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2021-ben

Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor, Tamaskó Dávid

Korrektorok: Réti Attila, Heiser Krisztina

Az olvasóimnak.

Köszönöm, hogy visszahoztatok oda, ahová tartozom.

Love & F.L.Y.

(azaz First Love Yourself, legfontosabb, hogy szeresd önmagad):

Whitney G.

PROLÓGUS

Tara

*A győztesek sohasem adják fel,
és akik feladják, sohasem győznek...*

Ha mindig kaptam volna egy dollárt, valahányszor anyám ezt mondta nekem, akkor most éppen bort kortyolgatnék a saját szigetemen, az Amalfi-part közelében.

Amikor sírtam, hogy utálok a balettot, akkor ő belepasszírozta a lábamat abba a ronda rózsaszín topánkába, és rám erőltette, hogy csak azért is menjek gyakorolni. Amikor bejelentettem, hogy szakot szeretnék váltani, mert üzleti gazdaságtan helyett „valami kreatívabbat” tanulnék, akkor megfenyegetett, hogy nem fizeti tovább a tandíjamat. S amikor elmondtam neki, hogy mindjárt elküldöm a retekbe az első igazi főnökömet, akkor csak felsóhajtott, és megismételte ezt a régi és igaz bölcsességet.

Ragaszkodott hozzá, hogy a késő esti e-mailjeim csupán „hasztalan nyavalygások”, hogy az utálkozó ordításom „félresiklott csodálat”, és valahányszor heti több mint száz órát kell dolgoznom, az „személyiségfejlesztő hatású, ami igencsak rám fér”.

Miután már két hosszú éve dolgozom neki, végül elfogadtam, hogy ebből semmi sem igaz.

Preston Parker egy seggfej főnök. Ennyi. Téma lezárva.

Anyám nyugodtan rám foghatja, hogy „feladom”, ő viszont sohasem fogja megtudni, milyen egy ilyen embernek dolgozni. Egy pasasnak, akinek nagyobb az egója, mint New York és Las Vegas együtt, cakompakk.

Igen, bármelyik nőnek nedves lesz a bugyija attól, hogy akár csak egyetlen szótagot hall a tökéletes ívű szájából.

Igen, egyenesen lélegzetelállító a smaragdzöldes mélyszürke szeme, és folyton lenyűgöz azzal, hogy minden öltöny úgy áll rajta, mintha kifejezetten *rászabták* volna.

De már nagyon elegendem van.

Nem bírok tovább dolgozni neki, és végre azt a felmondólevelet fogalmazom, ami két hét múlva lezárja a munkaviszonyomat, és már az első hónapban meg kellett volna írnom. (Nem, inkább már a legelső *héten*.)

Most viszont túlságosan előreszaladtam. Nem kezdek ezt a történetet a keserű befejezésnél vagy a nyomorult közepén. Muszáj a rendkívül szerencsétlen elejével kezdenem...

EGY

Preston

A „rendkívül szerencsétlen” kezdet...

Mindig is reggel háromnegyed öt volt a kedvenc napszakom. Azon ritka pillanatok egyike, amikor New York nyugodt és csendes, amikor az utcákon végighajtva csodálhatom az épületeket, amik abban a megtiszteltetésben részesültek, hogy a vezetéknevemet viselhetik.

A *Parker & Rose Collection* az összes belvárosi háztömbben rendelkezik ingatlannal. A *Grand Alaskan* a társadalom krémjéhez tartozó vendégeket fogad páratlan diszkréció mellett, ráadásul ott van még a kedvenc szállodám mind közül. Az, amelyik egymás után tíz évben szorította le a *Waldorf Astoriát* a luxushotelek toplistájának éléről: a *Grand Rose* az Ötödik sugárúton.

A századik hotelem, ebben a városban pedig a huszadik. Neki köszönhetően tudom, hogy New York az enyém, és mindig is az enyém marad. Az összes manhattani luxushotel arra várt, hogy az én kezem nyomát viselje, a legújabb Hiltonok és Marriottok csupán gyenge másolatnak számítottak. Én találtam ki a modern csavart a luxuskategóriában. Mindenki más csak tőlem kölcsönözte.

– A mai újságjai, uram – nyújtotta őket felém a sofőröm,

amikor kinyitotta nekem a limuzin hátsó ajtaját. – Érdekesek a mai címlapok.

– Kétlem.

Széthajtogattam a kupacot, ahogy kikanyarodtunk az utcára, és felmordultam, amikor megláttam a félkövérrrel szedett fekete betűket:

Bulvárrovat

Mr. New York

Preston Parkert, a Parker Hotels tulajdonosát (aki egymás után immáron a nyolcadik évben a mi Mr. New Yorkunk) rajtakapták, hogy a modell Yara Westinghouse társaságában hagyta el a luxuslakását. Az eset néhány nappal azután történt, hogy Marsha Averyvel látták őt, míg néhány hete még Hanna Bergstrommal.

Újságírónk megállította őt a bejárat előtt, hogy megkérdezze, bármelyik kaland komoly-e, mire ő úgy reagált, hogy „húzzanak el a vérbe az ingatlanomból.”

Továbbra is kételkedünk benne, hogy valaha is megállapodik majd egy nő mellett, de legalább bombasztikus vele a szokásos októberi címlapunk.

###

Könyörtelen vezérigazgató! Preston Parker megvette a Sonoma szállodaláncot, és irúgta a felsővezetőket

Az arrogáns és könyörtelen hotelmágnás, Preston Parker megtette az eddigi legszívtelenebb lépését.

Ismét hónapokon át udvarolt egy szállodaláncnak – úgy tett, mintha valódi márkaegyesítésről lenne szó –, ám (nem túl meglepő módon) kirúgta az összes jelenlegi alkalmazottat. A *Parker Hotel International* sajtóosztálya elárulta, hogy a *Sonoma Hotels* hamarosan luxuskategóriás lesz.

###

Mr. New Yorknak, vagyis Preston Parkernek

eltitkolt gyereke született

Egy titokzatos nő, aki egyéjszakás kalandba bonyolódott Preston Parkerrel, azt állítja, hogy tőle született a kéthetes kislánya. Havi ötezer dolláros gyerektartást akar, és a kórházi számlák kifizetéséhez is ragaszkodik.

Mi a franc?

Félrelöktem az utolsó újságot, és inkább a másik kettőre összpontosítottam, minden egyes nem megerősített szónál a fejemet rázva. A szalagcímekből áradó hanyagság kezdte nagyon erősen piszkálni a csőrömet.

Az újságírók manapság már mindent hajlandóak leírni, hogy eladják a lapot, és még mindig nem kaptam részesedést a rengeteg példány után, amit velem sikerült eladniuk.

Régen a könyörtelennél is könyörtelenebb voltam: kibeleztem hoteleket csak azért, hogy biztosan ne keljenek versenyre az enyémeikkel, és felvásároltam ingatlanokat csak azért, hogy ne valaki más vegye meg őket, ám annak az időszaknak már rég vége. Több mint egy évtizede uralom az ágazatot, ami azt jelenti, hogy nem kell annyira kérlelhetetlennek lennem, ugyanakkor azt is jelenti, hogy nem igazán van mit ünnepelnem.

A jachtjaimon meg a tetőteraszaimon tartott túlzó partik az évek során elveszítették a vonzerejüket, így csak azért mutatkoztam továbbra is supermodellekként, hogy eltereljem a média figyelmét a színpalak mögötti üzleti ügyeimről.

Ha vették volna a fáradságot, hogy egy kicsit jobban utánajárjanak a dolgoknak, akkor észreveszik, hogy az életem egy folyamatos déjá vu. Minden egyes beszélgetésnél előre

tudom, mit fognak mondani nekem az emberek, és már semmin sem lepődtem meg. Megtartottam magamnak a dolgaimat, sohasem barátkoztam, és szemmel tartottam az összes ellenségemet.

Mivel a családommal egyáltalán nem tartottam a kapcsolatot, beletemetkeztem a munkába, s elvártam, hogy körülöttem mindenki más is így tegyen. Ha én képes vagyok legalább száz órát dolgozni hetente, akkor ők is képesek. Ha nekem nincs szükségem alvásra, akkor nekik sincs.

Amikor végre megérkeztem a központba, rászántam egy másodpercet, hogy megcsodáljam az előcsarnok márványpadlójának közepébe vésett ezüstös szürke „P” betűt. Vártam, hogy a menedzserasszisztensem odajöjjön hozzám az elvárt reggeli beszámolókkal és a kedvenc kávémmal, de eltelt három perc, és nem történt semmi.

Hát persze...

Bosszúsan felmentem a lifttel az irodámba, ahol az emelet vezető recepciósa, Cynthia üdvözölt.

– Jó reggelt, Mr. Parker! Hogy van ma?

Mindig túl eleven volt a korai időponthoz képest.

– Ugyanúgy, ahogy tegnap voltam. Vár rám valaki a vonalban?

Nem válaszolt. Csak mosolyogva bámult rám, néhány másodpercig rebegette a nagy barna szeme fölötti pilláit.

– Vár rám valaki a vonalban? – ismételtem. – Bármilyen új dokumentum, amit alá kell írnom a reggeli postázáshoz?

Még mindig nem felelt.

– Van valami különösebb oka annak, hogy így bámul rám ahelyett, hogy válaszolna a kérdéseimre?

– Majd akkor válaszolok a kérdéseidre, ha te is válaszolsz az enyéimre – fogta halkabbra a hangját. – Tegnap írtam a

privát számodra. Miért nem válaszoltál?

– Mert letiltottalak három hete.

– Egy képet akartam elküldeni neked, amit a nyaralásom alatt lőttem – mondta. – Semmi más nem volt rajtam, csak egy bikinialsó.

– Várok egy hívást a Rush Estate-től ma délelőtt – zártam rövidre a beszélgetést, amit nem voltam hajlandó folytatni. – Ügyelne rá, hogy a kettes vonalamra fusson be, hogy rögzíthessem, kérem?

– Azon a képen úgy nézek ki, mint egy szupermodell – jelentette ki. – Tudom, hogy régen szupermodellekkel jártál. Ugye? Legalábbis a sok bulvárcikk szerint.

– És egy aktát is várok az új Berkley csapattól. Engedélyezem, hogy aláírja az átvételi elismervényt.

– Tudod, szerintem itt az ideje, hogy olyan nővel járj, aki megeszi a sült krumplit ahelyett, hogy csak a közösségi médiában pózolna vele – riszálta a csípőjét mosolyogva. – És szerintem a változatosság kedvéért adhatnál egy esélyt valakinek, aki közel áll hozzád.

Pókerarccal rámeredtem.

Minden másnap eljátszottuk ezt a szarságot. Ha éppen nem nyíltan flörtölt velem, akkor megpróbált féltékennyé tenni azzal, hogy úgy tett, mintha rengeteg pasassal beszélne telefonon (nem sikerült neki).

– Remélem, kapcsolja majd nekem a Rush hívását – közöltem vele. – És szerencséje, hogy kritikán felüli a munkája, Cynthia. Máskülönben kénytelen lennék...

– Megbüntetni? – mosolygott. – Elmesélné, hogy csinálná? – váltott ismét magázásra.

Jézusmária!

Otthagytam, és magamra csuktam az irodám ajtaját. Ő volt

a legfiatalabb recepciós a vállalatomnál, de a legjobb is egyben. Ha lett volna üzleti diplomája vagy bármilyen jogi tapasztalata, talán adok neki egy esélyt menedzserasszisztensként.

De ugyebár a napról napra egyre felelőtlenebb és nyíltabb flörtölése miatt valószínűleg úgy a legjobb, ha távol tartom magamtól.

Helyet foglaltam az íróasztalom mögött, és rájöttem, hogy nem vár a kolumbiai kávé. Nincsenek kézzel írt feljegyzések a megbeszélésekről, amiken részt kellennem. Sehol egy e-mail, hogy *miért*. Magyarul az asszisztensem szarakodott, már *megint*.

Sóhajtván megnyitottam az e-mailjeimet, hogy rákérdezzek, mikorra várhatom a kávémat és a feljegyzéseimet, ám a vezető jogászomtól érkező levél bukkant fel a kijelzőn.

**Tárgy: A legújabb asszisztensed itt van az irodámban
(megint)**

Preston!

Kérlek, gyere ide! Máris.

George Tanner

Vezető jogász, Parker International

Ez a levél minden második pénteken menetrend szerinti pontossággal megérkezett George-tól. Csak annyi változott, hogy melyik „új asszisztensre” gondolt. Olyan sokat elfogyasztottam már belőlük, hogy mindet Taylornak hívtam, mivel egyikük sem maradt elég sokáig ahhoz, hogy megtanuljam az igazi nevüket.

Elsétáltam az irodájához, és a kanapén ülve találtam a legfrissebb Tayloromat. Az asszisztens srácon bő kék öltöny volt, aminek a legközelebbi kukában lett volna a helye, a

szeme puffadtan vöröslött, és úgy festett, mint aki hetek óta nem aludt.

– Mondja el Mr. Parkernek, amit elmesélt nekem az előbb! – nyújtott felé George egy zsebkendőt. – Vágjon bele!

A legfrissebb Taylor rám nézett, és hosszan kifújta magát.

– Mr. Parker! Túlhajszolt vagyok, és túl nagy terhet ró rám mindaz, amit meg kell tennem önnek, uram. Nem tudok enni, nem tudok aludni, és úgy érzem, hogy ez a munka felemészti az életemet.

– Két hete kezdett el itt dolgozni.

– Hadd fejezze be, Preston! – szólt rám George. – Nem hiányzik több gond a HR-esekkel, ugye? – tette hozzá az orra alatt motyogva.

– Én csak... – szipogta Taylor. – Én csak annyira szörnyen próbálkozom, hogy a megelégedésére szolgáljak, de sohasem elég. Folyton csörög a telefon, soha sincs ötszáznál kevesebb e-mailem, és szerintem nem is tudja az igazi nevemet.

Nem tettem úgy, mintha tudnám.

– A barátnőmnek minden este arra kell hazajönnie, hogy sírok e miatt a munka miatt – törölte meg a szemét a zakója ujjával.

– Minden este sír, és *még mindig* van barátnője?

George szúrós pillantást vetett rám, én pedig karba fontam a kezemet.

– Nagyra értékelem a lehetőséget, amit öntől kaptam, de még a felajánlott magas fizetés sem elegendő – szipogta. – A mai nappal hivatalosan felmondok.

– A legtöbb alkalmazott általában két héttel előbb elküldi a felmondását – válaszolom. – Nem értem, miért kellett idejőnnöm, és végighallgatni a sírását.

– Mr. Parker úgy érti, hogy elfogadja az ön felmondását –

rázta a fejét George. – És mivel szeretnénk jól indítani a következő asszisztensével, érdeklődni szeretnék, hogy Mr. Parker tett-e valaha olyasmit, amitől ön kellemetlenül érezte magát? Van-e bármi, amin javíthatnánk a jövőben?

– Igen – bólintott. – Múlt héten frissítenem kellett a magántelefonját.

– Ó, minő borzalom! – pillantottam rá az órára.

– Borzalmas volt, uram. Amik azokban a régi üzenetekben voltak, olyan sok különböző nőtől... Mély nyomot hagytak bennem.

– Mi állt pontosan azokban az üzenetekben? – kérdezte George.

– Túl sok minden – fordult el tőlem Taylor. – Hiányzol a puncimnak. Miért nem jársz már erre, hogy megpumpálja a farkaddal? A tiéd a legnagyobb fark, amiből valaha is nyeltem... nyelhetek megint? Szerintem engem még sohasem dugtak meg úgy, mint...

– Oké, elég – szakítottam félbe. Ellenálltam a kísértésnek, hogy forgassam a szememet. – Nagyon köszönjük a munkáját itt, a Parker Internationalnál, Taylor. Biztos vagyok benne, hogy senkinek sem fog hiányozni.

– Jimnek hívnak. Pont ezért mondok fel.

– Azért mond fel, mert inkompetens – vettem elő a telefonomat, hogy elküldjem a szokásos „ennek is annyi” e-mailt a HR-eseknek. – Az alagsorban veheti át a kilépési papírjait és az utolsó csekkjét.

Előrehajolt, hogy megölelje George-ot (az ölelés kissé hosszabb volt a szükségesnél), aztán az ajtó felé vette az irányt.

Amint becsukódott mögötte az ajtó, George kifújta magát.

– Na, ennyit az elképzelésemről, hogy egy Harvardon

végzett férfi képes lesz elérni azt, amit a korábbi csalódásaidnak nem sikerült. Tudod, hogy te vagy az egyetlen vezérigazgató a luxushotel ágazatban, akinek nincs stabil menedzserasszisztense?

– Csak azt tudom, hogy én vagyok a legsikeresebb vezérigazgató a luxushotel ágazatban – mentem oda az ablakhoz. – Kizárólag ez számít most.

– Hagyjuk! – köszörülte meg a torkát. – Mielőtt akár csak megemlíthetném ezt a soha véget nem érő problémát, beszélnünk kell a legújabb változtatásodról – kezdett fel-alá járkálni az irodában. – Nem értem, miért döntöttél úgy, hogy néhány szállodában ingyen osztogatod a gourmet reggelit. Nem útszéli fogadóid vannak.

– Az útszéli fogadókban nem szolgálnak fel *gourmet* reggelit.

– Tudod, mire célzok, Preston. A luxushotel azért luxushotel, mert ott a vendég mindenért fizet. Minél több a csillagunk meg a profitunk, annál kevesebb ingyenholmit kapnak.

– Ez csak egy kísérlet – feleltem. – Ráadásul úgy tűnik, hogy működik. Tíz százalékkal megnőtt a bevétel.

– Nos, ez remélhetőleg tovább kitart, mint a következő asszisztensed.

Azzal felém tolt egy kék mappát.

– Mi ez?

– Ez a legújabb menedzserasszisztensed önéletrajza és motivációs levele – jelentette ki. – Vettem a bátorságot, hogy kiválasszam a következőt, és garantálhatom, hogy ő nem csak egy pár hónapig fogja bírni.

Átlapoztam a papírokat. Rögtön tudtam, hogy nem fogja tovább bírni egy hétnél. Pont olyan volt, mint az összes többi

asszisztens, akit George korábban ajánlott nekem. Menő egyetemen végzett, többéves tapasztalattal a szállodamenedzsment területén, kifejezetten kudarcra ítélve. Még a motivációs levele is – amiben leírta, hogy miért akar nekem dolgozni – megszólaltatta a közelgő bukás ismerős vészcsengőjét a fejemben.

Őszintén úgy vélem, hogy segíthetek Preston Parkernek, hogy a lehető legjobb vezérigazgató legyen azáltal, hogy a legjobb menedzserasszisztens lesz belőlem, akit valaha is felvett.

Sohasem említettem meg George-nak, de elég ironikus szerintem, hogy az üzleti diplomáim megszerzése előtt jutottam előre a szállodaipari ranglétrán; hogy az első hozzám kerülő hoteleket csupán mohóságból és kétségbeesett sikervágyból kaparintottam meg, semmi másért.

Miért nem adtunk soha esélyt valakinek, aki ilyen?

– Ahogy látod, évfolyamelsőként végzett a Yale-en – mosolygott George, miközben századjára is kiejtette ugyanezeket a szavakat. – Nemcsak hogy több mint tíz évig dolgozott a szállodaiparban, de számottevő időt töltött a Hilton, a Marriott és a Starwood marketingosztályán. Szerintem kiszedhetnél belőle néhány bennfentes infót a konkurenciáról.

– Tíz éve én vagyok a legjobb. Nekem nincs konkurenciám.

– De lesz, ha nem kezdesz el segítséget kérni – mordult fel.

– Egyszer majd rá kell jönnöd, hogy szükséged van egy pokolian jó menedzserasszisztensre, hogy működjön ez a vállalat. Olyasvalakire, aki nemcsak itt tud neked segíteni, hanem akár helyetted is be tud menni a megbeszélésekre, ha esetleg úgy döntesz, hogy pihenőt tartasz, vagy ne adj' isten szabadságra mennél, mint egy normális ember.

– Jó – csuktam be a mappát, és átnyújtottam neki. – Adj
egypár hetet, hogy kiválasszam a következő csajt, és ha vele
nem jön össze, akkor rábólintok a tippedre.

– Rendben – egyezett bele. – Viszont ott kell lennem az
összes interjún.

– Miért? Nem bízol a választásomban?

– Most, hogy már tudom, hogy nők írogatnak neked a
puncijukról, és te csakis csajként vagy hajlandó hivatkozni a
következő asszisztensedre? Egyáltalán nem bízom benned!

KETTŐ

Preston

Néhány héttel később

Kérlek, ne okozz te is csalódást...

– Tudna mesélni egy kicsit a korábbi tapasztalatairól a Toys'R'Usnál, Miss Jackson? – kérdeztem a velem szemben ülő vöröskétől. – Az önéletrajza szerint senior értékesítőként dolgozott ott.

– Nos, igen – mosolygott. – Ööö... sokat könyveltem és logisztikáztam.

Doboltam az ujjaimmal az asztalon. Eddig lenyűgözőnek tűnt, de valami nem stimmel vele. Elpirult, valahányszor találkozott a tekintete az enyémmel – tipikus, viszont mindig, amikor feltettünk neki egy kérdést, lenézett a tenyerére, mintha onnan puskázna.

Ki a fene puskázik egy interjún?

– Sajnálom, hogy annak a vállalatnak végül le kellett húznia a rolót – mondta George. – Mit gondol, a játékok világában szerzett tapasztalatok közül mit kamatoztathat a szállodák világában?

– Sokat. Rengeteg tapasztalatom van abban, hogyan lehet gondoskodni az ügyfelek elégedettségéről, a havi célok teljesítéséről és a csúcsmínőségű szolgáltatásokról.

George kedvtelve bólintott.

– Dolgozott már együtt bármilyen projekten egy jó barátommal, Tim Lause-szal?

– Kivel?

– Tim Lause-szal – ismételte meg George. – A senior értékesítési vezetővel. Ha ön a senior értékesítési csapatban dolgozott, akkor legalább egypár projekten közösen dolgozott vele. Így van?

– Ó, igen. Persze. Abszolút. Sok projektem volt Mr. Lause-szal.

– Megosztaná velünk, hogy milyen projektek? – érdeklődtem. – Mármint konkrét részletekkel?

– Hát, ööö... – vörösödött el, és megint lenézett a tenyerére. – Én... a...

– Igazán lenyűgöz bennünket a magánhangzóival, Miss Jackson – folytattam. – De engem jobban érdekelnének a korábbi projektjei részletei.

Nem válaszolt.

– Meg kell ismételnem a kérdést? Nem érti, mit jelent az, hogy „korábbi projekt”?

– Oké, nézzék – állt fel elkerekedett szemmel. – Csak azért írtam bele a Toys’R’Ust, mert ők csődbe mentek, és úgy gondoltam, hogy semmiképpen sem tudnak felhívni senkit a referencia miatt. Többnyire más üzemen kívüli cégeket szoktam felhasználni az aktuális munkakeresésnél, és lehet, hogy azokra kellett volna hagyatkoznom most is. Francba!

– Szóval sohasem dolgozott a Toys’R’Usnál? – kérdezte George.

– Folyton ott vásároltam.

– Tényleg van egy jogi diplomája a Yale-ről?

– Nem, de részt vettem ott egy nyári kurzuson, amikor

végzős voltam a gimiben – nézett egyikünkről a másikra. – Tökéletes volt a tanulmányi átlagom. És mielőtt megkérdeznék, nem hazudtam arról, hogy jó vagyok az ügyfélszolgálat terén. Kérdezzék meg a felettesemet a Starbucksban. Senki sem csinálja úgy a pumpkin spice lattét, ahogy én.

– Oké – csuktam be a mappáját. – Most elmehet.

– Számíthatok arra, hogy behívnak egy második interjúra? Pókerarccal rámeredtünk.

– Akkor ez egy „nem”?

– Ez egy *baromira nem*. Kifelé! – mutattam az ajtóra. – Most rögtön.

Fújtatva felkapta a táskáját, és kifelé menet bevágta az ajtót.

– Ha egyáltalán *eszedbe jutott*, hogy behívd egy második interjúra... – szólalt meg George.

– Az jutott eszembe, hogy küldök neki egy számlát, amiért elpazarolta az időmet.

Éppen lehúztam a nevét a listáról, amikor Linda, a pénzügyi vezetőnk belépett az irodámba.

– Elnézést, hogy bejelentkezés nélkül zavarom, Mr. Parker – kezdte. – De most fejeztem be a Grand Rose Hotel nyereségi és veszteségi jelentését.

– És?

– Úgy tűnik, hogy azokat a mostani veszteségeket nem lehet semmi különösebb okra visszavezetni, és elég csekélyek. Csupán havi ötezer-öt száz dollár – jött oda hozzám, hogy átadjon egy papírt a feljegyzéseivel.

Megfeszült az állkapcsom. Az én vállalatomnál nincs olyan, hogy „csekély” veszteség, és mindig tudnom kell minden fillérnek a helyét.

– Bizonyossággal feltételezhetjük, hogy valaki lop tőlem? – kérdeztem.

– Éppen ellenkezőleg, uram. A Grand Rose menedzserei biztosak benne, hogy a veszteség bizonyára egy vendég miatt következett be. Vagyis azt mondják, hogy egy *nem* vendég miatt.

Összenéztünk George-dzsal. Minden kétséget kizáróan tudtam, hogy a személyzetem tagjai közül valaki hazudik, és lop tőlem. Azt hittem, hogy miután saját kezűleg tettem tönkre a karrierjét annak a pár embernek, aki lopni merészelt, soha többé nem kell aggódnom emiatt, ám valaki durva emlékeztető elé nézett arról, hogy milyen könyörtelen tudok lenni.

– Mondja meg nekik, hogy jövő héten odamegyek, és legyenek szívesek elmagyarázni, hogyan lophat meg engem több száz dollárral egy *nem* vendég, aki még csak be sem jelentkezett – közöltem felforrt agyvízzel. – Mondja meg nekik, hogy mindent látni akarok kinyomtatva, és ha nincs meg minden egyes fillérnek a helye a könyvelésben, akkor kirúgok mindenkit, aztán gondoskodom róla, hogy soha többé ne kapjanak munkát ebben a városban. Magát is kirúgom, ha kiderül, hogy fedez nekik. Van még valami, amit meg kell osztania velem?

– Nincs – nyelt egyet, és elindult az ajtó felé. – Ez minden, uram.

Átgondoltam a számokat, miközben az ujjaimmal az asztalon doboltam.

Havi ötezer-ötszáz dollár egy intézményben egy év alatt egy kicsit több mint hatvanezer dollár. Ha sikerül ezt megismételniük négy másik intézményben, akkor negyedmillió üti a markukat. Ki a franc próbálkozik egyáltalán ilyesmivel

úgy, hogy azt hiszi, nem bukik le?

– Van egy ötletem, Preston – zökkenett ki George a gondolataimból. – Nos, azontúl, hogy pont az imént fenyegetted meg, hogy kirúgod, miért nem kérdezted meg soha Lindától, hogy lenne-e a menedzserasszisztens?

– Megkérdeztem, és visszautasította. Azt mondta, hogy már így is iszik miattam, és a férje nem akarja, hogy túl közel dolgozzon hozzám.

– És mi a helyzet Cynthiaival?

– Cynthia csak húszéves.

Ráadásul dugni akar velem.

– Hát lehet, hogy fel tudna nőni a feladathoz. Te is csak húszéves voltál, amikor megvetted az első szállodádat, és nézd meg, mit hoztál ki abból a kócerájából. Nézd meg, mennyi mindent értél el az azóta eltelt tizenkilenc évben. Talán Cynthia lesz a következő Preston Parker.

– Garantálhatom, hogy nem.

– Nem vagy hajlandó adni neki egy esélyt?

– *Gondolni* sem akarok rá, hogy adjak neki egy esélyt.

– Pedig szerintem jó ötlet.

– Hadd mutassam meg neked, hogy miért nem! – mondtam, mielőtt tárcsáztam a mellékét. – Cynthia, be tudna jönni egy percre az irodámba, kérem?

– Örömmel, Mr. Parker.

Pillanatokon belül belépett az irodámba. Kipirult arccal és néhány centivel feljebb húzott szoknyával, mint az előbb.

– Ó! – torpant meg, amikor észrevette George-ot. – Azt hittem, azért hív, hogy *kettesben* legyünk – köszörülte meg a torkát. – Miben segíthetek önnek ma délután, Mr. Parker?

– Amint azt tudja, éppen menedzserasszisztentst keresek. Érdeklődni szeretnék, hogy lenne-e az ideiglenes

asszisztensem, amennyiben a következő interjúk nem lesznek sikeresek.

– Ó, hát persze – harapott rá az ajkára még jobban kipirulva. – Ha a menedzserasszisztense leszek, az azt jelenti, hogy nagyjából hozzám fog fordulni mindenért? Vagyis sokkal több időt fogunk együtt tölteni?

– Igen.

– Vagyis lesznek privát megbeszéléseink és ottalvós üzleti útjaink? *Kettesben?*

– Igen.

– Mindig közös hotelszobánk lesz, amikor elutazunk?

– Egyáltalán nem. A menedzserasszisztensem szokás szerint külön szobát kap az utazások alkalmával.

– Hát én nem mernék gondot okozni a külön szobával. Szívesen megspórolnám önnek azt a pénzt, és semminek sem kell szokás szerint alakulnia a kapcsolatunkban – jött közelebb, minden egyes lépésnél egyre jobban elkerekedő szemekkel. – Legalábbis eleinte nem. Hagynám, hogy szép lassan belejöjjön a dolgokba, de őszinte leszek, és bevallom, hogy mindent keményen és durván szeretek. Ha tényleg jól kijövünk egymással, akkor néhány hónapnyi menedzserasszisztensség után megbeszélhetnénk, hogy...

– Jó, *elég!* – szakította félbe George. – Köszönjük, hogy időt szánt ránk, Cynthia! Jelezni fogjuk, ha az utolsó interjúk nem hoznak sikert.

– Nagyon remélem, hogy nem fognak – nyalta meg az ajkát úgy, mint egy kiéhezett állat, és rám mosolygott, mielőtt elhagyta az irodát.

Amint becsukta maga mögött az ajtót, George rám nézett.

– Nyíltan kezdeményez szexuálisan, és még nem rúgtad ki? Miért?

– Mert kitűnően végzi a dolgát. Ráadásul azon kevesek közé tartozik a csapatomban, aki nem tör ki könnyekben, ha több dolgot kérek egyszerre.

– Értem – nyitotta ki a laptopját, és letette az íróasztalom szélére. – Mielőtt rátérnénk a mai teendőkre, meg szerettem volna kérdezni tőled valamit. Meg fogod látogatni a családot az idei ünnepek alatt? Tudom, hogy általában nem szoktad, de éppen a vezetői naptárat készítem, így jó lenne tudnom.

– Nekem nincs családom – jelentettem ki szigorúan. – Ezt már megtárgyaltuk.

Nem számít, milyen közeli kapcsolatot ápolok George-dzsal, a családom (vagy annak a hiánya) mindig is tabu volt. Sohasem beszéltem róluk senkivel, és nem is akartam változtatni ezen a közeljövőben.

– Tudom, mit gondolsz erről a témáról, csak...

Elhallgatott, mert meglátta az arckifejezésemet.

– Oké, akkor térjünk rá a legutóbbi kutatásomra – folytatta. Megmutatta a legutóbbi eredményeit, és azokra a dolgokra szorított, amikről szívesebben beszélgettem. Néhány óra alatt átvettük a legutóbbi üzletkötésem jogi következményeit, majd kiment az irodámból.

Mivel még mindig nyughatatlan voltam, és muszáj volt munkával kitöltenem az időmet, megkértem Lindát, hogy küldje át nekem a Grand Rose végleges számait e-mailben, hogy lássam őket a saját szememmel. Abban a pillanatban, ahogy befejeztem a hiány újraszámolását, tudtam, hogy valami nincs rendjén.

A veszteségek mindig a hét ugyanazon három napján következtek be, és valamilyen oknál fogva mindig reggel. Belenéztem a készpénzes kifizetések menetrendjébe, ahol

láttam, hogy azok egybeesnek az érintett dátumokkal.

Forrongva odaszóltam a HR-osztályra, hogy készítsék elő a nyolc menedzser azonnali felmondását, és jeleztem George-nak, hogy készítse fel a jogi csapatot a perre.

Fogtam a telefonomat, és közvetlenül felhívtam a hotelt.

– Itt Preston Parker, a tulajdonos. Holnap odamegyek, hogy kirúgjam azt, aki meglop engem.

HÁROM

Tara

Hivatalosan is meggyőződtem róla, hogy nincs rosszabb annál, mint amikor az ember itt van fiatalon, csórón és állástalanul New Yorkban.

Nincs rosszabb.

Pontosan tizenöt dollár és negyvennyolc cent maradt a bankszámlámon. Minden egyes nap küzdöttem, hogy kihúzzam a következőig. Tudtam, hogy ha nem szerzek munkát hamar, akkor hajléktalan leszek.

Eddig annyi hasznát vettem az üzleti diplomáimnak, hogy akár ki is törölhettem volna velük a fenekemet. Én is csak egy lány voltam a sok közül, akik a jogi egyetem után ideköltöztek nagy álmokkal és reményekkel, aztán rájöttek, hogy a manhattani álomlakásból egy megosztott brooklyni albérlet lesz, a *Fortune* magazin TOP500-as listáján szereplő cégek valamelyikénél végzett álommunka helyett pedig szabadúszó szellemíróként olyan történeteket fogok gyártani néhány száz dolcsiért mindenféle pletykalapba, mint például a *Felkoppintott a gyerekem apjának unokatestvére*.

Habár sikerült heti négy-öt interjút elcsípnem, alig hívtak vissza valahonnan. Csak rideg visszautasításokat kaptam e-mailben.

Az elmúlt fél évben több mint háromszáz állásra

jelentkeztem, és minden éjjel könnyek között, némi zacskós leves maradéka fölött rágugliztam: „Beperelheti-e az ember az egyetemet, ha nem kap munkát, miután végzett?”

Szinte már kísértést éreztem, hogy hazamenjek Pittsburghbe, de a szívem mélyén nem tudtam megtenni. Túl keményen hajtottam ahhoz, hogy most feladjam, és tudtam, hogy végül valaki felvesz majd.

– Akik feladják, sohasem győznek, és a győztesek sohasem adják fel, Tara. Biztos, hogy ma megkapod ezt az állást – motyogtam magamban, miközben oldalt összefogtam a hajamat. Még utoljára belenéztem a tükörbe, hogy a tengerészkek ruhám teljesen gyűrődésmentes-e, aztán fogtam a táskámat, és kinyitottam a tűzlépcsőre néző ablakot.

Kilépve elővettem egy maroknyi tasakba csomagolt óvszert a táskámból, és felsorakoztattam őket a párkányra, óvatosan végig az üveg alá, hogy majd megint fel tudjam húzni az ablakot. A lakótársam és én már egyhetes késésben voltunk a lakbérrel, így muszáj volt hozzáférnünk a holmijainkhoz, ha a tulaj esetleg úgy dönt, hogy kirúg minket.

– Odabent vagy, Tara? – kérdezte kopogtatás után egy rekedt hang, miközben lemásztam a tűzlépcsőn. – Te horkolsz, Ava? Hol van az istenverte pénzem?

Nem válaszoltam. Csak másztam lefelé a tűzlépcsőn, és elrohantam a metrómegálló felé abban a pillanatban, ahogy talajt ért a lábam. Az aluljáró lépcsőjén levágtatva és a jegyellenőrzésen átszáguldva éppen elértem a C járatot Manhattan felé.

Megkapaszkodva behunytam a szememet, amikor a szerelvény meglódult előre. Vettem egy mély lélegzetet, és felmondtam magamban a mondatokat, amiket az elmúlt két órában gyakoroltam.

Azért szeretnék a Russ Stock Exchange-nél dolgozni, mert úgy vélem, hogy nagy hasznára lennék a vállalatuknak. Kutatómunkát végeztem, és készítettem egy prezentációt arról, hogy véleményem szerint miként kelhetünk versenyre a többi céggel. Ha adnak nekem egy esélyt, megígérem, hogy nem fogják megbánni. Kérem, adjanak nekem egy esélyt...

– Hamarosan Manhattanbe érkezünk – rángatott vissza a hangosbemondó a valóságba.

Amikor kinyílt az ajtó, gyorsan leszálltam, és felmentem a zsúfolt utcára, egyenesen a csatlakozásom felé. A Grayline Tour Bushoz.

A napszemüvegemet felvéve előkaptam egy régi jegyet a zsebemből, és megmutattam a sofőrnek.

– Üdvözöljük a járatunkon, kisasszony. Jó utat!

– Köszönöm.

Hátul foglaltam helyet, és idegesen ráztam a lábamat. Reméltem, hogy senki sem fog odajönni, hogy megnézze a dátumot a jegyemen. Felszállt néhány turista, akik feltöltötték a helyeket körülöttem, én pedig kifújtam magam.

– Üdv mindenkinek a Nagy Almában! – állt ki az idegenvezetőnk a széksorok közé, ahogy kikanyarodtunk az útra. – A mai félnapos körutazásunk során megnézzük a Times Square-t, a Broadwayt és a Hudson folyót. Útközben megállunk majd néhány látványosságnál, de mielőtt elkezdeném önöket borzasztó viccekkel szórakoztatni és megosztanám önökkel a városunk nagyszerű történelmét, ellenőriznem kell mindenkinek a jegyét. Vegyék csak elő!

Francia!

Elfordultam az ülésen, hátha elsétál mellettem. Felnéztem a szürkülő égboltra, hátha végre megkönyörül rajtam az univerzum, és odavarázsol egy rendes jegyet a kezembe. Vagy

csak vigyen el a busz még öt saroknyira, hogy közelebb legyek az állásinterjúm helyszínéhez.

– Asszonyom? – lépett elém az idegenvezető, szertefosztatva minden reményemet. – Asszonyom, van jegye erre a körútra?

Bólintottam.

– Nos, láthatnám, hogy ellenőrizzem?

– Jaj, a legutóbbi megállónál elhagytam. Bocsánat.

– Még egyszer sem álltunk meg.

– Biztos?

– Hadd lássam a jegyét! – hunyorgott rám. – Most rögtön.

– Oké, nézze... nincs jegyem, de...

– Megállítani a buszt! – rikkantotta. – Van itt egy nyomorult csöves!

– Mi? Én nem vagyok csöves – vörösödtem el. – Csak most nem engedhetem meg magamnak a taxizást, ezért utazom a buszokkal. Ha kapok munkát, akkor kifizetem maguknak az összes potyautamat, megígérem.

– Több potyaúttja is volt már nálunk?

– Mindjárt esik – mondtam könyörögve. – Megengedné, kérem, hogy legalább az első megállóig elmenjek? Nagyon fontos interjúm lesz, és nem akarok rosszul kinézni.

– Az nem az én bajom – mutatott az ajtóra. – Hányszor utazott anélkül, hogy fizetett volna?

A busz hirtelen megállt, én pedig felálltam és kifurakodtam mellette, mielőtt válaszoltam volna erre a kérdésre.

A járdára lépve hátranéztem a vállam fölött, az idegenvezető pedig éppen arra utasította az összes turistát, hogy nézzenek le rám.

– Hölgyeim és uraim, jobbra nézve láthatnak egy tökéletes

példát a New York-i aljanépre – mondta a mikrofonba. – Remélem, ennél közelebből nem fognak csövest látni ebben a városban. Gyorsan, mindenki nézze meg, hogy megvan-e még a pénztárcája, mielőtt elhajtunk!

Hangosan felröhögtek, nekem pedig könnyek szöktek a szemembe.

Nem voltam hajlandó szabad utat engedni nekik, úgyhogy nekivágtam a hosszú túrámnak végig az Ötödik sugárúton. Folyton az interjúra szánt beszédem szövegét ismételtettem, és győzködtem magam, hogy ma végre az enyém lesz álmaim állása.

Az épülethez érve rájöttem, hogy van még egy szabad félórám az interjúig. Igencsak korgott a gyomrom, és bár megígértem, hogy soha többé nem fogok ennivalót lopni, győzött az éhség.

A sarkon befordulva a Grand Rose Hotel lenyűgöző arany ajtaja előtt találtam magam.

– Jó reggelt, hölgyem! – mosolygott rám egyszerre a két ajtónálló, amikor beengedtek egész Manhattan legfényűzőbb szállodájába.

Mint mindig, most is ámulva álldogáltam egy kicsit az előcsarnokban, és végigjártam a tekintetemet mindenben.

Csillogó fehér csillárok lógtak a toronymagas plafonról, hatalmas rózsaszínű alakú szökőkút állt középen, a szürke márványpadló közepén pedig arany „P” betű fénylett.

A recepciósok rájuk szabott kék és szürke öltönyt viseltek, mint mindig, és mindössze öt másodpercebe telt, hogy meghalljam tőlük a szállodájuk mantráját.

Mi nem csak hotelszobákat árulunk. Hanem egy életérzést.

A véletlenszerű és törvénytelen itteni „tartózkodásaim” alkalmával felfedeztem, hogy hat éttermük van, négy

wellnessrészlegük és egy hatalmas tetőtéri medencés pihenőhelyük. A szálloda legjobb része mégis az volt, amelyik az elmúlt néhány hónapban megmentette az életemet: az ingyenes reggelizőpult.

A Hampton Inn-nel ellentétben, ahová időről időre ellátogattam, ez *gourmet* reggeli volt. Csokoládéba mártott eperszemek szarvasgombás vajjal megkent péksüteménnyel, egyedi ízesítésű palacsinták kézzel készített omlettekkel, plusz nem túl sokat kérdezősködő személyzettel. (Ha kérdezősködtek volna, tartottam egy „elveszett” szobakulcsot a hátsó zsebemben, így bármikor elő tudtam volna adni, hogy vendég vagyok, ha kell.)

Tompa mennydörgés emlékeztetett rá: sietnem kell, hogy kijussak innen.

Csak nyugi, csak koncentrálj!

Csorgó nyállal odamentem a pulthoz, és a vállam fölött hátranéztem a recepcióra, hogy biztosan nem néz-e senki. Miután meggyőződtem róla, hogy tiszta a levegő, fogtam egy tányért, és teleraktam friss eperszemekkel meg croissant-okkal. Megkentem egy zsömlét fahéjas-szarvasgombás krémmel, aztán nekiláttam, hogy csináljak egy csésze kávé.

Mielőtt végigsétálhattam volna a folyosón, hogy kislisszoljak az oldalsó bejáraton, mint mindig, egy idősebb, szürke öltönyös ember állt elém.

– Elnézést, kisasszony – szólított meg. – Ön a szálloda vendége?

Pff! Egy nap kétszer is lebukni?

– Tessék? – torpantam meg másik kijárat után kémelve, ha esetleg megpróbálná elállni az utamat. – Sértő, hogy egyáltalán feltette nekem ezt a kérdést.

– De még *nem* válaszolt rá – fonta karba a kezét. – Ön a

szálloda vendége?

- Igen. Igen, természetesen a szálloda vendége vagyok.
- Rendben, nagyszerű – vett elő egy kis kütyüt a zsebéből.
- Nos, lenne szíves megmondani nekem a szobaszámát?
- Ööö... miért?

Éreztem, hogy elvörösödik az arcom, és izzad a tenyerem, miközben belekapaszkodtam a tányér reggelimbe.

– Megvan az oka – érintette meg a kütyü kijelzőjét. – Úgy tűnik, hogy mostanában jelentős veszteségünk van egy bizonyos idegen miatt, aki bejárkál és lop az ingyenes reggelizőpultból, így szeretnénk meggyőződni róla, hogy mindenki a vendégünk, aki itt tartózkodik.

– Tényleg lopásnak számít, ha ingyen van a reggeli? – kérdeztem. – Egyáltalán hogy tudják napi szinten mérni az ilyesmit?

– Jó – rakta el az eszközt. – Hívom a biztonságiakat.

Abban a pillanatban, ahogy kiejtette a *biztonságiak* szót, elejtettem a tányéromat, és az ajtó felé vettem az irányt. Pánikba esve tolakodtam az igazi vendégek meg a dizájnér bőröndjeik között, ám mielőtt kijuthattam volna a friss levegőre, arccal nekiütköztem egy másik öltönyösnek.

Hangos puffanással landoltam a földön, és azonnal belenyilallt a fájdalom mindkét kezembe, amivel az esést tompítottam. Gyorsan felálltam, és felkaptam a táskámat meg a telefonomat. Megint elindultam az ajtó felé, de ott állt előttem az öltönyös, akibe beleütköztem. Elállta az utat. Aztán baromira elállt tőle a lélegzetem is.

ÉDES ISTENEM!

– Azt hiszem, elhagyott valamit – vett fel kettőt az övszereim közül mosolyogva. – Biztos szüksége lesz ezekre annak, *akihez* rohan. Nem gondolja?

Szóhoz sem jutottam, csak kikaptam a kezéből és beletömtem a táskámba. Aztán mozdulatlanul álltam, mert megigéztek a csodálatos szürkészöld szemei. Meg a tökéletes metszésű állkapcsa és a hollófekete haja, amibe legszívesebben beletúrtam volna. Ez a férfi maga volt a tökély.

Ahogy bámultam, ráérősen szexi mosolyra húzódott a szája, amitől úgy festett, mint aki most lépett elő a *GQ* magazin címlapjáról.

Nem kételkedtem benne, hogy egyedileg gyártott nyakkendőt visel, ami többbe került, mint amennyit én egy hét alatt valaha is kereshetek. A háromrészes fekete öltönye elárulta, hogy kidolgozott izmok feszülnek alatta, s azonnal felismertem az ezüst, gyémánt számlapos karóráját rajta. Kétszer láttam életemben. Egyszer egy vezérigazgatón a Fortune 500-as toplistájáról, másodjára pedig a „Dolgok, amiket sohasem engedhetek meg magamnak” című Pinterest táblámon.

Az öltönyös pont olyan átható pillantással vett szemügyre engem, ahogyan én őt, és akkor sem tudtam volna megszakítani a szemkontaktust, ha megpróbálom. Éreztem, ahogy megkeményedik a mellbimbóm a ruhám alatt, és biztosra vettem, hogy a bugyim is nedves lett.

Mielőtt rávehettem volna magam, hogy észhez térjek, és eszembe jutott volna, hogy menekülnöm kéne, nem pedig bámulni, odasietett hozzánk a korábbi szürke öltönyös ember.

– Mr. Parker! – lépett közénk levegőért kapkodva. – Csak tíz órakor számítottunk önre, uram. Még előkészítés alatt állnak a beszámolóink.

– Abban biztos vagyok – felelte még mindig engem

bámulva. – Itt akartam lenni abban a pillanatban, amikor befejezik, hogy biztosan kirúghassam azt, aki valójában felelős azokért a megmagyarázhatatlan veszteségekért.

– Nos, most éppen azoknak a veszteségeknek az első számú okát látja maga előtt, uram – hunyorgott rám. – Az ön előtt álló fiatal hölgy már két hónapja lopja itt a gourmet reggelinket és a kávékat. Heti három-négy alkalommal jön, olykor naponta többször is. Úgy tesz, mintha vendég lenne, és távozik, mielőtt odamehetnénk hozzá. Valószínűsítjük, hogy van egy elveszett szobakulcsa, amit magánál tart, és időről időre az oldalsó bejáratot használja. Megvárja, amíg bejön egy vendég, és az álkulcsát felmutatva beoson mögötte.

A fekete öltönyös oldalra biccentette a fejét, mintha kissé szórakoztatta volna a helyzet, ám a mosolya leolvadt az arcáról.

– Tisztában van vele, hogy a lopás *bűncselekmény*? – meredt rám lesújtó pillantással. – Azzal, hogy mostanra már többet lopott tőlem összesen, mintsem hogy piti tolvajlásnak minősülne?

Bólintottam. A torkomra forrt a szó, így nem tudtam elég gyorsan válaszolni.

– A zsaruk az egyes vonalon várakoznak, a biztonságiak pedig úton vannak lefelé, uram. Örömmel teszek tanúvallomást a leendő elítélt ellen, aki miatt kis híján elveszítettük az állásunkat.

– Mondja meg nekik, hogy ne jöjjenek! – közölte a fekete öltönyös. – Most rögtön.

– *Tessék?*

– Jól hallotta – felelte rám nézve. – Szerintem meg tudjuk ezt beszélni felnőtt ember módjára. Nem gondolja, Miss... mi is a neve?

– Ashley Smith.

– Az *igazi* neve – szólt rám. Nagyon is tudta, hogy kamuztam. – Az, amelyiket akkor használja, amikor nem kapják lopáson. Ha nem akarja elmondani nekem, elintézhetem, hogy a hatóságoknak kelljen elmondania.

– Tara – adtam meg magam. – Tara Lauren.

– Miss Lauren, én Preston Parker vagyok. Fogalmazhatnék úgy, hogy örülök, hogy megismerhetem, de nem örülök az olyan embereknek, akik lopnak a szállodáimból.

– Sajnálom – motyogtam. – Jól értem, hogy ön igazából a főnök?

– Nem. Én igazából a *tulaj* vagyok – válaszolta úgy, hogy valamiért beindultam tőle. – Beszéljünk! – intett, hogy kövessem, és elhaladtunk a morcos szürke öltönyös előtt.

Vetett egy pillantást az ételre, amit leejtettem a földre, s odament a reggelizőpulthoz. Fogott egy tányért, amit telerakott friss eperrel és croissant-nal. Aztán megkent szarvasgombás vajjal egy gluténmentes zsömlét, mielőtt felém nyújtotta a tányért.

Rajtam tartotta a szemét, miközben a liftek felé tartottunk. Tetőtől talpig végigmért minden lépésnél, és őszintén szólva nem tudtam, hogy kelepcebe csal-e a letartóztatáshoz.

Felfelé menet kerültem a forró pillantását. Örültem, hogy vendégek is voltak velünk a liftben.

Amikor felértünk a tizenharmadik emeletre, az utolsó vendégek is kiszálltak, ő pedig odatartott egy kulcskártyát a leolvasóhoz, és megnyomta a *Preston Suite* feliratú gombot.

Másodpercek múlva kinyílt az ajtó, s olyan csillogó arany padló tárult elé, ami még lenyűgözőbb volt, mint a lenti.

– Jó reggelt, Mr. Parker! – szólalt meg a nő a pult mögött. – Örülünk, hogy eljött ma.

– Jó reggelt! – válaszolta felé sem nézve, mindenki más pedig eliszkolt tőle a szélrózsa minden irányába.

Miért tűnnek ennyire ijedtnek?

– Erre, Miss Lauren! – nyitott be egy olyan irodába, ami több mint tízszer akkora volt, mint a lakásom. Amint beléptem, felkapcsolódott a villany, és felhúzódott a redőny, álomszerű és képeslapra illő kilátást nyújtva a városra.

Ráharaptam a nyelvemre, hogy ne jöjjenek csöpögős közhelyekkel, és ne mondjam ki, hogy milyen szerencsésnek érezheti magát.

Idefentről nem is volt olyan szörnyű az eső. Idefentről éppen olyan varázslatosnak látszott New York, amilyennek egykor hittem.

– Foglaljon helyet! – húzta ki nekem az egyik széket. Megvárta, hogy leüljek, mielőtt odament az íróasztalához. Aztán hátradőlt a székén, és rám meredt azokkal az elragadó zöld szemekkel, amitől az akaratom ellenére még nedvesebb lettem.

– Szóval, Miss Lauren... – dobolt az ujjaival a fa asztallapon. – Van valami különösebb oka annak, hogy lop tőlem?

– Lehet.

– Lenne szíves elmondani, hogy mi ez a „lehetséges” ok?

– Megerősítésre van szükségem, hogy nem veszi fel titokban a beszélgetésünket abban a reményben, hogy a vallomásom után rögtön átadhat a rendőrségnek.

– Ha ki akartam volna hívni a rendőrséget, akkor sohasem hívtam volna ide az irodámba, Miss Lauren – tartotta rajtam a szemét. – Betelefonáltam volna a szemközti kapitányságra, és még a sarokig sem juthatott volna.

– Ja, jó – köszörültem meg a torkomat, mire azonnal fogta

a kancsót az asztalán, és töltött nekem egy pohár vizet.

– Nos, hol is tartottunk? – kérdezte, de megvárta, hogy igyak néhány kortyot. – Á, igen. Éppen abba akarta hagyni az időhúzást, és megválaszolni a kérdésemet arra vonatkozóan, hogy miért lop a szállodámból.

– Nem tudtam, hogy személyesen öntől lopok – mondtam neki. – Csak most éppen szűkös a megélhetésem, és a szállodája véletlenül pont közel volt mostanság az összes állásinterjúm helyszínéhez. Úgy terveztem, hogy kifizetem, amint kapok munkát.

Azzal elővettem a telefonomat, megnyitottam a naptárat, és megmutattam neki.

– A piros „X”-ek jelzik az összes alkalmat, amikor itt reggeliztem. Úgy gondoltam, hogy megszorozom tizenöt dollárral, és...

– A gourmet reggeli ára *nyolcvanöt dollár* a szállodáimban azoknak, akik nem vesznek ki szobát – szakított félbe.

Beállt a csend.

– Ööö, hát... – pislogtam. – Valószínűleg így is tizenöt dollárral kell majd megszoroznom a piros „X”-eket, és küldeni bocsánatkérő levelet a főnöknek... vagyis önnek.

– És mik azok a kék „X”-ek?

Azok az alkalmak, amikor gourmet ebédet loptam innen.

– Azok a napok, amikor edzettem.

– Az „edzés” szó már szerepel néhány dátumnál azok közül.

– Biztos valami hiba – húztam el előle a telefonomat. – De komolyan mondom, hogy ki akarom fizetni. Ma lesz a harmadik körös interjúm egy cégnél, és biztosra veszem, hogy meg fogom kapni a munkát. Eléggé biztos vagyok benne.

– Melyik céghez megy interjúra? – érdeklődött.

– A Russ Stock Exchange-hez.

Elállt a lélegzetem, amikor megint a telefonomra néztem. Már kétperces késésben voltam az interjúról.

– Valami gond van, Miss Lauren?

– Igen... éppen most késem le az interjút. Nem tudná esetleg felhívni őket, és elmondani, hogy miért kések?

Pókerarccal rám meredt.

– Jó. Hát, ööö... – nyeltem egyet. – Köszönöm, hogy nem hívta ki rám a zsarukat. Mennem kell.

– Még nem fejeztük be a beszélgetést – jelentette ki határozottan. – Milyen állásra pályázik pontosan?

– Csak pályáztam – helyesbítettem, mert nem gondoltam, hogy ezek után újabb esélyt adnának. – A vezérigazgató menedzserasszisztense lehettem volna.

– Van üzleti diplomája? – vonta fel a szemöldökét.

– Igen, és jogi is. Nem mintha jelentenének bármit is.

– Mi volt az előző munkája?

– Még az elsőt keresem.

Sokáig és átható tekintettel bámult, egy szót sem szólva, és nem tudtam, akar-e még mondani valamit. Amióta New Yorkba költöztem, most először eljutottam odáig, hogy kis híján összeomoljak, és elsírjam magam.

– Nos, köszönöm szépen, hogy ööö... meghallgatott engem – álltam fel. – Nagyra értékelem.

– Értékelheti is – dőlt hátra a széken. – Számíthatok önre, hogy nem lop többé ételt egyik szállodámból sem?

– Igen, hacsak nem az öné a Grand Alaskan is az Ötödik sugárúton.

– Az enyém a Grand Alaskan az Ötödik sugárúton.

Francha!

– Ó! A Loft is az öné a Wall Streeten?

– *Igen* – nézett rám résnyire szűkült szemekkel. – Nem tudja, mely hotelek tartoznak a portfóliómhoz?

– Nem, de ma este rá fogok keresni az összes Marriott és Hilton szálloda másik nevére, és megígérem, hogy el fogom kerülni őket.

– Ez egy Parker hotel, Miss Lauren – közölte úgy, mintha megsértettem volna. – Húsz van belőlük csak ebben a városban, és nagyobb a bevételünk, mint az összes Marriottnak és Hiltonnak együttvéve.

– Ó...

– Igen. Ó!

– Hát, ez esetben zavarná önt, ha *mégsem* fizetnék utólag? Mi lenne, ha csak az illő bocsánatkérő levelet küldeném el a csekk nélkül?

Úgy tűnt, mint aki visszatartja a nevetést, de aztán összeszorította a száját.

– Csak akkor, ha megígéri, hogy ez volt az utolsó nap, amikor bármelyik szállodámból is lopott. Legközelebb személyesen fogok gondoskodni róla, hogy lecsukják.

– Megígérem, hogy abbahagyom.

– Helyes. A bocsánatkérő levelet is megspórolhatja, mert látom, hogy nem igazán sajnál semmit.

– Azt sajnálom, hogy lebuktam.

Megint arra a ráérős, szexi mosolyra húzódott a szája, s éreztem, hogy elkezd kalapálni a szívem.

Képtelen voltam levenni a szememet erről a pasiról. Akkor és ott tudtam, hogy nagyon sokáig minden egyes fantáziaképnél magam előtt fogom látni az arcát.

– Mr. Parker? – szakította félbe egy hang a távbeszélőn keresztül a bámulási bajnokságunkat.

– Igen?

– Mr. Tanner tudni szeretné, hogy meddig tart még a reggelis megbeszélése.

– Öt perc múlva végzek – állt fel.

– Örülök, hogy megismerhettem – nyújtottam neki kezét.

– Hasonlóképp, Miss Lauren. Még sohasem találkoztam ilyen közeli és személyes keretek között bűnözővel – rázott velem kezét, mire rögtön éreztem a meleg borzongást a gerincemen.

Amikor végre elengedte a kezemet, kinyitotta az ajtót, és intett, hogy lépjek ki rajta. Az alkalmazottak megint szétszéledtek, mintha csak az életük múlt volna rajta.

– Mit is tanult pontosan az üzleti területen? – kísért oda a lifthez.

– Három specializációm volt – válaszoltam neki. – Könyvelés és adózási ismeretek, PR és projektfejlesztés.

– Milyen impozáns!

– Úgy tűnik, nem elég impozáns a legtöbb vállalat számára ebben a városban – szálltam be a liftbe arra számítva, hogy ő visszamegy az irodájába, de mégis beszállt velem együtt. A „H” gombot nyomta meg a földszint helyett, és közelebb lépett hozzám.

– Én éppen munkaerőt keresek – folytatta. – Bár tolvajokat alapesetben nem tartok felvételre méltónak, valami azt súgja, hogy kivételt kellene tennem az ön esetében.

– Nos, köszönöm... – válaszoltam, miközben nem tudtam tiszta fejjel gondolkodni így, hogy ennyire közel volt. – Nem bánja, hogy rákérdezek, mennyit keresnek itt óránként a szobalányok?

– Nem szobalány pozícióról lenne szó, Miss Lauren – állt közvetlenül mellém. – Menedzserasszisztensre van szükségem. Olyasvalakire, aki könnyedén dolgozik a kezem

alá, és elbír a munka nagyságával.

– Úgy érti, hogy a munka *mélységével*?

– Azzal is – mondta. – Szállodai tapasztalattal rendelkező embert részesítenék előnyben, de miután a korábban felvettek hajlamosak voltak hamar kilépni, szerintem eljött az ideje, hogy más irányba induljak.

– Miért is léptek ki hamar a korábbi asszisztensei? – kérdeztem kíváncsian.

– Gondolom, nem tette lehetővé az állóképességük, hogy tartsák velem a lépést – mosolygott.

A lift elidőzött a földszinten, mielőtt lassan megint ereszkedni kezdett, én pedig igyekeztem nem arra összpontosítani, hogy hogyan hangzott a szájából az *állóképesség* szó.

– Mindazonáltal ha valóban jogi és üzleti diplomája van, akkor nagyon szívesen alkalmaznám önt a következő menedzserasszisztensemként.

– Interjú nélkül?

– Éppen most fejeztük be az interjút.

A lift ajtaja kinyílt a „H” szinten, és újabb fényűző tér tárult elém. Csupa fehér falak, csillogó csillárok és áramvonalas szürke bútorok.

Mr. Parker bent maradt a liftben, és intett nekem, hogy szálljak ki.

Engedelmeskedtem, aztán hátranéztem rá. Még mindig teljesen össze voltam zavarodva.

– Akkor ki kell töltenem egy online jelentkezést, és megvárni, hogy utánanézzon a diplomáim eredetiségének?

– Nem, azt a HR-esek pillanatokon belül megoldják nekem – mutatott a folyosóra. – Ha az megvolt, fel van véve.

– *Tessék?* – kerekedett el a szemem.

– Egyértelmű voltam. A HR-osztály balra. Mondja el nekik, hogy az EA-122-es pozíció miatt jött, és ők majd elintézik a többit.

– Köszönöm, de...

– *De?* – fonta karba a kezét.

– Igen, lenne néhány kérdésem. Mindent tudnom kell arról, hogy mit foglal magában ez a munka.

– Ezért fog néhány másodperc múlva a HR-esekkel beszélni. Nem tudom fejből a munkaköri leírást, Miss Lauren.

– Úgy értettem, hogy *ön*höz lenne néhány kérdésem.

– Hadd tippeljek! Az első kérdésre az a válasz, hogy nem. Az álláshoz nem jár reggeli. A másodikra pedig az a válasz, hogy a fizetés évi háromszázötvenezer dollár.

– Most viccel – esett le az állam.

– Nem viccelek. Elég erőskezű főnök vagyok, hajlamos nagy terhet róni azokra, akik nekem dolgoznak.

– Úgy érti, hogy önnek, vagy úgy, hogy ön alatt?

– Ahogy óhajtja – mosolygott.

– Kisasszony? Kisasszony? – erőltette egy hang a folyosón, hogy levegyem róla a szemem. – Kisasszony, ha ön nem munkavállalói ügyben jött a Parker Internationalhez, akkor azonnal el kell hagynia ezt a szintet. Azért jött?

Preston felé fordultam, aki felvonta a szemöldökét.

– Azért? – kérdezte ő is, és hagyta becsukódni a liftajtót, mielőtt válaszolhattam volna neki.

– Kisasszony? Kisasszony?

Meg kellett csípnem magam, hogy nem álmodom, és tényleg másodpercek választanak el attól, hogy enyém legyen álmaim állása.

– Egy munka miatt jöttem – mondtam a nőnek. – Preston Parker asszisztense leszek.

NÉGY

Preston

Órákkal később az éttermem ablakán kifelé bámulva néztem, ahogy Tara felhúz egy fekete és aranyszínű esernyőt a szállodám eresze alatt. Kissé zavartnak tűnt, a forgalommal szemben indult el, és magához szorította a táskáját. Figyeltem, ameddig el nem tűnt a tömegben, és észrevettem, hogy minden férfinak, aki megpillantotta őt, lassan elkerekedett a szeme.

Rögtön küldtem a HR-vezetőmnek egy e-mailt.

Tárgy: A menedzserasszisztensi pozíció

Walsh!

A pályázónak, akit ma reggel küldtem, megvolt a szükséges végzettsége?

Preston Parker

CEO & Tulajdonos, Parker International

Azonnal visszaírt.

Tárgy: Re: A menedzserasszisztensi pozíció

Mr. Parker!

Örömmel tudatom, hogy Tara Lauren képzettsége több mint megfelelő a menedzserasszisztensi pozícióhoz. A személyes véleményem, hogy az eddigi legjobb jelölt.

Alább küldöm a képzettségei rövid áttekintését, és szívesen válaszolok bármilyen további kérdésre az alkalmazotti státuszát illetően, ami jövő

hétfőn veszi kezdetét, a lenti kérdéssel.

Tara Lauren képzettségei:

B.A., Princeton Egyetem

MBA, Princeton Egyetem

J.D., Harvard Egyetem

Miss Lauren többféle szakon is tanult Franciaországban, Ausztráliában és Japánban.

Három nyelven beszél (spanyol, francia és német).

Megkérdezte, hogy kaphat-e kilencszáz dollár előleget a lakbérére kifizetésére.

Jóváhagyjam ezt az összeget? (Egyébként nem szívesen gyanúsítom meg, de biztosra veszem, hogy ellopta az esernyőmet...)

Üdvözlettel

Walsh Jones

HR-osztályvezető, Parker International

Tárgy: Re: Re: A menedzserasszisztensi pozíció

Walsh, hagyja jóvá a kilencszázat. (Intézkedem, hogy visszaadja, amikor kezd.)

Preston Parker

CEO & Tulajdonos, Parker International

Kedvtelve letettem a telefonomat. Aztán elgondolkodtam, hol a fenében lakhat ebben a városban havi kilencszáz dollárért.

Csak az járt a fejemben, hogy festett az irodámban, hogy ejtette ki a halk szavakat a szexi rózsaszín szájával. Elég volt egyetlen pillantást vetnem a mellére omló kávébarna hajára, a kicsit túlságosan bizakodó mandulabarna szemére meg a testére simuló tengerészkék ruhájára, hogy tudjam: *nem* kellett volna felvennem.

Még soha életemben nem vonzódtam ennyire egy nőhöz első látásra, és tudtam, hogy ha megint a közelembe kerül, abból baj lesz.

– Bocs, késtem – ült le George velem szemben, és átnyújtott egy mappát. – Fél óra múlva kezdődik az első interjúnk egy

korábbi szállodaigazgatóval, aztán rögtön utána a második interjú egy jogi tanácsadóval a Broadwayről. Három hét múlva kezdődnek a külföldi tárgyalásaid, hogy akard csinálni?

– Egy órája lemondtam azokat az interjúkat.

– Micsoda? – állt fel George. – Miért?

– Mert az előbb vettem fel az új menedzserasszisztensem.

– Nélkülem?

– Az ösztöneimre hallgattam – válaszoltam. – Eléggé lenyűgöztek a hölgy kreatív túlélési stratégiái.

– A te ösztöneid meg a hölgy kreatív túlélési stratégiái? – visszhangozta úgy, mintha fel akarna robbanni a feje. – Ez valami vicc, Preston?

– Egyáltalán nem – kortyoltam egy nagyot a kávémból, és felidéztem, ahogy Tara besétált az irodámba.

– Hogy néz ki, Preston?

Olyan szexi, mint az állat!

– Nem tudom, milyen választ vársz tőlem, George. Úgy néz ki, mint aki elit egyetemen végzett? Nem tudom, hogy tud valaki „úgy kinézni”, de valóban a Princetnonon végzett. Jogi és üzleti diplomája is van. Ráadásul ugyanazt a három nyelvet beszéli, amit én.

– *Hogy néz ki, Preston?* – vetett rám lesújtó pillantást. – Mint a vezető jogászodnak tudnom kell, miféle felvétel volt ez. A farkaddal vagy az agyaddal döntöttél?

Mindkettővel.

– Nyilván az utóbbival.

– Azt biztosra veszem – kapta fel előlem a mappát. – Mivel úgyis tudjuk, mi lesz ennek a vége, tedd meg a kedvemért, hogy átteszed ezeket az interjúkat három héttel későbbre, így

gondoskodhatunk arról, hogy valaki veled tartson a külföldi tárgyalásokra.

– Úgy gondolod, hogy a nő, akit felvettem, csak három hétig fogja bírni?

– A „határozottan vonzónak találom” arckifejezésedből ítélve fogadni mernék, hogy kettőig sem fogja bírni.

ÖT

Tara

Ráérősen megyek vissza Brooklynba az esőben, miközben ezerfelé cikáznak a gondolataim. Több mint egy órát beszélgettem a HR-esekkel abban a meggyőződésben, hogy ez csak egy álom lehet, de amikor megkaptam tőlük a hivatalos munkavállalói nyilvántartási számomat és a kezdőcsomagot az új irodámhoz, végül felfogtam, hogy nem az.

Másodperceken belül aláírtam minden szerződést, amit elém raktak, és újra meg újra kiszámoltam a fizetést. A menedzserasszisztensi pozíció a Russ Stock Exchange-nél évi százötvenezer dollárral járt volna, a többi pedig, amire interjúztam, évi hetven- vagy nyolcvanezerrel.

Évi háromszázötvenezer dollár? Az adók meg a járulékok után az még mindig több mint húszezer dollár havonta. Havonta!

A lakásomhoz érve úgy döntöttem, hogy a bejárati ajtón megyek be. Ahogy gyanítottam, a tulaj lecserélte a zárat, amíg távol voltam, ezért becsúsztottam egy óvszeres tasakot a kilazult ajtókeretbe, és a hajtűmmel kifeszítettem.

– Szia, lakótárs! – gördült végig Ava a hatalmas babzsákjainkon, és letette a fényes borítójú pletykamagazint.

– Hogy vagy?

– Remekül! Jó híreim vannak – csuktam be az ajtót, és

odanyomtam egy törülközőt a részbe alatta. – Találd ki, mi az!

– Kitalálom, de előbb hallanod kell az én jó híreimet. Két szuper mondanivalóm van!

– Figyelek.

– Oké – ült fel. – Tudod, hogy a munkahelyemről loptam a vécépapírt, hogy legyen nekünk itthon...

– Igen...

– Na, a főnök pont most váltott a szörnyű dörzsipapíros márkáról a kétrétegű puhára, úgyhogy mostantól valami csillagos ötös minőségű papírral fogjuk kitörölni a fenekünket – mosolygott büszkén. – Már el is csentem hat tekercset, és beraktam a szekrénybe. Majd szólj, ha észreveszed a különbséget.

– Meglesz – nevettem. – Mi a másik dolog?

– Ma délután kifizettem a lakbért, de az a seggfej már lecserélte a zárat, és azt mondja, hogy akkor fog nekünk új kulcsot adni, ha időben fizetünk a jövő hónapban.

– Egyáltalán nem is ad nekünk kulcsot a mostani zárhoz?

– Nem – rázta a fejét Ava. – Azt mondja, úgy látszik, hogy a megfelelő kulcs nélkül is simán tudunk ki-be járkalni. De megkérdezte tőlem, hogy kölcsönvehet-e néhány csomag gumit.

Mindketten kacagtunk, én pedig lehuppantam a kanapéra.

– Mindegy, te viszont úgy nézel ki, mint aki mindjárt kicsattan a jó hírtől – állt fel Ava. – De mielőtt kirobbanna belőled, hadd találgassak néhány kisebb dologgal kapcsolatban...

– Hajrá!

– Az első tippem... Végre szakítottál a barátoddal, akit minden porcikámmal gyűlölök, mert nem elég jó neked?

– Nem...

– Azért nem baj, hogy rákérdeztem – mosolygott. – A második tippem... Kitaláltad a szomszéd wifijelszavát?

– Ja, azt tényleg kitaláltam – bólintottam. – Az a jelszava, hogy *Ne lopjátok a szarjaimat, ti tolvaj picsák!*

– Van benne szóköz, vagy egyben az egész?

– Egyben az egész.

– Hadd próbáljam ki! – fogta a telefonját, és rákoppintott néhányat a kijelzőre. – Tökéletes! Működik! És akkor mi is a nagy híred?

– Ma megkaptam az első igazi munkámat, kezdődik a karrierem! – buktak ki belőlem gyorsabban a szavak, mint valaha. – Mármint egy rendesen fizető állás juttatásokkal, lakhatási támogatással és fizetett szabadsággal. És hazafelé jövet kaptam egy e-mailt a HR-vezetőtől, hogy az első fizetésemből kapok kilencszáz dollár előleget!

– Mi? – kezdett el Ava szökdécselni. – Komolyan?

– Igen! – töröltem le néhány könnycseppet. – Azonnal felvettek, és olyan döbbenetesen jó a fizetésem, hogy még mindig nem hiszem el.

– Évi nyolcvanezer?

– Nem, több.

– Százhusz?

– Még több.

– Ööö... százötven? – kérdezte ámulva.

– Háromszázötven!

Kórusban felsikoltottunk mindketten, és mindenféle összebeszélés nélkül nekiláttunk annak, amit mindig csináltunk, ha nagy ritkán alkalmunk nyílt az ünneplésre.

Ava elővett egy üveg olcsó pezsgőt, én pedig kivettem a legértékesebb kincset a fagyasztónkból: a Dean & DeLuca mirelit keksztésztát.

– Avass be a részletekbe! – húzta ki a dugót Ava az üvegből. – A Russ Stock Exchange-nél elhitették veled, hogy nem fognak felvenni, aztán előkapták a szerződést? Tapsoltak, amikor aláírtad?

– Nem a Russ Stock Exchange-ről van szó, az egy másik történet – feleltem, és megvártam, hogy töltsön mindkettőnk poharába, és koccintásra emelje a sajátját. – Itt áll előtted az új személyi asszisztense... nem, várj, a menedzserasszisztense Preston Parkernek, a Preston Hotels vezérigazgatójának.

– *Mi?* – köpte ki a pezsgőt. – Mit mondtál?

– Én vagyok az új menedzserasszisztense Preston Parkernek a Preston Hotelsnél. Vagy a Parker Hotelsnél?

– Az biztos, hogy a Parker Hotelsnél – tette le a poharát, és már nem tűnt olyan izgatottnak. Inkább rémültnek látszott.

– Most már nem örülsz? – kérdeztem. – Tudom, hogy nem éppen egy jogi tanácsadói állás, de a menedzserasszisztens pozíció tele van felelősséggel, és üzleti vagy jogi diploma kell hozzá. Azt is mondták, hogy ha jó munkát végzek, akkor átkerülhetek a jogi osztályra három éven belül.

– Figyelj! – rázta meg a fejét, és kifújta magát. – A legjobb barátnődként nagyon is örülök, hogy végre kaptál egy állást, de szerintem ezt nem kéne megünnepelnünk.

– Miért nem?

– Mert Preston Parkernek fogsz dolgozni. Preston Parkernek!

Értetlenül néztem rá.

– Eddig nem tudtad, hogy ki ő, ugye?

– Nem – ráztam a fejemet. – Nem csak egy vezérigazgató?

Ava felsóhajtott, odament a tekintélyes magazingyűjteményéhez, és odadobott nekem öt lapszámot a *Mr. New York*ból, hármat pedig a *Page Six*ből.

A fekete öltönyös gyönyörű arca virított az összes címlapon. Megállapítottam, hogy előben még szexibb, ám a *Page Six* szalagcímei a legkevésbé sem voltak hízelgők.

Mr. New York megint nagyot kaszált, de az egyik korábbi asszisztense kitálat.

Mr. New York tönkreveri a vetélytársait, és újabb asszisztentst rúgott ki.

Mr. New York titoktartási szerződést írat alá minden új asszisztensével, miután a legutóbbit faképnél hagyta Párizsban.

– Szóval celeb? – kérdeztem.

– Nem, hanem mogul. Egy mocskosul gazdag és rohadtul arrogáns mogul – huppant le Ava a babzsákokra. – Ha néhanéha beleolvasnál velem együtt a pletykalapokba, abban a pillanatban világga rohantál volna, amikor felajánlotta neked azt az állást.

– Még akkor is, ha évi háromszázötvenezer dollárt kínált?

– Ki mondta, hogy bírni fogod egy évig? – mutatott rá az újságokra. – Olvasd el őket! Most rögtön!

Átlapoztam az elsőt, és minden egyes nyomtatott szónál éreztem, hogy egyre jobban összeszorul a gyomrom, egyre gyorsabban zakatol a szívem a bizonytalanságtól.

Könyörtelen seggfej. Jégszívű főnök. A legrosszabb főnök, akinek valaha dolgoztam. Az egyetlen jó dolog benne, ahogy kinéz, ameddig ki nem nyitja a száját.

Átlapoztam egy két évvel korábbi lapszámot, amiben „utoljára adott interjút.” Biztosra vettem, hogy ott jobb színben fog feltűnni, de az első sorok láttán leesett az állam.

Újságíró: Milyen érzés újra a *Mr. New York*-díj top öt jelöltje között lenni, Mr. Parker?

Mr. Parker: Úgy érzem, hogy *mindig* a top kettőben kellene lennem, és sohasem szabadna második helyen végezniem.

Újságíró: Nos, Reeve Hendersonnak is csúcs éve volt az NYB-nél.

Mr. Parker: Reeve Henderson egy multimilliomos. Én milliárdos vagyok.

Újságíró: A karrierjének ebben a szakaszában bizonyára már tudja, hogy pénzzel nem lehet mindent megvenni.

Mr. Parker: Ha végre magának is lesz valamennyi belőle, majd meglátja, hogy de.

Áthajítottam az újságot a szoba másik végébe, aztán fogtam egy másikat, majd még egyet. Végül rájöttem, hogy egész New York legpimaszabb seggfeje mellé szerződtem. Hogy megpecsételtem a sorsomat olyasvalakivel, aki egyszer azt mondta egy férfi újságírónak: „Remélem, hogy jobban kefél, mint amilyenek a *mély*interjúkérdései. Amennyiben nem, erősen javaslom, hogy gyúrjon rá az előbbire, mivel az utóbbi teljesen reménytelen.”

Mi a fenébe keveredtem?

**KÉT HÓNAPPAL
KÉSŐBB...**

HAT

Tara

„A nyomorult közép”

Kérlek, még ne szólalj meg! Kérlek, még ne szólalj meg...

Az olyan reggeleken, mint ez, azt kívántam, hogy bárcsak lenne egy időgépem, amivel visszamehetnék a múltba, és jól felpofozhatnám magam a döntések miatt, amik idáig vezettek. Még csak három óra volt, de a felhők fáradhatatlanul öntötték magukból az esőt a városra, én pedig erőnek erejével próbáltam „élvezni” az egyetlen napszakot, ami valaha is jut magamra.

A babzsákokon elnyúlva pihentettem a jeges borogatásba bugyolált lábamat, miután dizájner magas sarkúban rohagáltam New Yorkban. Hőmérő állt ki a számból – „normális” testhőmérsékletet mutatott az áruló –, miközben sólyomként lestem az ébresztőórát. Vártam, hogy a másodpercmutató az ötökre érjen, és benyomhassam a következő adag stresszgyógyszeremet egy újabb munkanap előtt az „álommelóban”.

Az elmúlt két hónapban kijártam egy gyorstalpalót a szállodák világról, ami sokkal bonyolultabb, mint valaha is hittem volna. Minden nap újabb krízistárgyalásokat hozott, egy újabb „Parker-szintű kiválósággal” teljesítendő célt.

A vendégeknek, akik legalább ötszáz dollárt fizettek éjszakánként, hogy Preston bármelyik hoteljében szálljanak meg, nem volt opció a csalódás.

A tökéletesség érdekében Preston semmitől sem riadt vissza. Kifejezetten könyörtelen volt, és mindenki tudta, hogy egy szempillantás alatt kirúghat embereket. A rövid idő alatt, amióta neki dolgoztam, sohasem vett ki szabadnapot, sohasem említette, hogy szünetre lenne szüksége, és nem utazott el a családjához. Sőt, az a hír járta, hogy egyáltalán nincs is családja.

Ő egy gép. Biztosra vettem, hogy nem alszik. (Ráadásul seggfej, így *még biztosabb* voltam abban, hogy nem maradok túl sokáig az alkalmazottja.)

Pitty. Pitty. Pitty!

Megszólalt a stresszgyógyszeres emlékeztető a telefonomon, vízzel öblítettem le a pirulákat.

Az üzeneteimet végiggörgetve gyorsan írtam a barátomnak, Michaelnek.

Én: Szia. Rád gondolok így, munka előtt. Remélem, továbbra is ráérsz, hogy segíts nekem új lakást keresni a hétvégén.

Rögtön válaszolt.

Michael: Ó, te még élsz? LOL! Persze, bébi. Ha a főnököd hagy élni ezen a hétvégén, ott leszek. Eljössz ma este hozzám a happy hourra?

Én: Megpróbálok, de nem ígérhetek semmit, mert a főnököm megbeszélést tart a részvényeseknek. Máskor, ha nem jönne össze?

Michael: Bármikor.

Majd írok neked valamit munkaidőben, hogy teljesen megfeledekez róla. (Alig várom, hogy megint kettesben lehessünk, amint vége a próbaidődnek [esőcsepp emoji] [padlizsán emoji] [esőcsepp emoji].)

Csókos emojikat küldtem neki válaszként, és elmosolyodtam. Alig néhány órát töltöttünk együtt, amióta elkezdtem ezt a munkát. Egyrészt ki voltam akadva emiatt, másrészt viszont – valami megmagyarázhatatlan okból – teljesen rendben volt a részemről ez az újfajta teher.

Amikor megint ránéztem az órára, éreztem, hogy lassan leolvad az arcomról a mosoly.

És három, kettő, egy...

Rezgett a telefon a kezemben, és az e-mail-fiókom életre kelt az új karrierem hatvanegyedik napján.

Tárgy: Mr. Parker reggeli rendelése:

Kérem, erősítse meg átvétel előtt

Tárgy: Találkozó kérése Mr. Parkerrel

Tárgy: Jegyzetek a sarasotai megbeszélésre

Tárgy: Időpontváltozás

– Jones megnyitó áttéve hétfőre

Tárgy: Lemondás megerősítése:

Privát repülőgép Rómába jövő szerdán?

Tárgy: Mr. New York-interjúkérelem

Felnyögve felálltam a babzsákokról, gyorsan lezuhanyoztam, és belebújtam a kedvenc drapp ruhámba piros sarkú cipővel.

– Tudod, mi nem fog hiányozni neked ebből a lakásból? – ült fel Ava a matracán a sarokban.

– Mi?

– Az, hogy minden mozdulatodat hallom, még akkor is, amikor alszom – nevetett. – Miért muszáj neked mindennap ilyen korán kelned? Csak nyolcra kell beérned a munkahelyedre.

– Azért, Miss Lauren – kezdtem bele a válaszba Preston hangját utánozva –, mert azoknak az embereknek, akikre nem hagyatkozom közvetlenül, nem kell nyolc óra előtt beérniük. A jobb kezemnek viszont olyan korán kell kelnie, mint nekem, és mindig előttem kell beérnie, hogy példát mutasson. *Különben...*

– Kifejtette valaha is a „különben” részt? – kérdezte Ava. – Mert ha jó kis büntetőszex, akkor szerintem megfontolhatnád, hogy mindennap elkésel.

– Remélem, sohasem fogom megtudni – nevettem. – Hivatalosan is eldöntöttem, hogy csak fél évig dolgozom neki, hogy elég pénz legyen a számlámon ahhoz, hogy ellegyek, ameddig nem találok valami kevésbé hektikusot.

– Biztos vagy benne?

– Száz százalékig – fogtam az aktatáskámat, és lekapcsoltam a villanyt, mielőtt kisétáltam az ajtón. Odakint szokás szerint egy limuzin várt rám, a sofőr pedig kinyitotta nekem a hátsó ajtót.

– Jó reggelt, Taylor! – mondta.

– *Tara* vagyok. Amúgy magának és mindenki másnak is bemutatkoztam már ennél a cégnél, mégis folyton Taylornak hívnak. Ennyivel nehezebb kimondani, vagy mi?

Nem válaszolt. Csak tartotta az ajtót, és mosolygott.

Beültem hátra, és megválaszoltam öt e-mailt, mire eljutottunk a sarokig.

– Meg tudná erősíteni szóban a ma reggeli megállókat, Taylor? – kérdezte a sofőr.

– Igen – válaszoltam, de ezúttal nem vettem a fáradságot, hogy kijavítsam a nevet. – Meg kell állnunk az Aldman’snél egy rendelésért. A Tom Fordnál az öltönyeiért. A kikötőben, hogy a legújabb jachtját sikerült-e megfelelően áthelyezni.

A Dean & DeLucánál a reggelijéért, és végül a kávéját fogjuk elhozni.

Bólintott, aztán odanyújtott nekem egy kis kosár csokoládét, mielőtt hangosabbra vette a zenét, és az Aldman's felé vette az irányt.

Félúton jártunk, amikor felvillant a telefonom kijelzőjén Preston neve: *A seggfej főnököm.*

Fontolóra vettem, hogy felvegyem-e, hogy végül kiderítsem-e, mit takar a „különben” utáni rész.

Megadtam magam, mielőtt bejelentkezett volna a hangposta.

– Jó reggelt, Mr. Parker! – szoltam bele tettetett derúvel. – Miben segíthetek önnek?

– Azért hívom, hogy biztosan beérjen időben a munkába, mivel tegnap hat percet késett.

– Csak két percet késtem.

– Attól még *késett* – közölte mély hangon. – Eleget késett ahhoz, hogy ne csak én vegyem észre. Mivel maga az első számú segítségem, nem engedhetem meg, hogy bárki is azt higgye, hogy kivételes bánásmódban részesítem... hogy fölém kerekedik, holott nyilvánvaló, hogy *alattam* kell lennie. Azt sem akarom, hogy azt higgye, hogy valaha is kedve szerint jöhet-mehet az engedélyem nélkül, különösen akkor nem, amikor elkezdtünk zárt ajtók mögött dolgozni a Von Strum-megállapodáson. Világos?

Nem szoltam semmit. Nem tudtam, miért képes ennek a pasinak a hangja másodpercek alatt benedvesíteni a bugyimat, és miért fogalmaz úgy még a legseggfejebb pillanataiban is, hogy mindig a szex jusson eszembe róla.

– Hall engem, Miss Lauren? Vagy magamban beszélek?

– Nem, Mr. Parker. Tisztán és érthetően hallottam.

– Helyes. Nos, azonkívül, hogy mostantól az én ritmusomra kell mozognia, nem pedig a sajátjára, szeretnék egy változtatást eszközölni a mai kávérendelésemben.

– Végre elmegy érte saját maga?

– Tessék? – kérdezett vissza szigorúan. – Mit mondott?

– Semmit – köhögtem. – Valami a torkomon akadt.

– Hmm... ma karamellás-tejszíneset kérek a Sweet Seasons Caféból. És gondoskodjon róla, hogy a kávé pontosan hatvannyolc fokos legyen.

Ez most komoly? – forgattam a szememet.

– Rendben. Van még valami, uram?

– Nem úgy hangzik.

Azzal kinyomott.

– Pffff!

– Valami baj van, Taylor? – nézett rám a sofőr a visszapillantóból. – Húzódjak félre?

– Nem. Vigyen továbbra is a pokol felé, kérem!

Félretettem Preston bunkóságát, és elintéztem az első néhány teendőmet.

– Tudom, miért hív, Mrs. Vaughn, és bocsánatot kérek – vettem fel a telefont abban a pillanatban, amikor rezegni kezdett. – Nem tudom, hogy a stylistjának miért okoz gondot mostanában, hogy időben meg hozza az öltönyeit, de utána nézek, amint tudok.

Megvártam, hogy mondjon még egy pár szót, aztán fogadtam a bejövő hívást a személyi edzőjétől. Aztán az ügyvédjétől. Aztán a pilótájától. Aztán az istenverte jachttakarítójától.

(Hogy miért kell *nyolc* jacht ennek az embernek, sohasem fogom megtudni.)

– Hét óra harmincöt perc van, Miss Lauren – jelezte a

sofőr. – Így is megállunk a Sweet Seasons Cafénál?

– Nem. A McDonald’snál állunk meg.

Bólintott, és félreállt az első út menti McDonald’snál.

Benyúltam a táskámba az üres pohárért, amit a Sweet Seasons Caféból csórtam. Az elmúlt egy hétben ez lett a szokásom, mert az a hely ötsaroknyi kitérőt jelentett, ami kész röhej.

Ott decinként ötven dollárért mérték a különleges kolumbiai babszemekből főzött kávé, minden egyes csészével külön-külön. Nem voltak hajlandóak online rendelést fogadni, s bár Preston már évek óta hűséges vendégük volt, nem voltak hajlandóak előre elkészíteni neki a kávéját. Azt állították, hogy a frissen készült kávé „élménye” indokolja az áraikat, és nem akarják felhígítani a márkát.

Arról is megkérdezték a vendégeiket, hogy milyen hőfokon kérik a kávéjukat – mintha őszintén szólva bárki is érezné, mi a különbség hatvan és hatvanöt fok között.

Ugyanolyan az íze...

– Egy nagy kávé legyen szíves – foglaltam el a McDonald’s pultja mögött a helyemet. – Kérhetem karamellásan, és ebbe a pohárba?

– Természetesen.

Tíz perccel előbb beértem az irodájába, és előkészítettem az íróasztalát úgy, ahogy szereti.

Kávé jobbra, kinyomtatott cikkekkel és beszámolókkal teli mappa balra, aktuális kemény fedeles könyv középen.

Ügyeltem rá, hogy az „áttekintő listája” – vagyis minden e-mail összefoglalója, amire reagálnia kell, és a napi programjainak listája – is ott legyen szépen felírva. Még néhány saját megjegyzéssel és javaslattal is kiegészítettem.

– A főnök belépett az épületbe, emberek! – ordította valaki.

– Az előcsarnokban van!

Levertem a mappáját a földre.

Francia!

Gyorsan felkaptam mindent, és minden tölem telhetőt megtettem, hogy úgy rendezzem a dokumentumokat, ahogy voltak. A pénzügyi beszámolók visszarakásakor megláttam egy régi fényképet Prestonról, ahogy egy másik Preston mellett áll, aki fekete talárt és sapkát visel.

A kép mögött volt egy másik is, szintén dupla adag Prestonnal. Azon kék farmernadrág volt rajtuk, és egy fényűzság előtt álltak a Times Square-en. A két férfi teljesen egyforma volt, még a lenyűgöző, szürkével árnyalt zöld szemük is.

Van egy ikertestvére?

– A főnök már a liftben van! – rikkantotta valaki más.

Szinte az utolsó pillanatban értem be az irodámba, hogy az íróasztalom alatt lapos talpú cipőbe bújjak.

Preston másodperceken belül kiszállt a liftből egy olyan sötétszürke Tom Ford öltönyben, amitől az összes férfi elszégyellhette volna magát, aki valaha is öltönyt vett. Az ezüst mandzsettagombjai csak úgy csillogtak az erőteljes folyosói fényben, a recepciósa arca pedig már a pusztá látványától is lángolni kezdett.

A nyitott ajtóm előtt elsétálva csak annyit mondott, hogy „Miss Lauren”, és semmi többet.

Becsukta az ajtaját, én pedig megvártam a szokásos e-mailjét, hogy megúsztam-e.

Percek múlva pittyenés jelezte az e-mailt.

Tárgy: Az áttekintő listám

Miss Lauren!

Eloolvastam a ma reggelit, ám tovább tartott a szükségesnél, mert elírta a „széles körű”, a „megmaradt” és a „következetlen” kifejezéseket. A saját feljegyzéseit is odaírta (amit nem kértem), és hozzáfűzte a véleményét egyes értekezletekhez – amire nincs szükségem.

Mintha az állt volna a profiljában, hogy nyelvi kurzusokat is végzett, nem? Kísértést érzek, hogy betelefonáljak a Princetonra, van-e náluk garancia.

Preston Parker

CEO, Parker International

A nyelvemre harapva megnyitottam az „Új állások, amikre jelentkezhetek” fájlmot, és kitöltöttem két jelentkezést környékbeli jogi vállalatokhoz, mielőtt nekiláttam volna a többi e-mailemnek. Éppen egy interjút utasítottam vissza a *Mr. New York*nál, amikor Preston belépett az irodámba.

– Miss Lauren – kezdte kifürkészhetetlen arccal. – Válthatnék önnel néhány szót az irodámban?

– Most tényleg megkérdezi, nem pedig utasít? – járt előbb a szám, mint az eszem.

– Röggvest, Miss Lauren – intett, hogy álljak fel.

Követtem az irodájába, ahol becsukta mögöttünk az ajtót. Megvárta, hogy helyet foglaljak az íróasztala előtt, aztán hátradőlt a székén.

Néhány másodpercre rám meredt, pont olyan hevesen, mint a tegnap éjjeli fantáziaképben, aztán beszélni kezdett.

– Régen büszke voltam arra, hogy jó embereket veszek fel, Miss Lauren – kezdte. – Olyan embereket, akikben bízhatok, hogy nem fognak meglopni vagy elárulni engem. Nos, a mi kapcsolatunk kezdetét tekintve nem jelenthetem ki őszintén, hogy úgy gondoltam, soha többé nem fog lopni tőlem, ám abban reménykedtem, hogy sohasem fogok az árulásával szembesülni.

MICSODA?

– Mr. Parker, biztosíthatom róla, hogy semmilyen tekintetben nem árultam el. Nagyon nyílt és őszinte vagyok minden találkozóval kapcsolatban, amin részt veszek, és csakis őszinteség jellemez már az első naptól kezdve.

Felemelte a kezét, hogy elhallgattasson. Úgy folytatta, mintha egy szavamat sem hallotta volna.

– Figyelembe véve, hogy régebb óta bírja, mint a legutóbbi tíz asszisztensem...

– *Hús* – helyesbítettem.

– Parancsol?

– Régebb óta bírom, mint a legutóbbi *hús* asszisztense.

Ráérős mosoly terült szét az arcán, aztán megfogta a kávéját, és hosszan belekortyolt.

– Jó – felelte. – A legutóbbi *hús* asszisztensem. Tekintve, hogy régebb óta bírja, mint ameddig ők bírták, úgy gondoltam, hogy talán nekiláthatunk egy szilárd bizalmi alap kiépítésének, és talán jelzi, hogy készen áll rá, hogy komolyabb ügyekben dolgozzon együtt velem. Az elmúlt másfél hétben azonban felfigyeltem rá, hogy minden áldott reggel elárul engem – nézett rám résnyire szűkült szemekkel. – Nem látok szívesen árulókat a vállalatomnál, Miss Lauren, így általában öt másodpercen belül kirúgom őket azután, hogy rájövök az árulásra, bármilyen hétköznapi legyen is a bűnük.

Csend.

Elsápadtam. Fogalmam sem volt, mi az ördögről beszél, és akármilyen szörnyű főnök, most nem engedhettem meg magamnak, hogy elveszítsem ezt az állást.

– Megmondtam magának, hogy kolumbiai kávékat akarok a Sweet Seasons Caféból a Park Avenue-n – szólalt meg végül. – Nem azt kértem?

Mi a fene?

– De igen.

– Érdekes. Nos, ami egyedülálló a Sweet Seasons Caféban, hogy minden pohár aljára tesznek egy szilárd csokidarabkát – emelte fel a kávéját, és áttöltötte egy üres pohárba. – Ami mindig ott van az aljára ragadva, miután az ember megissza – fordította felém az üres poharat, én pedig nyeltem egyet.

– Nincs másik kávézó a városban, amelyik ezt tenné, Miss Lauren. Ez egyfajta védjegy, egy finom kikacsintás a hűséges vásárlók felé, akik hajlandóak ötven dollárt költeni decinként. Innen tudom, hogy mikor iszom az ő kávéjukat, és mikor tölti meg az új asszisztensem szarral a poharukat.

– Én nem akartam...

– Amint látja, Miss Lauren – szakított félbe. – Ha nem bízhatok meg önben, hogy a megfelelő kávéhozza nekem, akkor bármi egyebet is nehéz lesz magára bíznom – tette le a poharat, miközben gúnyos félmosolyra húzódott a szája. – Mindazonáltal az a fajta ember vagyok, aki ad egy második esélyt, így pontosan harminc percet kap tőlem, hogy elhozza a megfelelő kávé, amit kértem magától.

– Rendben – álltam fel, ám feltartotta a kezét, hogy maradjak a helyemen.

– És még valami, *Miss Lauren* – ejtette ki úgy a nevemet, hogy kénytelen voltam utálni érte. Amiért beindított a bunkósága ellenére. – Nem tudom, hogy sikerült-e alaposan átolvasnia az alkalmazotti kézikönyvet, de az informatikusoknak jelölniük és jelenteniük kell minden olyan e-mailt, ami a versenytársaim domainjéről érkezett – közölte, s elhallgatott egy pillanatra. – Vagy legalábbis olyanoknak a domainjéről, akik a versenytársaimnak *hiszik* magukat. Ismerős önnek a *michael.elliott@marriott.com* e-mail-cím?

– Igen – válaszoltam. – Az a barátom e-mail-címe. Gyakornok a Marriottnál, ideiglenesen. Ő nem valamiféle vállalati kém.

– Hmm... – mért végig tetőtől talpig. – Nos így, hogy már tudom, hogy nem akar kiszedni magából semmiféle bennfentes titkot, fontolóra veszem, hogy az informatikai osztály kikapcsolja az értesítést. Most pedig, hogy ezt tisztáztuk, hadd adjak egy jó tanácsot magának és a barátjának – fogott egy darab papírt, és odasétált hozzám. Minden egyes lépésnél gyorsabban vert a szívem. – Szerintem jobban oda kellene figyelnie arra, hogy mit küld a vállalati szerveremen keresztül, mert egyes e-mailek *messze* nem helyénvalóak.

– Csak egyszer hívtam önt „lehetetlen seggfejnek” az e-mailjeimben.

– Nem arról beszélek – vetett rám lesújtó pillantást, mielőtt a papírra nézett. – *Tárgy: Hadd segítsek, hogy jobb legyen! (Igen, a dugásról beszélek.)*

Elállt a lélegzetem. Baromira reméltem, hogy megnyílik alattam a föld, és azonnal elnyel.

– Aztán magával az üzenettel is van egy hatalmas probléma – mosolygott Preston, majd folytatta az olvasást. – Tara, bébi, ne aggódj a *szörnyen seggarc főnököd* miatt! Én boldogan segítek neked ellazulni bármikor, amikor kimenőt kapsz. Be akarom tömni a lyukadat a farkammal, és addig nyalni, ameddig csak kell, hogy megfeledkezz a munkádról. Csak szólj! Nem érzed magad egy kicsit...

Elhallgatott, és felvonta a szemöldökét.

– Vízcepp emoji. Vízcepp emoji. Vízcepp emoji – fejezte be.

Lángolt az arcom.

Preston letette a papírt, és egy lépéssel letudta a közöttünk lévő távolságot.

– A nem helyénvaló munkahelyi levelezéstől eltekintve... – nézett bele egyenesen a szemembe. – Muszáj megmondania a barátjának, hogy fejlesztésre szorul a szókinccse. Ha tényleg annyira készségesen segíteni akar a lazításban bármikor, amikor maga kimenőt kap a *szörnyen seggarc főnökétől*, akkor csak annyit kellene mondania: azt akarom, hogy ráülj az arcomra, és addig falhassam a puncidat, ameddig bele nem élvezel a számba, ameddig csak arra tudsz gondolni, milyen jó érzés a nyelvem, ahogy a csöpögő csiklódát szívogatom veled. És legközelebb, amikor kimenőt kapsz, áthívhatnál az irodádba, hogy megdöntselek az íróasztalon, és éreztessék a punciddal, mennyire kemény a farkam, valahányszor rád gondolok.

Azzal hátralépett, de még mindig a szemembe nézett.

– Talán, ha ezt mondaná, akkor nem kellene *megkérdeznie*, hogy nedves-e. Akkor tudná, és mivel rohadtul nyálás, azt írná a végére, hogy esernyő emoji, esernyő emoji, esernyő emoji...

A bugyim nedvesebb lett, mint valaha.

– Most pedig – kapcsolt vissza seggfej üzemmódba. – Menjen, és hozza el nekem a jó kávé!

HAT (B)

Tara

Aznap este, egész pontosan hat órakor fel-alá járkáltam az irodám ablaka előtt, mert vártam, hogy megérkezzenek Preston öltöneyei. A héten már negyedszer késtem, és akármilyen kedvesen próbáltam mondani, hogy „a jövő héten jöjjenek időben, kérem”, a stylistja sohasem ért be hét óra előtt az irodába.

Elővettem a telefonomat a fiókból, és írtam Michaelnek egy üzenetet.

Én: Biztos, hogy el kell halasztanunk a happy hourt, mert mindenkit túlóráztat, és még mindig az öltönyeit várom. És lehet, hogy a lakáskeresést is el kell halasztanom. (Kaliforniába kell repülnöm vele egy tárgyalásra.)
A jövő héten is tudnál segíteni nekem?

Michael: Hát persze, bébi.

Már majdnem megkérdeztem, milyen napja volt, ám Cynthia belépett az irodámba, és bevágta az ajtót.

– Segíthetek valamiben, Cynthia?

– Azt akarom, hogy tudd, Mr. Parker engem akart menedzserasszisztensének választani, mielőtt jöttél – fonta keresztbe a karját. – Azt mondta, hogy bőven megvan hozzá a képzettségem, és alig várja, hogy magával vigyen az összes

üzleti útjára.

– Szeretnéd, hogy megkérdezzem, hogy továbbra is elvinne-e magával azokra az utakra?

Boldogan átengedném neked a helyemet...

– Nem. Azt szeretném, ha tudnád, hogy azért drukkolok, hogy elbukj – közölte véresen komoly arccal. – Már két hónapja bírod, ami eléggé elismerésre méltó, ha az asszisztenseiről van szó, de nem fog sokáig tartani a nyerő széria. Egyáltalán nem.

– Neked egyébként is ennyire kiguvad a szemed? – érdeklődtem, mert megijedtem attól, ahogy festett. – Lehet, hogy meg kéne nézetned.

– Semmi baj nincs a szememmel, mert látja, hogy legfeljebb három és fél hónapig fogod húzni, *Taylor*. Fogadást lehet nálam kötni arra, hogy meddig bírod majd, és senki sem tippelt arra, hogy meglesz a három hónap – guvadt ki a szeme még jobban. – Általában nem szoktuk meghívni a Taylorokat, hogy vegyenek részt a fogadásban, de veled hajlandó vagyok kivételt tenni. Három, négy, öt, hat vagy több hétre fogadsz még? A legtöbben négyre. Néhányan pedig, akik szeretnek kockázatot vállalni, nem úgy, mint én, hatra tették fel a pénzüket.

Mielőtt megmondhattam volna neki, hogy takarodjon kifelé az irodámból, Preston nyitott be.

– Miss Lauren, miért nincs a... – elhallgatott, aztán Cynthiára és rám nézett. – Miért nincs az esti áttekintő listám és a kávé az asztalomon?

– Nem tudom – erőltettem magamra egy mosolyt. – Biztos, hogy odatettem őket fél órája.

– Az nem lehet – szólt közbe Cynthia. – Nem voltak ott az asztalán, amikor néhány perce odaraktam a memóit. Talán

csak képzelődtem.

Mekkora ribanc!

– Igazad van, Cynthia. Talán csak képzelődtem, hogy odatettem az áttekintő listát meg a kávé.

– Nos, nem azért fizetem, Miss Lauren, hogy képezelegjen – mért végig Preston tetőtől talpig, amitől az akaratom ellenére beindultam. – Szeretném, ha az áttekintő lista fél órán belül az asztalomon lenne, és szeretném, ha nem késve hoznák az öltönyeimet minden héten. A többi asszisztensnél nem volt ilyen gyakori a kiszállítási probléma, mint önnél.

Azzal kiment a szobából.

– Max három hónap – köhintett bele a tenyerébe Cynthia, és távozott a nyomában.

Gyorsan újraírtam az áttekintő listát, és gondoskodtam róla, hogy Preston kezébe kerüljön, mielőtt elhagyja az irodáját. Nem voltam biztos benne, de mintha éreztem volna, hogy a fenekemet bámulta, amikor kijöttem.

A saját irodámba visszafelé menet meghallottam Cynthia nevetését, és hirtelen eszembe jutott valami. A stylist Cynthia legjobb barátnője. Néha láttam őket röhögcsélni az ebédnél, és mindig csúnyán néztek rám, valahányszor elsétáltam mellettük.

Nem csoda, hogy mindig késnek azok az öltönyök. Ezek próbálnak szabotálni engem.

Dühösen elővettem a munkaköri leírásomat, és felhívtam George-ot, hogy biztosan jól értelmezem-e a „személyzet főnöke” passzust. Amikor George megerősítette, hogy igen, akkor lementem a lifttel az előcsarnokba, és vártam, hogy megérkezzen a stylist a heti ruhatárral.

– Jó estét, Miss Lauren! – mosolygott rám, miközben betolta az állványt pontban hét órakor. – Épp mondtam a

sofőrnek, hogy jó végre egy állandó menedzserasszisztentst látni itt. Azt is mondtam neki, milyen kár, hogy az összes divattervező és szabó késéssel dolgozik mostanság, tudja? Biztos a vörös szőnyeges szezon miatt.

– Hagyjuk – szóltam rá. – Hagyja meg a süket dumát annak, aki beveszi.

– Tessék? – kerekedett el a szeme.

– Ne játssza a hülyét – tettem rá a kezemet az állványra. – Tudja, hogy Mr. Parker menedzserasszisztenseként jogomban áll felvenni vagy kirúgni a kisegítő személyzetének tagjait anélkül, hogy kikérném a véleményét? És hogy maga is a kisegítő személyzethez tartozik?

– Nem – fehéredett el az arca. – Nem, ezt nem tudtam.

– Na, most már tudja. Mivel viszont én nem vagyok annyira pitiáner, mint maga, és nem rúghatom ki a legjobb barátnőjét odafent, megteszek magának egy szívességet – vettem rá egy lesújtó pillantást. – Adok még egy esélyt. Mostantól kezdve reggelente fogja elhozni az öltönyöket, nem pedig este. Hagyni fogja, hogy átnézzem és jóváhagyjam őket, így nem csak Tom Fordban láthatjuk majd folyton, mert maga annak a fajtának tűnik nekem, aki biztos részesedést kap a személyzettől abban a szalonban.

Másfelé nézett, amivel megerősítette a feltételezésemet.

– Gondoltam. Mától kezdve maga lesz Mr. Parker legjobb stylistja és futárja, aki volt neki valaha, mert nem fogja többé rossz színben feltüntetni a menedzserasszisztensét, aki *magasan* maga fölött áll. Világos?

Bólintott.

– Hallani akarom.

– Nem fogom többé rossz színben feltüntetni.

– Köszönöm – rendeztem át az öltönyöket, előrehúzáva

azokat, amik tetszettek. – Hallottam a benti fogadásról, szóval maga szerint meddig fogom még bírni?

– Azt inkább nem mondanám meg – nézett le a fejét rázva.

– Miért nem? – kérdeztem. – Ha elég bátor ahhoz, hogy sabotáljon engem, akkor legalább elmondhatná, hogy maga szerint meddig fogom húzni itt.

– Még egy hónapig. Három hónap a maximum.

**HAT HÓNAPPAL
KÉSŐBB...**

HÉT

Preston

Hivatalosan is életem eddigi legrosszabb döntése volt felvenni Tara Laurent.

– Életed eddigi legjobb döntése volt felvenni Tara Laurent, Preston – tolt felém egy mappát George. – Legalábbis nagyra értékeltem őt, ameddig bírta.

– Ühüm – lapoztam át a beszámolót úgy, mintha olvasnék.

Nem tudtam a mércémnek megfelelően ellátni a napi munkámat, amióta Tara elkezdett nekem dolgozni. Mindenével elterelte a figyelmemet, és már nem is számoltam, hányszor képzeltem el, ahogy az asztalomra támaszkodva, kidüllesztett seggel könyörög, hogy nyomjam még mélyebbre.

A legkeményebben dolgozó menedzserasszisztens, akit valaha felvettem. Jól csinálta a dolgát, és minden egyes nappal még jobb lett. Annak ellenére, hogy nem volt szállodás tapasztalata, seperc alatt felzárkózott. A többi asszisztenssel ellentétben, akik csak várták, hogy megmondjam nekik, mit csináljanak, ő mindig tíz lépéssel előttem járt. Betűről betűre áttanulmányozta a hotelbrandemmel kapcsolatos tudnivalókat, így pontosabban idézte a jelmondatokat és a kényelmi szolgáltatásokat, mint néhányan azok közül, akik már évek óta nekem dolgoztak.

Még a vezetői személyzetemet is átalakította: kirúgott embereket, és olyanokat vett fel, akikről úgy gondolta, hogy a legtöbbet segíthetnek nekem.

Mégis volt három dolog, amivel teljesen megőriztett. Az első, hogy nagypofájú, és a csábító szájából ömlő szarkazmustól sajnos csak még jobban kívántam. A második, hogy baromira képtelen volt visszafogni a hangerőt, amikor suttogott. Legalábbis *úgy tett*, mintha nem tudná, amikor éppen azt motyogta az orra alatt, hogy mennyire utál engem. Hogy mekkora „seggfejnek” tart. A harmadik pedig, hogy hajlamos volt mellőzni a bugyiviselést bizonyos ruhák esetében, amit minden alkalommal kénytelen voltam észrevenni. Azokon a napokon ragaszkodtam hozzá, hogy félóránként bejöjjön az irodámba csevegni, hogy premier plánból élvezhessem a látványt.

– És marha jókor vetted fel – zökkenett ki George hangja a gondolataimból. – A teljesítménye alapján reménykedem, hogy legközelebb tényleg szerezhetünk majd valakit, aki kilenc hónapig vagy akár egy évig is bírja. Ő nagyon jól csinálta.

– Ne haragudj, de *mi van?* – néztem fel George-ra. – Miért mondod azt, hogy „jól csinálta”? Így, múlt időben?

– Mert most hívtak a Greenwich Firmtől. Tudod, arról a helyről, ahol a korábbi menedzserasszisztenseid többsége kikötött. Megkérdezték, hogy tudnék-e jó referenciát adni róla a mai utolsó körös interjúja előtt.

– És mit mondtál? – feszítettem meg az állkapcsomat. Dühbe gurultam, amiért a hátam mögött elment egy állásinterjúra.

– Hát azt mondtam a pasasnak, hogy majd később visszahívom, mert indultam ide, hozzád, de biztosra veszem,

hogy remek referencia lesz. Hacsak nem maradtam le valamiről?

– De, lemaradtál valamiről – közöltem. – Miss Laurennek van egy versenytársakat kizáró passzus a szerződésében.

Néhány egyéb passzussal egyetemben, amiket ráadásként beletettem...

– És? A többi asszisztensed is versenytársakhoz ment. Sohasem volt probléma ebből, amikor el akartak menni.

– Na, most már probléma, úgyhogy ne adj róla referenciát. Soha. Ha megkérdezik, hogy miért nem tudsz adni, akkor mondd meg nekik, hogy hívjanak engem.

– Tessék?

– Jól hallottad – erősítettem meg. – Szerintem itt az ideje, hogy betartassuk a munkavállalói szerződéseink összes pontját. Rendeznünk kell a sorainkat, és gondoskodni arról, hogy az emberek mostantól ne valamiféle ugródeszkának használjanak minket egy másik álláshoz.

– Akkor mondjam meg neki, hogy csak az idejét vesztegeti ezekkel az interjúkkal? – csukta be a mappáját George.

– Hányra ment el?

– Legalább ötről tudok eddig.

Mi a fasz?

– Ötről, George?

– Értem, hogy mit mondasz az újfajta szigorúságról, de ő talán nem olvasta végig a szerződése mellékleteit – vont vállat.

– A versenytársakhoz szerződést kizáró passzus nem a mellékletekben van, hanem a második oldalon, félkövérrel szedve, sok más alaptétellel együtt. Biztosra veszem, hogy elolvasta.

– Háromkor van az interjúja, Preston – nézett az órájára

George. – Nem halsz bele, ha elmondod neki, hogy nem kell miatta átszelnie a várost.

– *Nekem* egyáltalán nem is említette, hogy interjúja lesz, szóval belehalnék, igen.

– Kösz az emlékeztetőt, hogy milyen kicsinyes tudsz lenni – forgatta a szemét, és felállt.

– Nagyon szívesen.

– Egy óra múlva jövök a Von Strum-aktákkal – jelentette ki.

– Egész este itt kell maradnunk, hogy átnézzük őket, úgyhogy hozok valami ebédet.

Azzal kiment a szobából, én pedig rögtön írtam Tarának egy e-mailt.

Tárgy: Új megbeszélés ma

Miss Lauren,

A Von Strum-aktákat fogom átnézni George-dzsal ma délután háromkor. Ez a legfontosabb üzlet, amit meg akarok kötni, így nélkülözhetetlen az ön segítsége.

Preston Parker

CEO & Tulajdonos, Parker International

Nem jött tőle válasz azonnal, ahogy szokott.

Néhány másodperc múlva ráfrissítettem a bejövő leveleimre. Semmi reakció.

Öt egész percre várakoztam, aztán a nevéhez görgettem a telefonomon.

Mielőtt megnyomhattam volna a hívás gombot, besétált az irodámba egy olajzöld ruhában, ami tökéletesen rásimult a vonalaira, és natúr színű magas sarkúban, amitől eszembe jutott, milyen lenne, ha a derekam köré fonná a lábát.

Biztos, hogy ma nincs rajta bugyi...

– Mindennel végeztem a mai listáról – tett le egy mappát

az asztalomra. – Hozzátettem néhány dolgot, amit szerintem mondania kellene az első találkozásunkkor a Von Strum családdal. Ilyen például az a szó, hogy *köszönöm*. A közelgő utazásokról szóló tájékoztatást is előkészítettem, hogy elküldjük a családjának és a legközelebbi barátainak, de egyelőre nem találtam a listájukat.

– Azért, mert nincsenek családtagjaim, akiket tájékoztatni kellene.

– Senki?

– *Senki*.

– Jó, akkor... – kezdte úgy, mintha mondani akarna még valamit, de mégsem tette. – Átolvastam az új Harrison Hotelbe javasolt kényelmi szolgáltatásokat, és kiegészítettem a gondolataimmal. Van még valami, amire szüksége van tőlem, mielőtt kiugrom egy kései ebédre?

– Küldtem egy e-mailt.

– Nem nyitottam meg.

– Akkor itt a megfelelő időpont, hogy megtegye, *Miss Lauren*.

– Szerintem később jobb lenne, *Mr. Parker* – felelte engem utánozva. – Ezenkívül van még valami, amire szüksége van tőlem?

– Kérek még kávét.

– Azért már elküldtem valakit.

– Kérem a naptáram frissítését, hogy minden benne legyen a jövő heti Sonoma-tárgyalásokkal kapcsolatban. Színgódolva akarom látni.

– Azt már ma reggel megcsináltam. Még valami?

Azt akarom, hogy mondd le azt a rohadt interjút.

– Semmi – doboltam az ujjaimmal az asztalon arra gondolva, hogy fogom kibírni ezt a szarságot a következő

néhány hétben. – Kellemes *kései ebédet* kívánok.
– Meglesz – mosolygott az ajtó felé indulva.

NYOLC

Tara

Néhány nappal később...

– Kisasszony? Kisasszony, elkészült a kávéja – szólt hozzám a Sweet Seasons pultosa, és kénytelen voltam felnézni rá a telefonomból.

– Köszönöm! – fogtam meg a kávé, hogy belekortyoljak. Aztán megráztam a fejemet, és visszaadtam. – Ez legfeljebb ötven fokos. Hatvannyolc fokosan kérem. Ó, és alig érzem benne a karamellízt, tudna még tenni bele egy kicsit?

– Azonnal újrakészítem – felelte a nő. – Most is kifizeti a kávéját mindenkinek, aki éppen itt van, mint egész hónapban?

– *Természetesen* – nyújtottam át Preston hitelkártyáját. Megvártam, amíg újracsinálta a kávé, aztán kértem magamnak is egyet, mielőtt visszazálltam a limuzinba.

Megdöbbsentem, hogy a reggeli teendőlistám ezúttal üres volt. Úgy tűnt, hogy egy egész órával hamarabb megérkezem a munkahelyemre, és szunyókálhatok egy kicsit az íróasztalomon. Nem tudom, miért hittem valaha is, hogy ez a munka egy fikarcnyival is könnyebb lesz, és miért gondoltam, hogy valaha is hozzászokom ennek a pasasnak a követelményeihez, de nyilván tévedtem.

Preston éjfélkor felhívott, hogy egy órán keresztül szórszálhasogassa a beszámolómat, és bár feldühített, hogy ennyire nem tartja tiszteletben a privát időmet, szégyentelenül odatartottam a vibrátort a csiklómhoz végig, amíg beszélt. Jelenleg őt használtam szexmúzsaként minden este (miután tönkretette a társasági életemet), de ez volt az egyetlen pozitív dolog, amit elmondhattam róla. És minél aljasabb volt, annál több állásra pályáztam a szünetekben.

Miért nem kaptam egyetlen állásajánlatot sem az utolsó körös interjúim után? Nem áll össze a kép...

– Megjöttünk, Miss Lauren – nyitotta ki nekem a hátsó ajtót a sofőr. – Segíthetek önnek még valamiben?

– Felvinné ezt a kávé Mr. Parker irodájába, kérem? – adtam át neki. – Tegye az üveg melegítőtálcára, amit tegnap vettünk neki. Figyeljen rá, hogy olyan hőmérsékletű legyen, ahogy szereti.

– Hát persze – nevetett.

Az irodám szintjére érve földbe gyökerezett a lábam.

– Michael? – láttam meg a barátomat Cynthia asztala mögött ülve. – Michael, te vagy az?

– Ezer éve, mi?

– Nem igazán. Valamelyik este hívtalak.

– Hajnali háromkor, Tara – rázta a fejét. – Nem vetted észre, milyen lett az utóbbi hónapokban a kapcsolatunk, vagy részedről oké, amerre tartunk?

– Észrevettem.

– Ó, tényleg? – fonta keresztbe a karját. – Akkor miért nem találsz furcsának, hogy ilyen korán ide kellett jönnöm a munkahelyedre, hogy lássalak egy pillanatra?

Nem tudtam, mit mondjak erre.

– Sajnálom.

Nem válaszolt. Csak végigmért tetőtől talpig: megcsodálta a testhezálló fekete-szürke ruhámat, aztán körülnézett az előtérben.

– Útba ejtettem az új lakásodat, mielőtt idejöttem. Marha nagy szintlépés ahhoz képest, ahol előtte voltál, tudod? – mosolygott. – Mennyi is a lakbér havonta? Ötezer?

– Kilencezer, de csak négyet fizetek. Óriási kedvezményt kapok a főnököm miatt.

– Na, ha már a főnöködről beszélünk, akkor tudnánk...

Megcsörrent a telefonom, és pánikszerűen felvettem, mielőtt befejezhette volna a mondatot.

– Itt Tara Lauren beszél a Parker Internationaltól – szóltam bele.

– Miss Lauren, itt Daniella. Előkészítettük Mr. Parker öltönyeit a kilenc órai elvitelre, ahogy kérte. Amint tudja, csak ebből az okból jövök majd be olyan korán, tehát a megbízottja időben fog érkezni?

– Igen, időben fog.

– Azt remélem is.

Azzal letette, de mielőtt elrakhattam volna a telefonomat, megint csörgött.

– Itt Tara Lauren beszél a Parker Internationaltól – vettem fel.

– Miss Lauren, itt Raymond Oliver a Buvette-től. Elnézést kérek, amiért ilyen korán hívom, de látom, hogy nemrég változtatást eszközölt Mr. Parker előrendelt reggelijén. Meg szeretnék bizonyosodni róla, hogy a módosítás helytálló-e, mielőtt megkérem a séfet, hogy készítse el.

– Helytálló – válaszoltam. – Egy mandulás croissant vajjal, két palacsinta és az a tojásétel, ami a *GQ* magazinban szerepelt a múlt héten. Ki akarja próbálni, de ne borsozzák

túl. Az orvosa nem szeretné, hogy túl sok borsot egyen.

– Ahogy kívánja, Miss Lauren. Hamarosan küldetem az irodájába.

Befejeztem a hívást, és rámeredtem a kijelzőre. Vártam a következő hívást, ami mindig óramű pontossággal jött.

Amint a következő percre ugrott az óra, jelentkezett Preston limuzinjának sofőrje.

– Jó reggelt, Simon!

– Jó reggelt, Miss Lauren! Azért hívom, hogy jelezzem, hogy öt perc múlva érkezem Mr. Parker ajtaja elé, mivel ma reggel korán szeretne beérni dolgozni. Van valami sürgős hír, amiről be kell számolnom neki?

– Most nincs, Simon. Köszönöm, hogy hívtál.

Ezután ismét Michaelre figyeltem. Fel-alá járkált, és néhány másodpercenként hosszan felsóhajtott.

– Tényleg ne haragudj emiatt – szabadkoztam. – Mit is mondtál?

– Azt mondtam, hogy szerintem ez nem fog működni – közölte kimérten és szárazon. – Nem bírom tovább ezt a szarságot.

– *Mit?* Miről beszélsz?

– Nem dugtunk, amióta megkaptad ezt az állást, Tara. Valahányszor leülünk vacsorázni, vagy akár csak egy ebédre, hív a főnököd, vagy valaki az istenverte főnököd miatt, te meg mindent félredobva elrohansz.

– Nem rohanok el mindent félredobva – feleltem. – Csak próbálom a lehető legtöbbet kihozni ebből a lehetőségéből, és annyi pénzt félretenni, amennyit csak tudok. Tudod, hogy nem tervezek örökké neki dolgozni.

– A múlt hónapban azt mondtad, hogy felmondasz, amikor százhusz órát dolgoztál egy hét alatt. És ne felejsük el az öt

nappal ezelőttit sem, amikor éjjel kettőkor hívott téged, hogy felolvass neki egy rohadt e-mailt, mintha ő vak lenne, és nem tudná elolvasni.

Akkor használtam először a vibrátoromat a hangjára...

– Múlt héten is azt állítottad, hogy elegend van, amikor éjjel háromig bent kellett maradnod dolgozni, mert hússzor újraíratta veled ugyanazt a beszámolót.

– Figyelj, tudom, hogy néha nehéz a főnökömmel.

– Nem, a te főnököddel nem nehéz. Hanem egy seggfej. Én is tudom, te is tudod, egész kibaszott New York tudja.

– Oké, rendben. Egy seggfej. De szerintem igazságtalan vagy. Nem mintha nem próbáltam volna másik munkát találni. Sehonnan sem hívtak vissza a sok interjú ellenére, és semmi értelme nem lenne felmondanom, amíg nincs más.

– A te fizetéseddel szerintem több mint elég pénzed van a bankban ahhoz, hogy találj valamit a következő három hónapban, Tara – nézett a szemembe. – Nem akarok erősen fogalmazni vagy ultimátumot adni neked, de nincs más választásom. Vagy a főnököd, vagy én.

– *Micsoda?*

– Jól hallottad – lépett közelebb hozzám. – A főnököd vagy én. Válassz!

Mielőtt válaszolhattam volna neki, megcsörrent a telefonom a Prestonhoz beállított csengőhanggal.

– Szavad ne feledd egy pillanatra – léptem be az irodámba, hogy félrevonulva fogadjam a hívást. – Halló?

– Van valami oka annak, hogy a Dawson-akták nem érkeztek meg ma reggel a lakásomra? – kérdezte mély hangon Preston.

– Túl sok elgépelés volt bennük, ezért megkértem őket, hogy írják újra. Ma délután fogja megkapni.

– Mi van az Anderson-prezentációval kapcsolatos jegyzeteivel?

– Tegnap este kinyomtattam őket, Simonnál vannak. Gondoltam, el akarja majd olvasni őket munkába jövet, mivel nyolc újságcikket kell átnéznie.

– Hmm.

Kinyomott, ahogy szokta, egyetlen szó nélkül.

Ha volt valami, ami különösen dühített vele kapcsolatban, hát az, hogy sohasem mondta, hogy köszönöm, és még csak nem is célt rá, hogy hálás a munkámért.

Másodpercek múlva rezgett a telefonom, mert e-mailt kaptam tőle.

Tárgy: Az Anderson-prezentációval kapcsolatos jegyzetei

Remélhetőleg a jegyzeteinek új verziója helyesen írva tartalmazza az „annuitás” szót. Máskülönb en újra el kell készítenie, helyesírás-ellenőrzéssel.

(Tudja, hogy a vállalatomnál minden számítógép képes erre, ugye?)

Preston Parker

CEO & Tulajdonos, Parker International

Pff!

Áthajítottam a telefonomat a szobán, és visszamentem az előtérbe, hogy befejezzem a beszélgetést Michaellel, de már rég elment. Csak egy öntapadós jegyzetlapot hagyott nekem Cynthia asztalán.

Végeztünk.

Menj dugni a főnököddel!

– Michael

Néhány óra múlva újabb üzenetsorozatot küldtem

Michaelnek: megkérdeztem, hogy meg tudnánk-e beszélni a dolgokat, vagy legalább maradhatnánk-e barátok, de nem válaszolt. Elhatároztam, hogy ráírok a Facebookon, de amikor beléptem, láttam, hogy megváltozott a párkapcsolati státusza. Viszont nem „egyedülállóra”. Párkapcsolatban volt valaki mással.

Tessék?

Vártam, hogy megfájduljon a szívem, de ez elmaradt. Semmi mást nem éreztem, csak dühöt, némi megkönnyebbüléssel.

Miután megnéztem, hány óra van, arra jutottam, hogy kihagyom a mai kötelező vezetői megbeszélést, és inkább beülök Avával egy szakítás utáni italra. Kimentem a lifthez, és megnyomtam a hívógombot.

Amikor kinyílt az ajtó, megláttam Mr. Parkert, amint éppen az egyik pénzügyi tanácsadójával beszélt. A fülkébe lépve megnyomtam a földszintet jelentő „G” gombot.

– Azt hiszem, téved, Miss Lauren – mondta Preston. – A ma délutáni megbeszélés a „T” szinten lesz.

– Nagyon is jól tudom, hol lesz, Mr. Parker – vontam vállat, és szembefordultam vele. – Nincs kedvem menni.

– Ez nem *opcionális*.

– Ebben az esetben megkérek valakit, hogy tegyen egy hangfelvevőt a székemre. Még jobb ötletem van: mivel *magának* van kedve menni, megtenné nekem?

Megfeszült az állkapcsa, és résnyire szűkült szemmel nézett rám.

– Ööö... szerintem elfelejtettem valamit – nyomott meg egy gombot csak úgy a tanácsadója, és gyorsan kiszállt, amint kinyílt az ajtó.

Abban a pillanatban, ahogy becsukódott, Preston

megnyomta a stop gombot, amitől egy rándulással azonnal megállt a lift. Aztán közelebb lépett.

– Segítenem kell a munkaköri leírásának az értelmezésében, Miss Lauren?

– Igen – néztem rá csúnyán. – Kérem, segítsen megkeresni azt a passzust, amelyikben az áll, hogy a nap huszonnégy órájában el kell túrnöm a főnököm seggfejkedését.

– Azt hiszem, hogy az ötödik bekezdésben található.

A szememet forgatva próbáltam újra megnyomni a stop gombot, hogy a lift megint elinduljon, de elállta az utamat.

– Mostanában nem kaptam megjelölt e-mailt a barátjától – szólalt meg. – Azért, mert a szókincsének bővítésével tölti az időt, amire olyan nagy szüksége van?

– Nem. Azért, mert *kidobott*. Úgy gondolta, hogy túl sok időt töltök a túl sokat követelő főnökömmel.

– Ó! – lépett közvetlenül elém, rám szegezve a zöld szemét.

– Nos, ebben az esetben a túl sokat követelő főnöke igazán sajnálja a veszteséget.

– Nem, nem sajnálja.

– Egyáltalán nem – vágta rá önelégült félmosollyal. – Ugyanakkor meglehetősen felháborodott azon, hogy az asszisztense azt hiszi, bárhogyan beszélhet a vezetői személyzet előtt.

– Talán ha felhagyna azzal, hogy bárhogyan bánjon az asszisztensével, akkor az fontolóra venné a változást.

– Nem díjazom, ha az alkalmazottaim rossz színben tüntetnek fel.

– Azt leginkább saját magával szokta megtenni.

– Ne szakítson félbe! – sziszegte. – Még nem fejeztem be.

– *Sose szokta.*

Csend.

Rám meredt néhány másodpercre, mintha tépelődött volna, hogy kirúgjon vagy megdugjon-e. És mielőtt kibökhettem volna egy komolytalan bocsánatkérést, nekiütközött a szája az enyémnek, és hozzápréselt a liftgombokhoz.

Behatolt a számba a nyelvével, magának követelve az irányítást, én pedig boldogan átadtam magam a tempónak, amit diktált.

Egy nyögést elfojtva a nyaka köré fontam a karomat, ő pedig még durvábban csókolt.

– Fond a derekam köré a lábad! – suttogta rekedten. – Most!

Képtelen voltam rá. Túlságosan belefeledkeztem abba, hogy milyen érzés a szája az enyémen. Túlságosan ledöbbsentem, hogy milyen hosszúra és mélyre nyújtja a csókunkat. Helyette behunytam a szememet, miközben a lift gombjai belenyomódtak a hátamba.

Finoman ráharapott az ajkamra, felhúzta a ruhámat, és benyúlt a lábam közé. Egy pillanatra elidőzött, amikor megtalálta a bugyim csipkézett szélét, aztán halkan felnevetett, mielőtt egyetlen mozdulattal lerántotta rólam.

Körözni kezdett a hüvelykujjával a nedvességtől tocsogó csiklóm körül, mire kipattant a szemem.

– Ahhh... – tört fel belőlem egy nyögés, és belemélyesztettem a körmeimet a bőrébe. Lüktetni kezdett a csiklóm a gyönyörtől.

Még mindig szenvedélyesen csókolt, ahogy mélyen belém hatolt az ujjával, amitől még hangosabban felnyögtem.

– Milyen rohadt nedves – morogta, miközben olyan lassú és érzéki ritmusban járt bennem ki-be az ujjával, hogy remegett tőle a térdem.

– Mondd, hogy nem az járt a fejedben már az első naptól kezdve, hogy velem dugsz – suttozta bele a számba.

– Nem az – hazudtam homorítva, s éreztem, hogy megint elindult a lift. Mintha ez egyáltalán nem érdekelte volna, továbbra is csókolt és irányított engem, úgy uralva a testemet, ahogy még soha senki.

A lift hirtelen megállt, mi pedig rögtön szétrebbentünk.

Megigazítottam a ruhámat, ő pedig zsebre vágta a bugyimat, mielőtt kinyílt volna az ajtó a megbeszélés emeletén.

– Ahogy mondtam, ez a megbeszélés nem opcionális – szállt ki előttem.

KILENC

Preston

Kell egy jobb megoldás arra, hogy kezeljem ezt...

Miután megkóstoltam Tara száját a liftben, és éreztem az ujjaimmal, milyen szűk a puncija, tudtam, hogy ennyi nem lesz elég. Tovább kellett lépnünk ennél, még hozzá hamar, mert a napom minden egyes pillanatát átjárták a róla szóló gondolatok.

A tegnapi megbeszélésen végig csak a rekedt nyögései jártak a fejemben, este pedig semmi mást nem csináltam, csak elképzelttem, ahogy négykézláb magába fogadja a farkamat tövig, és könyörög, hogy hagyjam élélvezni.

Ezeket a gondolatokat félretéve ránéztem a mai áttekintő listára, s átolvastam a kézzel írt jegyzeteit. A kávémat kortyolgatva kiemeltem azokat a részeket, amikről több részletet akartam hallani. Éppen e-mailt írtam neki, amikor belépett az irodámba – pont olyan lenyűgözően festett, mint mindig.

– Igen, Miss Lauren?

– Most hívtak Von Strumék – kezdte. – Tudatni akarták, hogy a kegyetlensége miatt ön az utolsó ember a földön, akinek eladnák a szállodaláncukat.

– Tekintve, hogy én lennék az utolsó, aki érdeklődik iránta, megmondhatja nekik, hogy meglehetősen helytállónak

tartom a logikájukat.

Finom mosolyra húzódott a szája, de nem hagyta, hogy úgy is maradjon. Rákoppintott néhányszor a telefonja kijelzőjére, s megint rám nézett.

– George nem tud részt venni a terjeszkedési megbeszélésen a jövő hónapban, Londonban.

– Mi van Wilderrel?

– Éppen összeházasodik valami oldalági harmadunokatestvérével – lépett közelebb, hogy lekapja a ráadás borsos tasakokat a reggelis tányéromról. Aztán intett, hogy igazítsam meg a nyakkendőmet. – Küldtem neki ajándékot az ön nevében.

– Nem vagyok az a fajta férfi, aki ajándékot küldene egy másik pasasnak. Legfeljebb egy üveg pezsgőt küldenék.

– Valóban pezsgőt küldtem.

– Jó évjáratot választott?

– Remek évjáratot választottam.

– 1996?

– 1995 – tett le egy mappát az asztalomra. – Itt az ingyenreggelis jelentés az olcsó szállodaláncoktól, amikről azt állítja, hogy nem akarja elolvasni.

– Nem is – vettem el tőle. – Melyik olcsó szállodalánc vezet ebben a hónapban?

– A W Hotels, már megint.

– Érdekes – hessegettem el egy emlékképet, mielőtt elmerültem volna benne. – Még valami?

– Igen, szeretném megbeszélni azt, ami a liftben történt tegnap.

– Mi van vele?

– Csak megjátszottam.

– *Hogy micsoda?* – hajoltam előre.

– Tudatni akarom önnel, hogy valaki másra gondoltam egész végig – vont vállat. – És szeretném, ha a kapcsolatunk vagy éppen annak a hiánya, száz százalékig szakmai maradna, így elkülöníthetem a magánéletemet.

Pislogtam, mert teljesen ledöbbsentem a kamuzásán.

– Csak hogy jól hallottam-e – néztem bele egyenesen a szemébe. – Máshol járt az esze, miközben az ujjaim mélyen benne voltak a puncijában tegnap?

– Igen, Mr. Parker – hazudott, mint az állat. – Szeretné, hogy megtegyek még valamit ma délután önnek?

– Igen, Miss Lauren – dőltem hátra forrongva. – Rengeteg mindent szeretnék, hogy megtegyen ma délután nekem...

TÍZ

Tara

– Megkérdezném, milyen napod volt, de lerí az arcodról – intett Ava a pultosnak este. – Hozna egy pár felest a barátnőmnek a legerősebb vodkájukból?

– Köszönöm – ráztam meg a fejemet, némán szidva magamat, amiért azt hazudtam Prestonnak, hogy csak megjátszottam a dolgot a liftben. Azért is, hogy egyáltalán felhoztam a témát, miközben tudtam, hogy szörnyen kicsinyes, és rengeteg „sürgős” teendővel fogja megbosszulni.

Tudtam, hogy igazából nem volt szüksége húsz példányra ugyanabból a beszámolóból óránként, és arra sem szorult rá, hogy átrendezem az irodai gardróbszekrényét. Az aktákat pedig végképp nem kellett újra rendszereznem az íróasztalán, de mivel megcsináltam, találtam egy titkos rekeszt, ahol még több fénykép volt róla meg az ikertestvéréről. Néhány időbélyegzővel ellátott levél is akadt közöttük, ám a legfrissebb is több mint tíz évvel korábbról.

Rá akartam kérdezni nála, de aztán ragaszkodott hozzá, hogy maradjak bent még négy órát, és segítsek neki megírni egy beszédet, amit csak fél év múlva kell előadnia. Utána arra is megkért, hogy segítsek neki kiválasztani a tökéletes mandzsettagombot a több mint ötszáz darabos gyűjteményéből.

Bármennyire is feldühített, és bármennyire is torkon szúrtam volna a tollammal egyes megbeszélések alkalmával, nem tagadhattam le, milyen hatást gyakorol a testemre, valahányszor egy szobában vagyunk.

A francba, még telefonon keresztül is!

Ahogy rám nézett, amikor kettesben voltunk – mintha egyesével lehámozná rólam a ruhadarabokat –, és ahogy kimondta a nevemet, folyton fel voltam izgulva. Azt meg hagyjuk is, hogy mit váltott ki belőlem a szexi mosolya, de nem hittem volna, hogy valaha is rávennem magam, hogy átlépjem a határt.

– Föld hívja Tarát, Föld hívja Tarát! – tett le elém Ava két felest, kizökkentve a gondolataimból. – Meg merjem kérdezni, mi jár a fejedben?

– Hogy felmondok.

– Az nem kérdés – nevetett. – Mi jár még a fejedben azonkívül?

– Hogy muszáj Londonba repülnöm a főnökömmel hónap végén.

– Tényleg? Hú, ez szuperül hangzik! Vagyis... – köszörülte meg a torkát. – Jaj, ne! Csak Londonba ne! Hogy mer odavinni téged a luxusmagángépével?

– Komolyan beszélek, Ava! – gurítottam le mindkét felest. – Minden időmet elveszi. Nem szexeltem, amióta munkába álltam itt, mert aludni sincs időm, nemhogy megismerkedni bárkivel.

– Jaj, ne már! Ez nem kifogás arra, hogy ne szexelj. Ahhoz manapság már nem kell megismerkedned senkivel.

– Hmm?

– Csak használd a Tindert! – vette elő a telefonját. – Töltsd le, és húzd jobbra, aki bejön neked. Figyelj oda, hogy közel

legyen hozzád, legfeljebb olyan tizenöt kilométerre, aztán ajánld fel, hogy igyatok meg valamit még aznap. Így korlátlan numeralehetőségre teszel szert, ami tökéletes azoknak, akik olyan sokat dolgoznak, mint te.

– Te használod ezt?

– Persze – fogta meg a telefonomat, hogy letöltse nekem az appot. – Mostantól megteheted, hogy elintézel egypár dolgot a főnöködnek, lefekszel valakivel, utána meg rögtön visszamész dolgozni. Nem gond.

– Még akkor is, ha a pasi, akivel dugni akarok, *pont* a főnököm?

– *Tessék?* Mit mondtál?

– Azt mondtam, hogy ki akarom próbálni a Tindert még ma este. Most rögtön.

* * *

Fél óra múlva egy Wall Street-i fickóval szemben ültem – teljesen lenyűgözve attól, hogy a technológia mennyire megváltoztatta a randizás menetét. Vagy legalábbis a szex menetét.

– Szóval mivel is foglalkozol? – kérdezte. – Nem igazán értettem.

– Egy vezérigazgató menedzserasszisztense vagyok.

– Á – mosolygott. – És fél éve csinálod?

Bólintottam.

– Jól gondolom, hogy akkor szereted a munkádat?

– Nem, a pénzt szeretem. Szörnyen seggfej a főnököm, és azt hiszi, hogy minden perccel rendelkezhet, de hamarosan felmondok – válaszoltam, mert nem akartam túl sok időt tölteni ezzel a témával. Ez a pasas nem Preston,

egyáltalán nem, de elég vonzó, nekem pedig le kellett vezetnem azt a hatalmas vágyat egy kis igazi szexszel, amit Preston miatt éreztem.

A vibrátorgyűjteményem túlságosan hozzászokott, hogy Preston Parker arcát használom késő esti inspiráció gyanánt, és egy kis jól megérdemelt szabadságra akartam küldeni őket.

Mondd, hogy nem az járt a fejedben már az első naptól kezdve, hogy velem dugsz...

– És te mivel foglalkozol? – kérdeztem.

– Gyakornok vagyok a Wells Fargónál – hajolt előre mosolyogva. – Én is utálok a munkámat, úgyhogy hamarosan váltani fogok. Le akarsz lépni innen?

– Nagyon is.

Felálltam, és éreztem, hogy rezeg a telefon a zsebemben. E-mail jött Prestontól.

Tárgy: Vészhelyzet. Szükségem van a segítségedre

Éjfélkor? Kísértést éreztem, hogy megnyissam, de nem tettem. Tudtam, hogy nem valódi vészhelyzetről van szó, ezért úgy döntöttem, hogy majd a szex után foglalkozom vele.

Percekkel később, amikor kiléptünk az utcára, megint rezgett egyet a telefonom. Preston.

Tárgy: Tudom, hogy láttad a legutóbbi e-mailemet...

Kikapcsoltam a telefonomat, és ránéztem a pasasra. Még csak a nevére sem emlékeztem.

– Hozzám vagy hozzád?

– Nyolc saroknyira lakom innen.

– Én csak kettőre – indultam el, hogy mutassam az utat.

Felszínes csevegéssel töltötte ki a kis sétát, én viszont csak félig figyeltem oda rá. Egyfolytában az járt a fejemben, milyen volt Preston ajkát érezni az enyémen, meg az, ahogy a lábam közé kúszott a keze.

– Tényleg nagyon várom már – túrt bele a hajamba a Random Csávó, miközben odatartottam a kulcskártyámat a lépcsőházajtónál lévő leolvasóhoz.

– Én is – nyitottam be mosolyogva az épületbe, s odavezettem a liftekhez.

Beszálltunk, és megnyomtam azt a gombot, amelyik emeleten lakom. Azt hittem, hogy rögtön smárolni akar majd, amint becsukódik az ajtó, de nem. Csak mosolygott, és minden egyes emeletnél azok a képek ugrottak be, ahogy Preston magának követelte a számat, és mélyen belém hatolt az ujjával.

Máshol járt az esze, miközben az ujjaim mélyen benne voltak a puncijában tegnap?

Amikor megállt a lift, levettem a blézeremet, és végigvezettem a pasast a folyosón.

– Kérsz egy kis bort előtte? Van egy kis Moscatóm behűtve, vagy...

Elállt a lélegzetem, mert megláttam azt a férfit, aki tönkreteszi az életemet és a fantáziáimat, a falnak dőlve, az egyik makulátlan szürke öltönyében.

Mi a fenét keres itt?

Preston önelégült félmosollyal elrugaskodott a faltól, és odasétált hozzám.

– Tudod, arra gondoltam, hogy talán mást kellene vészhelyzeti kontaktként megadnom, ha képes vagy lerázni engem ezért a... – tegezett le hirtelen a Random Csávóra pillantva. – Ezért a valamiért, bármi legyen is ez.

– Azt mondtad, hogy szingli vagy – jegyezte meg a Random Csávó. – Nem vagyok vevő az exes drámákra.

– Tényleg szingli – közölte Preston. – Nagyon is.

– Akkor ki maga?

– Én vagyok a szörnyen seggfej főnöke, aki azt hiszi, hogy minden percével rendelkezhet – mosolygott Preston. – Bizonyára említett, ugye?

– Igen. Pontosan ugyanezekkel a szavakkal.

– Hmm... – reagált Preston mit sem törődve azzal, hogy csúnyán néztem rá. – Nos, van egy munkával kapcsolatos vészhelyzet, amit négyszemközt kell megbeszelnünk.

– Ja, oké – vont vállat a Random Csávó. – Akkor majd rám írsz valamelyik este, Tara? – hajolt előre, hogy adjon egy puszit az arcomra, de Preston elhúzott tőle.

A Random Csávó értetlenül pislogott, és megint megpróbált adni egy puszit az arcomra, de Preston megint elhúzott tőle.

– Jól van akkor. Jó éjszakát, Tara és főnöke!

– *Jó éjszakát!* – mondtuk kórusban, amitől még jobban összezavarodva sietett vissza a lifthez.

Abban a pillanatban, ahogy eltűnt a képből, félretoltam Prestont.

– Mi a fenét keresel itt?

– Aggódtam a hogyléted miatt – mosolygott. – Küldtem két e-mailt, három üzenetet, és hívtalak is. Nem válaszoltál.

– Mert nem foglalkoztam veled!

– Dugni készültél velem?

– Ahhoz neked semmi közöd – sziszegtem szinte rohadtul levegőért kapkodva. – A szabadidőmhöz neked semmi közöd. És...

Eltüsszentettem magam, mert megcsapta az orromat a

szomszéd fokhagymás vacsorájának illata.

– Nem hiányzik, hogy állandóan hívj és e-maileket írj.

Megint tüszentettem.

Elővett egy zsebkendőt a zakója zsebéből, és felém nyújtotta.

– Köszí – kaptam ki a kezéből, aztán vettem egy mély levegőt. – Milyen vészhelyzet van?

– Elég nagy – vett elő a zsebéből egy pár mandzsettagombot. – Reménykedtem benne, hogy meg tudod mondani, elég fényes-e ez a hétvégi GQ-fotózásomhoz, vagy szerinted addigra újra kéne políroztatnom.

AZT A ROHADT!

– Ez most komoly?

– Igen – felelte önelégült félmosollyal. – Az összes képen jól kell kinézniem. Nem gondolod?

– Te most emiatt intézted el, hogy lemaradjak a szexről?

– Nem, emiatt intéztem el, hogy lemaradj egy csalódásról – lépett közelebb. – Nem szeretném, ha úgy dugnál valakivel, hogy végig *másra* gondolsz közben. Amúgy meg... – fogta halkabbra a hangját, hogy belesuttogjon a fülembe. – Úgy tűnt nekem, mintha gyakornok lenne, és mindketten tudjuk, hogy nem az a zsánered.

Hátralépve végigmért, szinte odaszegezett a forró tekintetével.

– Nem tudom, hogy említettem-e már önnek, Miss Lauren, de nem díjazom, ha nem foglalkoznak velem – váltott ismét hivatalos hangnemre.

– Értem – válaszoltam, és utáltam, hogy teljesen elázott a bugyim. – Nem tudom, említettem-e már, hogy utálok...

– Minden egyes nap – indult el mosolyogva. Aztán megállt, és hátranézett a válla fölött. – Holnap reggel magát is kérem

négykézláb a kávé mellé.

– Mit mondott?

– Jól hallotta.

**KÉT TELJES ÉVVEL
KÉSŐBB...**

TIZENEGY

Tara

**Tárgy: A születési bulid
(Bocsi, hogy nem tudok elmenni)**

Szia, Mariah!

Úgy sajnálom, hogy nem tudok elmenni a születési bulidra a hétvégén. Tudom, hogy a harmadik X lesz, és Avával együtt megígértük, hogy mindketten ott leszünk veled Las Vegasban, de nekem most nem fog menni. Belgiumba kell repülnöm a főnökömmel egy üzleti útra. Kérlek, küldj majd képeket!

Tara Lauren

*Vezérgazdatói menedzserasszisztens
Parker International*

**Tárgy: Az esküvőd
(Nem tudok menni)**

Szia, Britney!

Tudom, hogy egészen New Yorkig utaztál a szabóddal, hogy a méretemre igazítsátok a koszorúslányruhát, de nem tudok elmenni az esküvőre a jövő hónapban.

Hárman mondtak fel nálunk az irodában, a főnököm pedig Spanyolországba visz egy sürgős stratégiai tárgyalásra egy új szálloda miatt, amit ott épít.

Kérlek, küldj majd képeket!

Tara Lauren

*Vezérgazdatói menedzserasszisztens
Parker International*

**Tárgy: A holnapi doktorrá avatásod
(NAGYON bocsi!)**

Szia, Greg!

Nagyon köszö, hogy meghívtál a doktorra avatásodra! Tudom, hogy hétéves korunk óta barátok vagyunk, és a gimí óta semmi másról nem beszéltél, csak arról, hogy megszerzed a PhD-t, szóval gratulálok, hogy elérteztél ehhez a mérföldkőhöz!

Sajnos én nem fogok tudni elmenni, mert még mindig Seattle-ben vagyok a főnökömmel, és tele vagyunk marketinges feladatokkal egy kampány miatt. (Ha szerzel még egy PhD-t, biztos, hogy ott leszek a doktorra avatásodon...) Kérlek, küldj majd képeket!

Tara Lauren

*Vezérgazgatói menedzserasszisztens
Parker International*

**Tárgy: A babaváró bulid
(Továbbra is én leszek a keresztanya?)**

Szia, Elise!

Annyira köszönöm, hogy engem kértél fel, hogy legyek a kis Chase keresztanyja! Nagyon izgatottan várom, hogy ősszel megérkezzen! Tudom, hogy egy hónap múlva lesz a babaváró bulid, de szeretném, ha tudnád, hogy nem fogok tudni elmenni. A főnököm épp most foglalt le három üzleti utat egymás után. (De azért küldök egy csomó pelenkát és rugdalózót!)

Tara Lauren

*Vezérgazgatói menedzserasszisztens
Parker International*

**Tárgy: A győztesek sohasem adják fel
(Bocsi a csúnya szóért)**

Csak kíváncsi vagyok, Anya... A jelmondatod akkor is érvényes, ha valakinek seggfej a főnöke, aki egymaga tönkreteszi az egész társasági életét? Igen vagy nem?

Tara Lauren

*Vezérgazgatói menedzserasszisztens
Parker International*

**Tárgy: Re: A győztesek sohasem adják fel
(Bocsi a csúnya szóért)**

Ezt szándékosan küldted nekem az édesanyád helyett?

Preston Parker

CEO & Tulajdonos, Parker International

**Tárgy: Re: Re: A győztesek sohasem adják fel
(Bocsi a csúnya szóért)**

IGEN.

Tara Lauren

Vezérgazgatói menedzserasszisztens

Parker International

TIZENKETTŐ

Preston

Puerto Vallarta, Mexikó

Kell lennie egy kifejezésnek a szótárban, ami a *kínzás* sokkal erősebb változata. Egy olyan szónak, ami tökéletesen visszaadja, milyen érzés, hogy a világ a lábaim előtt hever, hogy bármit megkaphatok, amit csak szeretnék, és akkor, amikor csak szeretném, kivéve azt az egy dolgot, amit a legjobban akarok. Azt az egy dolgot, ami itt van mellettem egész álló nap, minden áldott nap.

Kivéve, amikor szándékosan elkésik...

A *Coast Bar* ablakán keresztül néztem, ahogy az eső a fehér tengerparti homokot veri, s azon tűnődtem, hogy Tara vajon mennyit fog késni a négyszemközti ebédünkről. Bosszúsan elővettem a telefonomat, hátha írt e-mailt, és láttam, hogy van egy olvasatlan üzenetem.

Tárgy: Ne feledkezzen meg kettőnkről

Kedves Mr. Parker!

Szeretném a tudtára adni, hogy rengeteg hely van önnek a szívemben, pont úgy, ahogy tudom, hogy nekem is van az önében még mindig. Tudom, hogy egy bizonyos valaki mostanában közénk állt akadályként, miután megváltoztatta az irodai protokollt. (Hogy merte elvenni a belépési jogomat

az irodákba?!), de én továbbra is itt vagyok, ha bármikor szüksége lenne rám.

Hiányzik, és tudom, hogy én is hiányzom önnek.

U.i: Küldtem új képeket tegnap este. Még mindig le van tiltva a számom? (Nagyon haragudni fog magára, ha ezekről lemaradt – kacsintás, kacsintás)

Cynthia Avery

Vezetői recepciósz,

Parker International

Jézusmária...

Kitöröltem az e-mailjét, és leraktam a telefonomat. Végképp nem hiányzott, hogy egy külföldi üzleti úton bárkivel is foglalkozzam odahaza New Yorkban. Bár sohasem vallanám be, odavoltam az új szabályokért, amiket Tara léptetett életbe, így alig láttam Cynthiát vagy a kisegítő személyzetem többi tagját, hacsak nem akartam. Még le is költöztette eggyel lejjebb az összes recepcióst és titkárt, így a vezetői emelet csak az igazi felsővezetőké lett.

Mostanában a szokásosnál is dühösebb volt rám, és a maga csavaros módján levegőnek nézett.

Azóta, ami a lakása előtti folyosón történt több mint egy évvel ezelőtt, valamiféle távolságot ékelt közénk. Elkerülte, hogy kettesben maradjon velem a liftben: a következő emeleten kiszállt, ha én beléptem a fülkébe. Ragaszkodott hozzá, hogy gyakornokok is legyenek velünk egy emeleten, valahányszor megkértem rá, hogy maradjon bent tovább, és minden egyes késő esti telefonhívásomat úgy fogadta, „tudatni szeretném önnel, hogy ennek a beszélgetésnek minden egyes szavát rögzítem a HR-osztály részére, Mr. Parker.”

Sajnos ezek közül semmi sem csillapította a közöttünk lévő feszültséget. Csak tovább romlott a helyzet.

Minden egyes nappal és perccel, amit együtt töltöttünk, egyre kibírhatatlanabbá vált a vonzalmam iránta. A szája formájától kezdve a csípője vonaláig bármije elég volt ahhoz, hogy megkeményedjen a farkam, valahányszor belépett a szobába, és már feladtam, hogy megpróbáljam ezt megakadályozni.

Annak ellenére, hogy soha életemben nem éreztem még ilyen szexuális kielégületlenséget, és már naponta négyszer vettem hideg zuhanyt, ami rekordnak számít, mégis Tarát tartottam annak az embernek, aki a legközelebb állt ahhoz, hogy igazi barátomnak nevezzem. Az *első* igazi barátomnak. Szakmai téren pedig őszintén úgy éreztem, hogy sokkal inkább a partnerem a vállalatom vezetésében, mintsem egy menedzserasszisztens.

– Mr. Parker? – lépett oda hozzám egy pincér a jegyzetömbjével. – Hozhatok önnek egy italt, amíg megvárja a partnerét, vagy szeretné leadni a rendelését?

Megint kinéztem az ablakon, és láttam, hogy a tengerpart teljesen elhagyatott.

– Inkább leadnám a rendelést.

– Remek. Mit hozhatok önnek ma délután?

– Én a séf specialitását kérem a legjobb vörösborukkal.

– Kiváló választás, uram – bólintott. – És a partnerének?

– A hölgy szeretné majd megkóstolni a kagylójukat, de szóljon a séfnek, hogy ne használjon hozzá vaját – feleltem. – És egy kis grillezett csirkesalátát is kér majd balzsamecettel és dupla paradicsommal. Az allergiája miatt tudnának ügyelni arra, hogy kihagyják a fokhagymát és a snidlinget?

– Ahogy óhajtja, uram – körmölt a pincér. – Azt tudja, hogy mit szeretne majd inni a hölgy?

– Vodka – mosolyogtam. – A legerősebbet. Töltse

borospohárba egy kis eperdíszítéssel, így senki más nem fogja tudni.

– Ezt máris hozom, uram.

Ahogy elment, elővettem a telefonomat.

Tara nevéhez görgettem. Haboztam, hogy felhívjam-e, mert már tudtam, mit fog mondani.

Igen, még mindig felveszem minden egyes szavát, és a rend kedvéért megjegyzem, hogy ez az üzleti út az utolsó pillanatban jött, szóval akkor megyek el a tárgyalásokra, amikor kedvem tartja. Most éppen nem tartja kedvem.

Elmosolyodtam a gondolattól, és amint megnyomtam a hívás gombot, belépett az étterembe egy lenyűgöző fekete-szürke ruhában, toronymagas sarkú piros cipővel. Letette az esernyőjét az ajtó mellé, s kezet fogott a főnökkel.

A rekedtes, szexi nevetésével most is magára vonta mindenkinek a tekintetét, aki hallotta, s amint elindult az asztalok között, minden férfi megtorpant, és bámulni kezdte.

Reszketve odajött az asztalunkhoz, én pedig felálltam, levettem a zakómat, és ráadtam a vállára.

Megvártam, hogy leüljön, mielőtt újra helyet foglaltam.

– Még mindig levegőnek néz?

– Attól függ. Bocsánatot fog kérni, amiért ragaszkodott ehhez a négyszemközti ebédhez, és rögtön utána a vezérigazgatói megbeszéléshez, miután külön kértem, hogy legyen egy szabadnapom?

– Nem tudom, hogy bármikor is való-e bocsánatot kérnie egy főnöknek a beosztottjától, amiért arra kéri, hogy végezze el a munkáját.

– Gondoltam – bújta bele mindkét karjával a zakómba a homlokát ráncolva, amitől szexibb volt, mint valaha. – Mikor érnek ide a vezérigazgatók?

– Egyáltalán nem fognak jönni. Estére toltam a megbeszélést, amikor rájöttem, hogy milyen sokat fog késni.

– Milyen figyelmes! Legközelebb két órát fogom váratni, nem csak egyet.

– Mindketten tudjuk, hogy ezt sohasem tenné meg.

– Mert annyira szeretem a munkámat?

– Mert éppen olyan munkamániás, mint én – feleltem. – Utál tétlenkedni napközben.

– Utálok *magának* dolgozni napközben.

– Hölgyem? – tért vissza a pincér, mielőtt válaszolhattam volna erre. – Van még valami, amivel ki szeretné egészíteni a rendelését?

– *Kiegészíteni?* – nézett rám. – Leadhatnám esetleg a saját rendelésemet? – forgatta a szemét. – Erősen kétlem, hogy az ebédpartnerem bármi olyasmit rendelt volna, amit szeretek, és nem akarom azzal vesztegetni a séf idejét, hogy visszaküldöm az ételt.

– Természetesen, hölgyem – vette elő a noteszét, miközben Tara kinyitotta az étlapot. – Mit hozhatok önnek ma délután?

– Hmm... – gondolkodott el. – Szeretném megkóstolni a kagylójukat, de szólna a séfnek, hogy ne használjon hozzá vaját? És egy kis grillezett csirkesalátát is kérek balzsamecettel és dupla paradicsommal.

A pincér abbahagyta az írást, és értetlenül nézett rám, miközben Tara folytatta.

– Allergiás vagyok – tette hozzá. – Meg tudná kérni a séfet, hogy hagyja ki a fokhagymát és a snidlinget a salátából?

– Ahogy óhajtja – bólintott a pincér. – Milyen italt szeretne fogyasztani mellé?

– A legerősebb vodkát, legyen szíves. De kérem, töltsé borospohárba egy kis eperdíszítéssel, hogy senki ne tudja, mi

van benne.

– Ezt rögtön hozom is, hölgyem – távozott az asztaltól, Tara pedig lesújtó pillantást vetett rám.

– Pontosan ezért szeretem inkább magamnak rendelni az ételt – jelentette ki. – Nagyon válogatós vagyok.

– Fogalmam sem volt róla. Egyébként hajlandó felnőtt módjára viselkedni, és segíteni nekem a megbeszélés előkészítésében? Mivel kellene kezdenünk ön szerint?

Nem válaszolt. Csak elővette a telefonját, és rákoppintott a kijelzőre.

Másodperceken belül rezgett az enyém az e-maillal.

Tárgy: Az öltönye & a nyakkendője

Számtalanszor jeleztem, hogy amikor tengerészkek öltönyt és nyakkendőt visel, akkor sokkal leereszkedőbbnek tűnik a stílusa, mint amilyen valójában. (Ami sokkoló teljesítmény.) Szürke öltönyt kell vennie hajszálcsíkos nyakkendővel a ma esti megbeszélésre.

Tara Lauren

*Vezérgazgatói menedzserasszisztens
Parker International*

– Itt ül velem szemben, és inkább e-mailt küld, mint hogy beszéljen? – kérdeztem.

Megint rezgett a telefonom.

Tárgy: Költői kérdés

IGEN.

Tara Lauren

*Vezérgazgatói menedzserasszisztens
Parker International*

Tárgy: Re: Költői kérdés

Nem emlékszem rá, hogy megkérdeztem volna: hagyod-e végre, hogy megdugjalak, de arra a költői kérdésre is csak ugyanez lenne a válasz...

Preston Parker

CEO & Tulajdonos, Parker International

– Jó, rendben – tette le a telefonját rögtön, amint meglátta az üzenetemet. – Átvehetjük a megbeszélés előkészületeit, miután ettünk.

– Gondoltam.

A pincér percekben belül meghozta az ételeinket és az italainkat, Tara pedig azonnal elhúzta előlem a borsszórót. Én meg elhúztam előle a kenyereskosarat.

– Addig is... – szólalt meg. – Szüksége lesz egy kísérőre a *Mr. New York* díjátadó gálára a jövő hónap végén. Óhajtja, hogy találjak önnek plusz egy főt?

– Azt akarom, hogy hagyj abba a szaragodást, és gyere el velem.

– Számos alkalommal elmondtam már, hogy nem lenne helyénvaló kísérőként megjelennem veled társasági eseményeken. A főnököm vagy.

– Elmondtam már, hogy ez nem számít, és senki sem merne szólni egy istenverte szót sem, mivel az enyém a cég.

– Tehát akkor egyáltalán nem lesz plusz egy fő – vont vállat. – Egyfős részvétellel jelzek vissza. Arról is tudnod kell, hogy a *The New York Times* egy elég precíz cikket fog leközölni rólad a jövő héten, nagyon nem hízelgő szalagcímmel.

– Mi a szalagcím?

– *Lelketlen szállodatulajdonos* a dokumentumfilmsorozatban.

– Szerinted én lelketlen vagyok?

– Igen.

– Ez a legrosszabb tulajdonságom?

– Nem – felelte. – Eléggé szeretsz köntörfalazni is.

– Hogyhogy?

– Mert biztosan tudom, hogy van egy ikerbátyád, akiről valamiért nem vagy hajlandó tudomást venni. Nem beszélsz róla az interjúkban és egyik életrajzodban sem. Még csak a szüleidről sem teszel említést, így nagyon érdekes lesz egy dokumentumfilmben látni téged, amikor sohasem kezelsz nyíltan semmit. Hacsak nem... úgy tervezed, hogy végre beszélni fogsz a családoдрól?

Villámot a levegőben tartva megfeszítettem az állkapcsomat, amíg megemésztettem a szavait.

– Attól tartok, hogy nekem nincs családom, *Miss Lauren*. Több ízben is említettem.

– Sejtettem – tömött egy kagylót a szájába. – Akkor van még bármi random kérdés?

– Jársz most valakivel?

– Micsoda? – köhögte.

– *Jársz most valakivel?* – ismételtem, és igyekeztem leplezni a féltékenységet.

– Mikor lenne időm szerinted járni valakivel, Preston, de komolyan?

– Talán egész végig, amióta itt vagyunk, a szállodám privát társalgójában suttogtál a telefonodon ahelyett, hogy a szobádban lettél volna.

– Miért jöttél oda a szobámhoz az éjszaka közepén?

– Nem az a lényeg – vágtam rá. – Nem voltál ott. Újabb gyakornok a pasas?

– Nem – fonta karba a kezét. – Egyáltalán nem is „pasas”. Hanem az anyám.

– Az édesanyád Japánban van, és utál telefonálni.

– Igen, utál, de éppen egy újabb „önismereti gyakorlat”

kellős közepén jár, így két órát kell beszélnie velem az álmairól és a reményeiről, hogy javítson az „auráján” és a „szellemisségén” – kortyolt egy nagyot a vodkából. – Ugyanakkor meggyőződése, hogy segítenie kell nekem megszabadulni a negatív aurámtól, így végül mindig tovább beszélgetünk.

– Még mindig azt mondja, hogy a győztesek sohasem adják fel?

– Minden átkozott nap...

TIZENHÁROM

Tara

Belgium, Svájc, Kína, London, Franciaország, Ausztrália, Egyiptom, Dominikai Köztársaság, Kanada, Mexikó...

Átlapoztam az útleveletem, miközben Preston magángépe átszelte velem az eget. Minden egyes lapja tele volt friss pecsétekkel olyan országokból, amiknek a látványára alig emlékszem. Minden egyes pecsét határozottan emlékeztetett rá, hogy két év alatt milyen drasztikusan megváltozott az életem.

Egy exkluzív lakást béreltem a Park Avenue-n, ahol minden héten vacsorát rendeztek a tetőterazon a város legjobb séfjeivel, és korai jegyvásárlási lehetőség nyílt a Broadway műsoraira. A gardróbom tele volt dizájner darabokkal, amikről régen álmodtam, és már nem kellett ellopnom semmit a túléléshez. (Nos, olykor azért még kihasználtam az ingyenreggelit.)

A fizetésem a duplájára emelkedett, amióta kezdtem, és többféle juttatást is kaptam. Mindezek ellenére szörnyen nyomorultul éreztem magam.

– Kér egy kis rágcsálnivalót, Miss Lauren? – lépett oda hozzám az egyik utaskísérő. – Esetleg a kedvenc gluténmentes diákcsemegéjét?

– Köszönöm – bólintottam.

– Nagyon szívesen – töltötte ki a hölgy egy üvegtálba, s adott egy üveg vizet is. Aztán megigazította a párnát a fejemnél. – Mr. Parker érdeklődik, hogy ön meg szeretne-e állni valahol a New York-i landolásunk előtt – suttopta.

– Nem, csak haza akarok menni.

– Rendben, kisasszony.

Azzal elsétált, én pedig fogtam a telefonomat, hogy írjak Avának egy e-mailt.

Tárgy: Pokoli út
(Vagyis olyasmi)

Éppen a gépen vagyok Prestonnal, így nem tudlak hívni, de alig várom, hogy hazaérjek, és elmeséljem neked az összes szarságot, amin keresztülmentem miatta a héten. EGY szabadnapot adott, Ava. EGYET! (De az szerintem nem is számít, mert felhívott éjjel kettőkor minden ok nélkül. MINDEN ISTENVERTE OK NÉLKÜL!)

Tara Lauren

Vezérigazgatói menedzserasszisztens

Parker International

Rögtön visszaírt.

Tárgy: Re: Pokoli út
(Vagyis olyasmi)

Várj! Egy magánrepülőről írsz nekem, miután eltöltöttél egy hetet a világ 1. számú Parker Hoteljében, és haza akarsz jönni, hogy panaszkodj az életedre????

Ava Sanders

A Parker International Tara Laurenjének legjobb barátnője

Akinek nagyon bejött az élet

Tárgy: Re: Re: Pokoli út
(Vagyis olyasmi)

Őszintén szólva kezdem úgy érezni, hogy igazából egyáltalán nincs is saját „életem”...

Tara Lauren

Vezérgazgatói menedzserasszisztens

Parker International

A fejemet rázva letettem a telefonomat, és kifelé bámultam az ablakon, amíg ki nem rajzolódott előttem New York City ismert látképe madártávlattól.

Enyhe esőben landoltunk, de mielőtt szíppanthattam volna egyet az ismerős városi levegőből, meghallottam, hogy Preston a pilótához beszél.

– Párizsba kell mennünk – közölte. – Máris. Mondd meg Heathnek, hogy tankolja meg a gépet, aztán induljunk, amint lehet!

– Igen, uram.

Kicsatoltam a biztonsági övem, és odamentem a kabin elülső részébe.

– Jól hallottam, hogy mindjárt indulunk Párizsba?

– Igen – válaszolta teljesen rezzenéstelen arccal, mintha nem kéne megkérdeznie tőlem, hogy ez így rendben van-e. – Történt egy incidens a szállodám felsővezetésében. Ott kell lennünk egy hétig.

– Hazamehetek legalább előtte, hogy hozzak tiszta ruhát?

– Majd ott megveszek neked mindent, amire csak szükséged lesz – adott át nekem egy fekete kártyát, és észrevettem, hogy már a nevem is szerepel rajta az övé alatt mint jogosult kártyahasználóé.

– Most dolgoztam veled végig két hetet Mexikóban.

– És most egy hetet fogsz velem végigdolgozni Franciaországban.

– A legnagyobb tisztelettel jelzem, hogy pihenésre van szükségem – válaszoltam, mert éreztem, hogy mindjárt

megfájdul a fejem.

– Akkor csak aludj nyugodtan – mutatott hátra a privát lakosztályára. – Kilencórás út lesz.

– És ha van programom New Yorkban ezen a héten?

– Van?

Morogva ráharaptam az ajkamra. Persze hogy nem volt. Az ő programja az *enyém* is. Az ő élete az én életem, és már nem is tudtam különválasztani a kettőt.

– Gondoltam – mondta. – Ezen a héten több időt adok majd neked, hogy dolgozz a próbaprezentációdon, mert hamarosan az én nevemben fogsz részt venni a megbeszéléseken.

A gép süllyedve landolni készült, én pedig hátramentem. Már majdnem bevágtam az ajtót, de Preston elkapta és csúnyán nézett.

– Van valami probléma, Miss Lauren?

– *Te*. Te vagy az én kibaszott problémám!

Volt képe mosolyogni, és volt képe egy lépéssel közelebb jönni.

– Ha még mindig haragszol rám, tudok egy megoldást, hogy egyszer s mindenkorra helyrehozzuk.

– Ne aggódj, én már kitaláltam, hogy fogom helyrehozni egyszer s mindenkorra abban a pillanatban, ahogy hazaértünk.

Felvonta a szemöldökét, mintha nem értette volna, s mielőtt szólhattam volna akár csak egy szót is, belépett a limuzinja sofőrje.

– Mr. Parker, a Lexington Hotel menedzsere keresi telefonon. Azt mondja, hogy sürgős.

Preston felsóhajtott, és rám nézett.

– Szavad ne feledd!

– *Nem fogom.*

Azzal kiment, én pedig megfogadtam, hogy bármi történjék is, abban a pillanatban, ahogy visszaérünk New Yorkba, végre megteszem, amit már hónapokkal korábban meg kellett volna tennem.

Végeztem ezzel a seggfejjel...

TIZENNÉGY

Tara

Tisztelt Címzett!

Ezúton szeretném nagyon szépen megköszönni, hogy seggfej főnököm voltál az elmúlt két évben. Tényleg nagyra értékelem a rengeteg szarságot, amin keresztülmentem miattad – főleg a késő esti telefonhívásokat, a soha véget nem érő megbeszéléseket, a kötelező utakat az utolsó pillanatban, illetve a szükségtelen tirádákat a nyelvtani hibák miatt az e-mailjeimben. (Egyébként én soha, de soha nem mutattam rá arra, hogy te állandóan rosszul használod a melléknévi és a főnévi igeneveket a mondataidban, ez viszont egy másik történet.)

Ettől a pillanattól kezdve hivatalosan is befejeztem a munkát veled, te lekezelő seggfej, és fogadni mernék, hogy azt fogod kívánni, hogy a következő asszisztensed bárcsak FELEolyan jó lenne, mint én. (Igen, tisztában vagyok vele, hogy az előző mondatom nyelvtanilag helytelen. Lépj túl rajta!)

VISZLÁT.

Tara Lauren

Ez a levél nem úgy fest, mint a minták bármelyike.

Miután újraolvastam a *Hogyan mondjunk fel helyesen a munkahelyünkön* című cikket, kitöröltem a szavaimat, és vettem egy mély lélegzetet. Töltöttem egy negyedik pohár bort, és megpróbáltam valódi szakember módjára begépelni a második piszkozatot.

Tisztelt Címzett!

Jelen levelemben hivatalosan is bejelentem a távozásomat a Parker Internationaltól (és az arrogáns, lekezelő vezérigazgatótól), kéthetes felmondási idővel.

Döntésem meghozatala NAGYON KÖNNYŰNEK bizonyult, hiszen az elmúlt két év kifejezetten pocsék volt. A világ legnagyobb szerencséjét kívánom a következő menedzserasszisztensnek (szüksége lesz rá), s ha a főnököm bármit kérne tőlem a következő két hétben, legyen szíves a tudtára adni, hogy rohadtul csinálja meg egyedül...

Tisztelettel (igazából nem is),

Tara Lauren

Abbahagytam és újrakezdttem, egyik pohár borral a másik után, amíg a levél teljesen professzionálisan nem hangzott. Amíg a rosszindulat vagy bosszúság szikrája sem érződött a szavaimban. És amikor száz százalékig biztos voltam benne, hogy tökéletes lett, csillogó fehér vintage papírra nyomtattam ki (utálta a sima fénymásolópapírt, ha fontos levélről volt szó), aláírtam egy fekete tollal, és felkészültem rá, hogy hétfőn az első dolgom lesz benyújtani.

TIZENÖT

Tara

– Két nagy kolumbiai kávé lesz négy ízcseppel és pontosan hatvannyolc fokosan? – olvasta fel a Sweet Seasons pultosa a rendelésemet hétfő reggel. – Miss Laurennek?

– Az én vagyok – vettem el az italokat, és kimentem a limuzinhoz. Az ülésen hátradőlve behunytam a szemem, és átvettem a szavakat, amiket hétfévégén bevéstem az eszembe, hogy pont olyan világosan és lényegre törően hangzanak-e, mint papíron.

Kedves Preston Parker!

Szeretném hivatalosan is megköszönni, hogy felvettél aktuális menedzserasszisztensnek. Nagyra becsülöm mindazt, amit a vállalatodnál dolgozva megtanultam, és új keletű tisztelet ébredt bennem a kemény munka iránt, ami ahhoz szükséges, hogy egy szálloda otthonossá váljon a vendégei számára. Értékelem azt is, hogy többféle jutalomban részesítettél a marketingkampányokban végzett munkám miatt, és megfogadtad a tanácsomat a Keiserman-üzlettel kapcsolatban. Hálás vagyok azért is, hogy nekem adományoztad az Arany Szobakulcs díjat, a Parker

International legjobb alkalmazottnak járó díját, miután segítettem, hogy végre célegyenesbe érjenek a tárgyalások a Von Strummal.

Mindezeknek a kinyilvánítása után jelen levemben benyújtom a felmondásomat két hét felmondási idővel.

Augusztus 3-ától kezdve már nem leszek a Parker International munkavállalója, és nem töltöm be a menedzserasszisztensi pozíciómát.

A legjobbakat kívánom a következő jelölt megtalálásához, és minden tőlem telhetőt meg fogok tenni, hogy elősegítsem a folyamatot. Megígérem, hogy a munkám legjavát fogom nyújtani egészen az utolsó munkanapomig.

Még egyszer köszönök minden lehetőséget, és őszintén remélem, hogy remek referenciával tudsz majd szolgálni az évek során Neked nyújtott kiváló munkámért cserébe.

*Tisztelettel,
Tara Rose Lauren*

Mély lélegzetet véve felsóhajtottam. *Ez tökéletes, Tara. Ne hátrálj meg! Ne hátrálj meg!*

Mire odaértem az irodájába, ő már ott ült az íróasztala mögött, és az új gyakornok éppen a reggelijét csomagolta ki.

– Jó reggelt, Miss Lauren! – üdvözölt mosolyogva. – Volt valami probléma a hétvégén a telefonjával?

Leszámítva, hogy ideiglenesen letiltottam a számodat?

– Lehet – vontam vállat. – Mintha hallottam volna, hogy vannak, akiknek *elegük van* a szolgáltatásból, amit kapnak, szóval lehet, hogy kikapcsolták.

– Nem hallottam erről – nézett rám résnyire szűkült szemekkel. – Az e-mail-címével is probléma volt a hétvégén? Küldtem néhány e-mailt.

– Harminc az nem „néhány”.

– Szóval megkapta őket?

– Igen.

– Tervezi, hogy válaszol rájuk?

– Igen, Mr. Parker – válaszoltam, miközben észrevettem, hogy a gyakornok fiú küszködik a narancslé kupakjával, ezért elvettem tőle, hogy segítsék kibontani. – Válaszolni fogok azokra az e-mailekre, amikor lehetőségem lesz rá.

– Amikor lehetőségem lesz rá... – visszhangozta a szavaimat, mintha bizonytalan lenne a jelentésükben. Úgy festett, mint aki mindjárt mond valami baromi durvát, de megcsörrent a telefonja, és felvette.

A hangjából rögtön tudtam, hogy George az, meg abból is, hogy megint az íróasztalára figyelt, így elővettem a felmondólevelet a táskámból, és beraktam a péksüteményei alá.

Megkönnyebbülten felsóhajtva távoztam az irodájából, és magamra csuktam a sajátom ajtaját. Ledobtam a táskámat a földre, és körülnéztem a helyiségben – reméltem, hogy ez az utolsó alkalom egyike.

Vajon magammal vigyem az összes könyvet, amikor elmegyek?

Ráérősen körbesétáltam az irodámat, méltányolva a teret, amit igazából sohasem volt időm kihasználni. A díványoktól és a szemközti sarokban lévő síkképernyős tévétől kezdve a különnyíló lakosztályig, ami egy kis ágynak adott otthont szundikálásra (haha!), meg egy luxusjakuzzinak. Csak csodálkozva ráztam a fejemet miattuk az első napokban,

miután megérkeztek. Amikor még azt hittem, hogy lesz alkalmam használni őket.

Mire végül rávettem magam, hogy odaüljek az íróasztalomhoz, és dolgozzak egy kicsit, már tíz óra volt, és egy új e-mail fogadott Prestontól a postaládám tetején.

Tárgy: Felmondólevél

Nem hiszem.

Preston Parker

CEO, Parker International

Tárgy: Re: Felmondólevél

Ez valójában nem vita tárgya.

Tara Lauren

Vezérigazgatói menedzserasszisztens

Parker International

Tárgy: Re: Re: Felmondólevél

Akkor bírósági eljárás tárgya, komoly anyagi (és szakmai) következményekkel. Miután két éve itt dolgozik, és tudja, mire képes a jogi csapatom, bizonyára nem akarja ennek kitenni magát.

Preston Parker

CEO, Parker International

Tárgy: Re: Re: Re: Felmondólevél

Maga most azzal fenyeget, hogy beperel, hogy megakadályozza a felmondásomat?

Komolyan?

Vezérigazgatói menedzserasszisztens

Parker International

Tárgy: Re: Re: Re: Re: Felmondólevél

Éppen ellenkezőleg, Miss Lauren. Határozottan javaslom, hogy olvassa el az apró betűs részt a mellékelt szerződésben, amelyet aláírt a munkaviszonya kezdetén. Emellett olvassa el a másik csatolmányt is a jutalmak elfogadásáról, amelyeket az elmúlt két évben kapott.

Miután végzett, kérem, jelezze egy másik gyakornoknak, hogy hozzon nekem megfelelő reggelit. (Tudja, hogy utálok az amerikai stílusú omlettet.)

Preston Parker

CEO, Parker International

[TaraLauren_Munkaszerzodes.pdf]

[munkavallalasi-feltetelek.pdf]

[jutalom-elfogadasi-feltetelek.pdf]

A szememet forgatva rákattintottam a nyomtatás gombra. Piros tollal a kezemben átolvastam őket, és aláhúztam néhány megkérdőjelezhető passzust az utazási és alkalmazotti kedvezményekről, de semmi negatív nem volt bennük a felmondásra nézve.

Az egyetlen, ami akár csak távoli összefüggésben állt ezzel, az a versenytársakkal kapcsolatos tilalom: „kísérlet másik pozíció betöltésére még a Parker International szerződött munkavállalójaként előzetes értesítés nélkül (a felettes felé)”, de már rég feladtam, hogy másik munkát szerezzek, miközben még neki dolgozom. Nyolc sima utolsó körös interjú és nyolc sima elutasítás után belefáradtam, hogy hiú reményeket tápláljak.

Még egyszer, utoljára átolvastam a szerződéseket, és elküldtem őket Avának, hátha észrevesz bennük valamit, amit én nem, de a válasza csupán ennyi volt: „Mi a francról beszél? Ezekben nincs SEMMI. BASSZA MEG! (Nem szó szerinti vagy szexuális értelemben. Hanem úgy értve, hogy felejtse el.)

A fejemet rázva írtam egy e-mailt Parkernek.

Tárgy: Apró betűs részek

Többször is átolvastam a szerződéseket. Nincs a szövegben olyasmi, ami a távozásomra vonatkozna...

Tárgy: Re: Apró betűs részek

Jöjjön be az irodámba, és megmutatom, hogy nagyon is van!

Preston Parker

CEO, Parker International

Fogtam az összes kinyomtatott papírt, és átsétáltam az irodájába, ahol tárva-nyitva hagytam az ajtót.

Ledobtam a papírokat az asztalára.

– Sehol sem látok olyan szabályt, ami a felmondásomra vonatkozna – fontam karba a kezemet.

– Az utolsó oldalon van.

Átnyúltam előtte, magamba szívva a kölnije szédítő illatát, és az utolsó oldalra lapoztam. Csupán egy bekezdés szerepelt ott a lap tetején, meg az aláírásom a legalján.

– Arra a passzusra gondol, hogy elfogadom az összes fenti szabályt? – kérdeztem. – Az összes fenti szabályt, amelyek nem tesznek említést felmondás miatti büntetésről?

– Nem – felelte önelégült félmosollyal. – A közvetlenül az aláírása fölött található öt bekezdésre gondolok.

Olyan üres tekintettel meredtem rá, mint amilyen az oldal közepe volt.

– Jó, ide figyelj – váltottam hangnemet. – Nem tudom, milyen játékot próbálsz itt üzni velem, de benyújtottam a felmondásomat, kéthetes felmondási idővel, és el fogom küldeni a HR-osztályra, amint betartod a hatodik bekezdésben írtakat, és kifizeted nekem az összes ki nem vett szabadságomat. És írásos ajánlást is kérek tőled, amit magammal vihetek bármilyen állásinterjúra, amire a jövőben kerítek sort.

Nevetve kihúzta a fiókját, ahonnan egy szürke szövegkiemelőt vett elő.

– Én nem játszadózom, Miss Lauren, és amikor a legközelebb aláír egy szerződést, biztosra veszem, hogy előbb hosszasan át fogja böngészni.

Rányomta a szövegkiemelőt az üres részre a papíron, mire kicseszett *fehér tintával* írt szöveg kezdett megjelenni. Ráérősen kiemelte mind az öt bekezdést, mindvégig azzal a pofonra érdemes vigyorral a képén, aztán átadta nekem a papírt.

– Tessék! Ahogy mondtam, határozottan javaslom, hogy olvassa át az apró betűs részt.

Megakadt a tekintetem a „munkaviszony minimális időtartama” kifejezésen, és kis híján rohadtul felordítottam.

– Mi a fenéért nem szóltál eddig erről?

– Egyszer sem kérdezted.

Éreztem, hogy felmegy bennem a pumpa, a kezem pedig készen állt rá, hogy pillanatokon belül kiosszam neki a megérdemelt pofont.

– Óvatosan – figyelmeztetett. – Mindketten tudjuk, hogy dühösen hajlamos vagy olyan dolgokat mondani, amiket nem gondolsz komolyan.

– Kibaszottul utállak – forrongtam. – Tényleg kibaszottul utállak.

Elmosolyodott, és abszolút rezenéstelen maradt az arca.

– Ez nem számíthat... – folytattam. Még mindig nem hittem el. – A legsúlyosabb feltételeket olvashatatlan, fehér tintával nyomtattad.

– És? Jogi értelemben ez nem lehet kifogás a számodra, hogy miért nem olvastad el. Jogi diplomával bizonyára megtanultad a professzoraidtól, hogy figyelj oda a túl nagy

üres részre a szerződésekben, mert ott rejtett passzusok lehetnek.

– Szóval elismered, hogy szándékosan rejtetted el őket?

– Azt ismerem el, hogy el kellett volna olvasnod – mosolygott. – Szeretnéd, hogy átvegyük a Von Strum-aktákat így, hogy már hivatalosan is a társam vagy a projektben? Úgy tűnik, hogy ez lesz az eddigi legígéretesebb projekted.

Mozdulatlanul álltam, lesújtó pillantással.

– De hát... – folytatta valamennyire őszinte hangon, bár tudtam, hogy csak tettet. – Valami azt súgja, hogy rád fér egy kis pihenés, tehát most nyugodtan hazamehetsz, és holnap folytatjuk.

Egy szóval sem válaszoltam erre. Kiviharzottam az irodájából, egyenesen a lifthez, és hazamentem a fenébe.

TIZENÖT (B)

Tara

– Semmiképp nem hívhatod magad ügyvédnek, miután aláírtál egy ilyen – járkált fel-alá Ava, miután aznap délután elolvasta a szerződéselem kiemelt részeit. – Nem azért mondom, hogy még rosszabbul érezd magad, de ezek után én sem tudom, hogy felfogadnálak-e, ha bajba kerülnék.

– Fehér tintával nyomtatta ki, Ava! *Kibaszott fehér tintával!*

– fogtam egy párnát, hogy századjára is beleordítsak.

Ava nem válaszolt, csak tovább olvasott.

– „A munkavállaló kötelezettséget vállal a munkáltató felé a szerződés teljes időtartamára, ami legalább hét (7) év, hacsak el nem halálozik. A munkavállaló vállalja, hogy nem fog felmondólevelet benyújtani vagy más olyan dokumentumot, ami a munkaviszony megszüntetésének kezdeményezésére szolgál a munkáltató előzetes írásbeli engedélye nélkül. A legutóbbi kitétel érvényét veszíti, amennyiben a munkavállaló a fent említett kezdeményezést a minimális időtartam utolsó (hetedik) évében nyújtja be.”

Áthajítottam egy poharat a szobán, és kibontottam a harmadik üveg boromat. Azt sem tudtam elképzelni, hogy még egy évig dolgozzam Prestonnak, nemhogy hétig.

– „...A munkavállaló vállalja, hogy bármilyen felmerülő problémát megvitát a munkáltatójával, mivel felsővezetőnek

számít, így az alkalmazotti jogviszony első százhusz (120) napjának letelte után már nem a Humánerőforrás-osztály hatáskörébe tartozik.”

– Oké, hagyd abba! Segítenél eljárszani a halálomat? – kérdeztem. – Szerintem egy darabig élélnék bujkálva.

– Kösz, kihagyom – rázta a fejét. – Itt az áll, hogy minden elfogadott jutalom újabb egy évvel hosszabbítja meg a szerződésedet. Hányat kaptál eddig?

Legalább húszat.

– Jaj, istenem! – emeltem megint az arcomhoz a párnát, még hangosabban visítva. – Miért történik ez velem?

– Az is benne van, hogy ha meghal, akkor azonnal lejár a szerződésed, szóval még mindig ott a méreg vagy az allergia forgatókönyv. Allergiás valamire?

– Az alapvető emberségre.

Ava felkacagott.

– Hát, talán próbálj meg beszélni vele – javasolta. – Sohasem tudhatod. Lehet, hogy egyszerűen elenged, mert olyan szuper alkalmazott voltál. Hiszen azonkívül, hogy megpróbálsz kirúgatni magad, mi más választásod lenne?

– Várj, mit mondtál a kirúgatásról?

– Az egyetlen másik út, hogy kikerülj ebből a dologból, ha ő rúg ki téged elégtelen munkavégzés és gyenge teljesítmény miatt.

Elmosolyodtam.

– Ez biztos, menni fog.

TIZENHAT

Preston

Úgy éreztem, hogy szörnyen elárultak.

Két istenverte éven át dolgoztam együtt ezzel a nővel, és sohasem hittem volna, hogy eljön a nap, amikor van mersze benyújtani a felmondását. Messze ő lett a legjobban fizetett alkalmazottam, és a jelenlegi juttatásai annyira döbbenetesek, hogy meghaladják azt, amit bármelyik vezérigazgató ajánlana a *Fortune* 500-as toplistájáról, hogy George negyedévenkénti pszichiátriai vizsgálatra küldött miatta, hogy biztosan tudom „mi a fenéhez kapott tőlem hozzáférést.”

Tudom, hogy időről időre voltak heves vitáink – és azok nagy része az elfojtott feszültség miatt, amit ő képtelen volt elismerni –, de nem voltam hajlandó elhinni, hogy olyan borzalmas főnök lennék, mint amilyennek gyakran beállított.

Azt sem voltam hajlandó elhinni, hogy nem látta, mennyi mindent feladtam érte. Nem dugtam más nővel, amióta megismertem, mert egyetlen nő sem ért fel vele. Több időt töltöttem vele, mint azokkal, akikkel régen jártam, és őszintén mondhatom, hogy jobban ismert engem bárkinél. Azt is biztosra vettem, hogy én is jobban ismerem őt, bárki másnál.

– Ööö, Preston? – lengette meg előttem a tenyerét George. –

Preston?

– Igen?

– Fogunk ma munkáról is beszélni, vagy továbbra is motyogsz magadban?

– Beszélhetünk a munkáról. Hallgatlak.

– Nagyszerű! – köszörilte meg a torkát. – Nos, amint tudod, a Parker International szeretne belevágni a pénztárcabarát szektorba valami különös okból kifolyólag, amit a vezérigazgató nem óhajt elárulni, de a Von Strum-Lánccal akarja kezdeni.

– Nem kell harmadik személyben beszélned rólam – jegyeztem meg. – Itt vagyok előtted.

– Miss Lauren mindig ragaszkodik hozzá, hogy harmadik személyben beszéljünk veled, amikor valami újdonságba szeretnénk belevágni. Eddig valóban segített.

– Lószart se akarok hallani ma *Miss Laurenről!* – forrongtam. – Értve vagyok?

George pislogott, és lerakta a papírt.

– Kérlek, mondd, hogy nem rúgtad ki, Preston.

Nem merészelném.

– Nem, csak felhúzott valamivel, amit nemrég csinált.

– Á! – vont vállat George. – Nos, hallottam, hogy lehordta a marketinges csapatunkat Seattle-ben, de azért nem lehet hibáztatni. Sok pénz és nagy negatív sajtóvisszhangot spórolt meg vele neked. Most pedig térjünk vissza a Von Strum-Lánchoz. Ez egy háromcsillagos szállodalánc, amelyik családokra, autóval átutazókra, a kiadásaira érzékeny fogyasztókra...

– Szerinted nekem van lelkem, George? – szakítottam félbe.

– Jó, elég volt. Szerintem ideje, hogy elküldjelek egy újabb

pszichiátriai állapotfelmérésre – nézett rá az órájára. – Nagyjából három hónap telt el a legutóbbi óta, szóval akarod, hogy megkérdezzem az orvost, tud-e fogadni ma este?

– Válaszolj a kérdésre! Szerinted én lelketlen vagyok?

– Attól függ. Ez a beszélgetés most személyes hangvételű?

– Igen.

– A legnagyobb tisztelettel mondom, Preston, hogy szerintem kifejezetten seggfej vagy.

– Nem ezt kérdeztem tőled.

– Azt hittem, hogy ez személyes hangvételű beszélgetés – folytatta. – Kétségtelenül te vagy a legkönyörtelenebb vezérigazgató, akinek valaha is dolgoztam, és számos alkalommal előfordult, hogy úgy gondoltam, nincs lelked. A fenébe is, még abból is előnyöd származik, hogy egyáltalán nincsenek rokonok és barátok az életedben, ugyanakkor néha nagyon rányomja a bélyegét arra, ahogy kezeled a dolgokat.

– Szerinted én szoktam köntörfalazni?

– Mi az hogy! – nevetett. – Nyolc éve dolgozom neked, és még mindig fogalmam sincs, ki vagy – nevetett még jobban, aztán felállt. – Hozok egy energiatöltőt, és mire visszajövök, megint az a csak munkával törődő Mr. Parker leszel, akit csodálok. Nem tudom, hogy kezeljem ezt a másik verziódat – veregette meg a vállamat kifelé menet, a gondolataim pedig azonnal visszavándoroltak Tarára meg arra az átkozott felmondásra.

Eszembe jutott, hogy megkérdezzem tőle, hogy lehetnék kevésbé „lelketlen” vagy kevésbé „köntörfalazó”, ha ez elég ahhoz, hogy szívesebben maradjon. Elmondhatnám neki, hogy bármit hajlandó vagyok megtenni, kerül, amibe kerül, hogy részéről rendben legyen itt maradni a Parker Internationalnél.

Talán megbeszélhetjük ezt felnőtt emberek módjára.

– Kellemes délutánt, Mr. Parker – sétált be Tara mosolyogva az irodámba. – Itt az ebédje.

– A gyakornokok feladata mostanság, hogy ebédet hozzanak nekem. Ezt maga is tudja.

– Ó, tudom – tette le a tálcát. – De mivel ma ilyen remek napunk van, *személyesen* szerettem volna elintézni önnek. Remélem, ízleni fog minden, főleg a krumplipüré.

– Mi a faszért zöld?

– Nekem nem tűnik zöldnek.

– Ugyanolyan színű, mint a saláta.

– Akkor lehet, hogy a séf tett bele valamit – vont vállat Tara. – Itt a beszámoló a W Hotelsről, amit korábban kért. Kiemeltem az összes fontos részt, ahogy kérte.

Lepillantottam, és láttam, hogy kihúzta szövegkiemelővel az összes névelőt minden mondatban.

– Elküldtem a mandzsettagomb- és órakollekcióját egy új ékszerészethez, hogy fényesítsék ki őket, de úgy tűnik, hogy néhányat elhagytak menet közben.

– Tessék?

– Ne aggódjon! – mondta. – Hajlandóak adni egy húszdolláros tisztítási utalványt, ha nem találják meg őket a nap végéig. Elvégre a hely neve Legjobb Zaci Árak & Olcsó Ékszertisztítás, úgyhogy szerintem pont olyan jól fognak bánni az értéktárgyaival, mint a srácok az Audemars Piguet-nél vagy a Phillippe Pateknél.

– Istenemre esküszöm, ha a mai nap végére nem lesz meg az összes óráam és mandzsettagombom, akkor...?

– Ki fog rúgni? – mosolygott. – *Tényleg?*

– Az biztos, hogy...

Elhallgattam, mert hirtelen rájöttem, mi a célja ezzel.

– Abban az esetben valamennyi lehetőséget fontolóra kell vennem, Miss Lauren.

Ha úgy gondolod, hogy ki foglak rúgni valami szar miatt, amit százszor is meg tudok engedni magamnak, akkor gondold újra...

– Jó tudni – fogott egy villát, és beleszúrta a zöld krumplipürébe. – Van még valami, amit megtehetek ma önért, Mr. Parker?

Az ujjaimmal doboltam az asztalon, mert átmenetileg elvonta a figyelmemet az élénk rózsaszín ajka meg a testhezálló bézs ruhája.

– Egyelőre ez minden, Miss Lauren.

– Türelmesen várom a következő kérését – felelte egy olyan ráérős mosollyal, amin ritkaság, de nem tudtam kiigazodni, aztán kiment az irodából.

Abban a pillanatban, ahogy becsukódott az ajtó, fogtam a telefonomat, és hívtam Cynthiát.

– Igen, Mr. Parker?

– Lenne szíves ebédet hozatni nekem valamelyik gyakornokkal? Lehetőleg valami zöld krumplipüré nélkülit.

– Ööö...

– Ööö? Ezalatt azt érti, hogy „igen, máris”?

– Nem, uram. Azt értem alatta, hogy ez nem fog menni. Miss Lauren elengedte az összes gyakornokot mára és a hét hátralévő részére. Azt mondta, hogy ön akarta így, hogy minden erejével a Von Strum-megállapodásra figyelhessen.

MICSODA? Éreztem, ahogy felforr az agyvizem.

– Á, értem. Nos, amikor lehetősége nyílik rá, tudna nekem hozni valamit abból a kávézóból, amit szeretek?

– Ööö, nos... – köszörülte meg a torkát. – Engem is elengedett két hétre, uram. Éppen úton vagyok haza, New

Jersey-be. Szerintem elfelejtettem levenni az átirányítást, hogy a benti vezetékes telefon ne csörögjön át a mobilomra.

Letettem.

Jól van, Miss Lauren. Ketten kellünk ehhez az átkozott játékhoz...

TIZENHÉT

Tara

Elaludtam, két éve először.

A másik oldalamra fordulva ránéztem az órára, és láttam, hogy még csak kilenc óra van. Fogtam a telefonomat az éjjeliszekrényről, és tudatosult bennem, hogy megtelt az SMS-fiókom, az olvasatlan e-mailjeim száma pedig háromszázhét. Szokásból kísértést éreztem, hogy elkezdjek válaszolni mindegyikre, hogy hívjam a limuzinsofőrömet, és megkérjem, hogy azonnal rohanjon velem a munkába, hogy megmentsem a munkanapot, de helyette inkább kikapcsoltam a telefonom.

Ha Preston nem rúgott ki öt „elveszett” Audemars Piguet karóra miatt, akkor biztos, hogy kirúg, amiért nem megyek el az év egyik legfontosabb tárgyalására. Beállítottam az ébresztőórámot délre, s visszafordulva álomba merültem.

* * *

Aznap délután sétáltam egyet a Central Parkban, mielőtt felhívtam a sofőrömet, és megkértem, hogy vegyen fel egy virágos pavilonnál.

– Minden rendben, Miss Lauren? – ugrott ki a kocsiból, hogy kinyissa nekem a hátsó ajtót. – Az irodában mindenki

azt hitte, hogy történt önnel valami, és a mobilján sem tudtam elérni.

– Minden tökéletesen rendben van. Csak úgy döntöttem, hogy kiveszek egy szabadnapot.

– Szabadnapot? – nézett rám úgy, mintha idegen nyelven beszélnék. – Biztos, hogy jól érzi magát?

– Abszolút – szálltam be nevetve a hátsó ülésre. – Biztos vagyok benne.

Menet közben bekapcsoltam a telefonomat, és láttam, hogy már több mint ötszáz olvasatlan e-mailem van, és az első oldal mind Prestontól.

Tárgy: Egy órája késel.

Tárgy: Ma van a Von Strum előkészítő tárgyalás.

Tárgy: Miért nincs meg még mindig öt órám?

Tárgy: Most már két órája késel...

Vállat vontam, és megint kikapcsoltam.

– Megállhatnánk előbb a Sweet Seasonsnél? – kérdeztem.

– Természetesen – nézett rám a visszapillantóból a sofőröm. – Jó ötlet, Miss Lauren. Mr. Parker mindig megértőbb kávéval a kezében.

Ez a kávé nem neki lesz, hanem nekem.

Preston fekete kártyáját használtam odabent, és minden ott lévő vendéget meghívtam egy kávéra, aztán vettem tízet a nyolcvandolláros ajándékcscskójukból csak úgy.

Amikor beértem az irodába, a vezető recepciós felállt az asztaltól.

– *Miss Lauren?*

– Igen?

– Miss Lauren? – sétált oda hozzám elkerekedett szemekkel. – Tisztában van vele, hogy melegítőnadrágot és

trikót visel? Tudja, milyen Mr. Parker az itteni dress code-dal. Óhajtja, hogy felhívjam a kontaktszemélyét a Nordstromnál, hogy tudna-e hozni gyorsan egy kosztümöt?

– Nem, jó lesz így. Biztos vagyok benne, hogy Mr. Parker nem bánja majd, hogy így nézek ki ma.

A recepciós nyelt egyet és hátralépett, mintha rajta lenne melegítőnadrág, nem pedig rajtam.

Még utoljára rámosolyogtam, mielőtt odamentem a liftekhez. Észrevettem, hogy mindenki némán bámul az előcsarnokban. Visszatartottam a nevetést, és megnyomtam a legfelső szintet jelző gombot.

Pillanatokon belül kiszálltam a fülkéből, odatartottam a kártyámat a leolvasóhoz, és elindultam az irodám felé.

– Jó reggelt, George! – láttam meg a folyosón ülve. – Eddig jól megy a dolog?

– Jó reggelt, *Miss Lauren!* – pillantott az órájára. – Délután négy óra van.

– Ó, észre sem vettem. Hát, akkor remélem, hogy sok munkát sikerült már elvégezni.

– Én valószínűleg sokkal jobban haladtam volna, ha maga itt van – nézett végig a ruházatomon, és megrázta a fejét. – Mr. Parker látni óhajtja. Javaslom, hogy öltözzön át előbb.

– Nem, köszi – indultam el mosolyogva Preston irodája felé.

Belépve láttam, hogy az ablaknál áll, abban a szürke öltönyben és ezüstszínű nyakkendőben, amit a legjobban szeretek rajta látni. Beletúrt a frissen nyírt hajába, s egy pillanatra majdnem elfelejtettem, miért utálok őt annyira.

– George azt mondta, hogy látni akar – szólaltam meg, mire rögtön megfordult. Azonnal beindultam, ahogy belenézett a szemembe. – Annyira sajnálom, hogy négy órát

késtem a mai tárgyalásról – közöltem sietve, mielőtt egyáltalán válaszolhatott volna. – Lemaradtam valami fontosról?

– Egyáltalán nem, Miss Lauren – méregette a ruházatomat. Közelebb lépett, és arra a félmosolyra húzódott a szája, amit túl jól ismerek. – Amikor rájöttem, hogy egyáltalán nem fog megérkezni a szokott időben, szóltam mindenkinek, hogy majd akkor kezdünk, amikor ideér.

– Akkor lehet, hogy egyáltalán nem is kellett volna előkerülnöm.

– Lehet – lépett oda hozzám. – De ahogy korábban már megmondtam, maga képtelen tétlenkedni napközben.

– Ez valószínűleg az egyetlen dolog, amit tud rólam.

– Azt is tudom, hogy még sohasem voltál tisztességesen megdugva, de ez egy másik történet – jelentette ki a szemembe nézve. Elővette a telefont a zsebéből, hogy a füléhez emelje. – Mrs. Vaughn, Miss Lauren végre úgy döntött, hogy előkerül, és pontosan az van rajta, amire számítottam. Úgyhogy lenne szíves feljönni a ruhatárral, amit ma reggel rendeltem, hogy választhasson egy megfelelőbb öltözéket az elhalasztott megbeszélésünkre?

Éreztem, hogy mindjárt leesik az állam, ezért ráharaptam az ajkamra, hogy csukva tartsam a számat.

– Hálás vagyok a segítségéért ez ügyben, Mrs. Vaughn – zárta a beszélgetést, aztán visszarakta a telefont a zsebébe. – Nyugodtan szánjon annyi időt a készülődésre, amennyire csak szüksége van, Miss Lauren. Magának köszönhetően egyetlen közép- vagy felsővezető sem hagyhatja el az épületet, ameddig ez a tárgyalás be nem fejeződik, így csak magán múlik, hogy az emberek hazamehetnek-e, és örülhetnek-e a nap hátralévő részének, vagy a részesévé válnak valamiféle

játéknak, amit a sokkal rátermettebb főnökével próbál üzni.

Hülye pöcs...

Ott álltam, gyilkos tekintettel bámultam rá... és utáltam, hogy megkeményedett a mellbimbóm a trikó alatt.

– Szüksége van segítségre az öltözködésben? – kérdezte, miután lefelé pillantva észrevette, hogy reagál rá a testem. – Egyáltalán nem lenne ellenemre, hogy segítsek magának levenni ezt – húzta meg óvatosan a trikóm vállpántját.

Szégyenletesen nedvesen hátraleptem, és kiviharzottam az irodából.

Ezt a kört fölényesen megnyerte. De biztos, hogy a következőt én fogom.

* * *

Másnap reggel hátradőltem az irodai székekben, és mindig megnyomtam a „mellőzés” gombot, valahányszor Preston hívott.

Tíz egymás utáni elutasítás után bejött az irodámba, és résnyre szűkült szemmel nézett rám.

– Segíthetek valamiben, *Preston*?

– *Preston*? – vonta fel a szemöldökét.

– Ja, tényleg. Mr. Parkernek kell szólítanom, ha bent vagyunk az irodában?

– Azt preferálnám, mivel a felsővezetői személyzet egyik tagjának sincs engedélye arra, hogy másként tegye.

– Oké. Nos, megpróbálom észben tartani, *Preston* – vontam vállat. – Miben segíthetek ma reggel?

– Rohadtul délután van.

– Tényleg? – fordultam meg mosolyogva a székekkel, és felpillantottam az órára. – Valóban *két óra* van, nemde? Hűha,

hogy repül az idő mostanában!

– *Miss Lauren...*

– Igen? – fordultam vele szembe megint. – Azt mondja, hogy szeretné, hogy megtegyek valamit?

– Először is, mivel engedély nélkül szabadságra küldte a gyakornokokat, és megint alaposan elkésett, elmehet a Sweet Seasonsbe, hogy elhozza nekem a délutáni kávémat.

– Nem hinném. Többé nincs szüksége Sweet Seasons kávéra – válaszoltam, és odasétáltam a bárszekrényemhez. – Tudok valami jobbat és gyorsabbat önnek – vettem elő a Keurig mini kávégépet, amit még sohasem volt alkalmam használni, és végre éreztem, hogy elborul az agya, ahogy bedugtam a konnektorba.

– Ennek nagyjából két perc kell, hogy felhevüljön, a kávé pedig általában másodperceken belül kész van utána – bontottam ki egy doboz olcsó „kolumbiai” kávékapszulát. – És tudom, mennyire kényes a csokoládédarabkára, amit a Sweet Seasonsben tesznek minden pohár aljára, úgyhogy... *itt van* – csomagoltam ki egy Hershey’s Kisses csokit, és bedobtam egy papírpohárba.

Odaraktam a poharat a gép alá, és megnyomtam a start gombot.

– Így már csak másodpercek választják el egy kis kvázi kolumbiai kávé aromájától, mit óhajt még tőlem?

Kidudorodott a nyakán egy ér, de továbbra is sztoikus arcot vágott.

– *Miután* elment a Sweet Seasonsbe, és elhozza nekem a kávé, amit szeretek, a következő dolga az lesz, hogy...

– Nem mondtam igent az első dologra.

– Baromi jól tudom, hogy azt fogja tenni – nézett rám csúnyán. – A következő dolga lesz, hogy átadja nekem a

beszámolót a top tíz pénztárcabarát szállodáról, amin az elmúlt négy hónapban dolgozott, és átnézhetjük a számításokat.

– Azt már egy ideje abbahagytam – feleltem. – Viszont örömmel átküldöm a tíz százalékát, amivel elkészültem. Biztos vagyok benne, hogy a maradék kilencvenet egyedül is be tudja fejezni. Elvégre ön ennek a vállalatnak a vezérigazgatója. Nem fog belehalni, ha néhány napra be kell piszkolnia a kezét.

Vett egy mély lélegzetet, és úgy tűnt, mintha mindjárt megkapnám tőle a jól kiérdemelt „kibasozottul ki van rúgva!” mondatot, de nem így történt. Helyette hátralépett és elmosolyodott.

Vártam, hogy kimondja az utolsó szót, vagy hozzám vágjon valamiféle lezárást, de hiába.

– További kellemes napot kívánok, Miss Lauren – közölte. – Jó, hogy megismerhettem az álláspontját ezekben a kérdésekben.

Aztán szó nélkül elhagyta az irodámat anélkül, hogy hátranézett vagy gúnyosan mosolygott volna. Csak úgy.

Értetlenül visszasiettem az íróasztalomhoz, és átlapoztam a „Mit csináljak, hogy kirúgjon?” jegyzeteimet. A kávé volt a legégbekiáltóbb dolog a listán, az alig lemaradó második pedig az, hogy nem végzem el a munkámat.

Ez a viselkedés nem volt jellemző rá, így nem nagyon tudtam, mi legyen a következő lépésem.

Vártam két órát, mielőtt kinyomtattam a beszámolót (tényleg keményen dolgoztam rajta), de nem akartam elmenni a kávéjáért. Bementem az irodájába, ahol az íróasztala mögött ülve találtam, amint egy Sweet Seasons pohárból kortyolgatott.

Félúton jártam felé, amikor felpillantott.

– Éppen hívni akartam, hogy elmondjam magának a jó hírt, Miss Lauren.

– Végre ki vagyok rúgva?

– Jó hírről beszélek, nem pedig olyasmiről, ami sohasem fog megtörténni – kortyolt még egyet a poharából. – Most fejeztem be a telefonbeszélgetést a Sweet Seasons vezérigazgatójával. Elmondtam neki, hogy mennyire szeretem a kávéjukat, és hogy egy bizonyos alkalmazottam valamilyen módon több mint hat számjegyű összeget költött náluk az elmúlt két évben.

– Megengedheti magának.

– Igen, abszolút megengedhetem. Nemde? – mosolygott. – Éppen ezért tudtam rábeszélni őket az első licenszalkura, és az első irodai kávézójukat itt fogják megnyitni, az én irodaházamban.

Megráztam a fejemet.

– Annyira elragadtatta őket az általam felajánlott összeg – folytatta –, hogy már holnaptól üzemeltetni fognak egy kis standot napi néhány órában, amíg el nem készül a kávézójuk – nézett rám résnyire szűkült szemekkel. – Így maga egyszerűen csak lemegy a kávéért, amikor kérem, és nem kell végighallgatnom többé, hogy a kávéra meg a forgalomra fogja a késését.

Ráharaptam az ajkamra, hogy ne ordítsak, és fontolóra vettem, hogy kisétálok az irodájából.

– Egyébként... – kortyolt még egyet színpadiasan abból az átkozott kávéból. – Segíthetek valamiben?

– Sajnos. Itt a beszámoló, amit kért – nyújtottam felé, de nem moccant, hogy elvegye tőlem.

– Már nálam van a beszámolója – mosolygott, és felemelt

egy papírkupacot. – Egyáltalán nem úgy tűnik, hogy abbahagyta volna a munkát velem. Sőt, úgy fest, mintha nemrég frissítette volna, még tegnap éjjel is. Némely változtatások meglehetősen lenyűgöznek. Még színkódolás is van benne, ahogy szeretem.

– Hogy szerezte meg a beszámolómat, Mr. Parker?

– *Mr. Parker?* – mért végig. – Megint a főnöke vagyok?

– Hogy szerezte meg az istenverte beszámolómat?

– A felhőben hagyta, azon a tárhelyen, ami az én vállalati szerveremen található, így beléptem.

– Felhívta az informatikai osztályt, hogy feltörje a fiókomat? – fontam karba a kezemet. – És komolyan csodálkozik, miért akarok felmondani?

– Nem, csak *úgy terveztem*, hogy felhívom az informatikai osztályt, hogy feltörjem a fiókját, de rögtön elsőre sikerült kitalálnom a jelszavát – mesélte gúnyos félmosollyal. – Személy szerint azt hittem, valami sokkal kreatívabb lesz annál, hogy „CseszdMegFőnök”, ám ha ez egy fantáziaképre utal, amit szeretne, hogy végre valóra váltsak, akkor örömmel felfektetem az asztalomra most azonnal.

Nem foglalkoztam a nedvesedéssel a lábam között, csak kísédtálm, és bevágtam magam mögött az ajtót.

TIZENHÉT (B)

Tara

Két héttel később

Ez a seggfej tényleg nem fog kirúgni vagy eltekinteni a szerződésemtől.

Lerogytam az irodai székemre, és a fejemet rázva nézegettem a kipipált listát, hogy mivel tudnám rávenni Prestont a kirúgásomra. Nem számít, mivel próbálkoztam, ő nem engedte meg magának, hogy túlságosan dühbe guruljon, és végül mindig tíz lépéssel előttem kötött ki. Ráadásul még volt képe iszonyatosan szexinek lenni, ami napról napra fokozódott. Hiába akartam tagadni, annyira tapinthatóvá vált közöttünk a szexuális feszültség, hogy biztos voltam benne: az irodában már mindenki érzékeli.

Hogy még rosszabb legyen a helyzet, már működött az alagsorban a Sweet Seasons, és így minden alkalmazott, akivel összefutottam, kényszeresen megállva köszönetet mondott nekem, amiért „felvettem a javaslatot Mr. Parkernek.” Ki akartam javítani őket, és elmondani, hogy ez csak egy örült játék a részéről, ám a licenstszerződés előírta, hogy minden pohár oldalán szerepeljen a „Köszönet Tara Laurennek, Preston Parker menedzserasszisztensének” felirat. Semmi értelme nem volt, hogy akár csak

megpróbáljam elmagyarázni bárkinek.

Fogtam a jegyzeteimet a próbaprezentációhoz, és felnyögtem. Egyrészt ki akartam hagyni az egészet, másrészt viszont tényleg segíteni akartam neki, hogy megkösse az alkut, amiért már a megismerkedésünk óta küzd.

Majd akkor érek oda, amikor a kedvem tartja...

Ezredjére is ránéztem a munkaszerződésekre, hogy újraolvassam a mondatokat, amik éveken át elkerülték a figyelmemet, mert reménykedtem benne, hogy van valami kiskapu.

– Nincsenek benne kiskapuk – hallottam meg Preston mély hangját, és felpillantottam. – Ha javarészt maga akar beszélni a hétfői tárgyalásunkon Londonban, javaslom, hogy induljon el felfelé a próbaprezentációra.

Megint lepillantottam a szerződésekre, hogy végigolvassam a bekezdést, mielőtt felálltam.

– Tudja, ha én vezérigazgató lennék, és volna egy alkalmazottam, aki utál, akkor egyszerűen elengedném.

– Miss Lauren, ha én így tennék, akkor már egy alkalmazottam se maradt volna.

– Egyáltalán nem is fogja megkérdezni, miért akarok ennyi idő után felmondani? Nem érdeklik az érveim?

– *Nem* mondhat fel, így irreleváns az érvelése.

– Egyszer sem mondta nekem azt a szót, hogy *köszönöm* – léptem hozzá közelebb. – Egy rohadt alkalommal sem.

– Maga sem.

– Tessék? – hunyorogtam rá. – Úgy gondolja, hogy nekem kellene köszönetet mondanom? Miért?

– Amiért nem jelentettem fel a rengeteg lopott reggeli miatt, amiért szemet hunytam a vállalati vagyron hűtlen kezelése fölött, amikor a hátam mögött meghívta kávéra az

embereket a Sweet Seasonsben – hunyorgott rám ő is. – Amiért felvettem, pedig nem is volt valódi szállodai tapasztalata. Volt egy fióknyi megfelelő jelentkezőm.

– Akiket már biztosan a földbe döngölt, mert egy seggfej főnök.

– Még nem végeztem a felsorolással, hogy mennyi mindent tettem meg önért.

– Tényleg úgy gondolja, hogy van még valami?

– Magának van a legmagasabb fizetése, a legtöbb juttatása...

– És nekem van a legtöbb fejfájásom, a legsúlyosabb álmatlanságom és a legmagasabb stressz-szintem – szorítottam össze a fogamat. – Szóval igen, igaza van. Köszönöm. Nagyon szépen köszönöm – hagytam ott szemfogatva. Utánam szólt, hogy menjek vissza, de nem foglalkoztam vele. Egyenesen a konferenciaterem felé vettem az irányt, hogy letudjam ezt a próbaprezentációt, és legalább a saját ágyamban tölthessem az estét, mielőtt újabb nem kívánt üzleti útra leszek ítélve vele.

Elfoglaltam a helyemet a húszszemélyes tárgyalóban az asztalfőnél, Preston érkezésére várva, mit sem törődve a vörös fejével.

Teljes mértékben felkészültem rá, hogy szét fog szedni, mert a próbaprezentációk mindig brutálisak szoktak lenni. Az előadón és rajta kívül senki sem szólalhat meg, a visszajelzése pedig gyakran több mint kegyetlen.

– Jó reggelt kívánok mindenkinek! – vágtam bele abban a pillanatban, ahogy leült. – Tara Lauren vagyok, és nagyon örülök, hogy itt lehetek. Én vagyok Mr. Parker menedzserasszisztense, és ennek az ígéretes tárgyalássorozatnak a vezető projektmenedzsere.

– Szerintem elég lenne azzal kezdenie, hogy projektmenedzser – szakított félbe Preston jéghideg pillantás kíséretében. – Tekintve, hogy nem igazán örül, hogy itt lehet, és az imént azt mondta nekem, hogy nem szívesen a menedzserasszisztensem.

– A legnagyobb tisztelettel jelzem, Mr. Parker, hogy nem ezt mondtam.

– Ezt írta.

Ökölbe szorult a kezem, és megköszörültem a torkomat.

Ne hagyj, hogy felhúzzon! Ne hagyj, hogy felhúzzon!

– Jó reggelt kívánok mindenkinek! – kezdtem újra műmosollyal. – Tara Lauren vagyok, ennek az ígéretes tárgyalássorozatnak a projektmenedzsere. Megtiszteltetés számomra, hogy itt lehetek.

– Ha megtiszteltetés lenne, akkor nem akarna elmenni – motyogta az orra alatt Preston.

– Azzal szeretném kezdeni a prezentációmat, Mr. Von Strum és üzlettársai, hogy miért kellene megfontolniuk, hogy eladják nekünk a vállalatukat – nyomtam meg a távirányító gombját, mire felvillant mögöttem a kijelzőn a PowerPoint diasorom. – Bár a brandjeink különbözőek, úgy érzem, remek megoldást találtunk az egyesítésre – váltottam a következő diára. – Tehát először is szeretném megemlíteni a közöttünk lévő különbségeket.

– A *közöttünk* lévő különbségekkel már nagyon is tisztában vagyunk, Miss Lauren – dőlt hátra Preston a széken. – Mi lenne, ha a megoldásokkal kezdené, amikkel végre át lehet hidalni őket?

– Nem tudom, hogy a közöttünk lévő különbségeket át lehet-e hidalni.

– Parancsol?

– Bocsánat – kortyoltam egy nagyot a vizemből, és a következő diára kattintottam. – A munkavállalói integrációval szeretném kezdeni.

– Nem, kezdje a pénzügyi integrációval.

Ellenálltam a készítésnek, hogy felordítsak, és átváltottam arra a részre a prezentációban.

– Pénzügyi integráció. Összeállítottunk egy független könyvelői csapatot, hogy átnézze a terveinket, és amint ez elkészül...

– Már elkészült, Miss Lauren – közölte dühösebben, mint amilyennek valaha is láttam. – Éppen ezért tartja ezt a prezentációt. Habár ahogy a teljesítményét elnézem, talán fel kell bérelnünk egy színésznőt a szerepére.

– Szerintem ez remek megoldás, amennyiben a magáéra meg felbérelünk valakit, aki kurvára tud kussolni.

Mintha mindenkinek kórusban állt volna el a lélegzete. Valaki leejtett egy poharat a földre, ami megtörte a hirtelen beállt csendet.

Nem mondtam semmit. Teljességgel hihetetlen volt, hogy hangosan kimondtam ezeket a szavakat. Mindenki előtt.

– Mindenki hagyja el a termet Miss Laurenen kívül – szólalt meg rám meredve. – *Most!*

Az emberek úgy elizskoltak az ajtó felé, hogy beleremegtek a papírok és a poharak az asztalon.

Földbe gyökerezett lábbal álltam, és éreztem Preston tekintetének súlyát, ahogy felállt. Odament az ajtóhoz, kulcsra zárta, majd lassan közelebb lépett.

– Mit mondott nekem? – vette ki a papírokat a kezemből, hogy lerakja őket az asztalra. – Ismételje meg!

– Nem emlékszem, mit motyogtam.

– A saját érdekében jobban tenné, ha mégis – vont a fel a

szemöldökét.

– Mivel úgy tűnik, hogy nem mondhatok fel, és nyilván nem fog kirúgni, nem értem, miért – léptem hátra, ő pedig előre, így pillanatokon belül nekiütköztem hátammal a falnak. – Szerintem az egyetlen dolog, ami miatt dühös, az az, hogy udvariatlan voltam magával a vezetői csapat előtt.

– Sok minden miatt vagyok dühös – feszült meg az állkapcsa. – És ezt nem fogom tovább tűrni.

– Akkor fogadja el a felmondásomat.

– Miss Lauren – szólalt meg lassan, mit sem törődve az előző mondatommal. – Adok egy utolsó esélyt, hogy újrakezdje ma ezt a prezentációt, és amikor én...

– Ugyanazt fogom mondani és ugyanúgy, ha megint félbeszakít.

– *Igenis* félbe fogom szakítani, főleg, ha hálátlan asszisztensnek tűnik, akihez több mint nagylelkű voltam két éven keresztül. Hálátlan asszisztensnek, aki nagyon utálja a munkáját, mégis bejön mindennap.

– Jogi kötelezettsége így tenni.

– De nem *személyes* kötelessége.

Mielőtt még egy szót szólhattam volna, rátapasztotta a száját az enyémre, én pedig azon kaptam magam, hogy átkarolom a nyakát. A combom alá nyúlt, hogy felemeljen, és odavigyen a konferenciaterem asztalához. A fenekem nekicsapódott a kemény felületnek, amikor letett, a száját pedig végig rajta tartotta az enyémen.

Vadul és eszeveszetten csókolóztunk, szenvedélyesen, semmi mással nem törődve. Miközben felhúzta a ruhámat, lassan kikötöttem a nyakkendőjét. Megpróbáltam kigombolni az ingét, de lefektetett az asztalra, így a hátam hozzápréselődött az üveghez, ő pedig a lábam között állt.

Lehajolt, hogy megint magának követelje a számat, a nyelve pedig körüljárta az enyémet. Végighúzta a kezét a hasamon, az ujjai pedig lefelé kalandoztak a bugyimhoz.

– Jobban szeretem, ha nincs rajtad – tépte le rólam, és két ujját belém mártotta.

– Ahh... – nyögtem fel, ahogy mélyebbre hatolt, lassan játszadozva, hogy vajon milyen mélyre tud.

– Kibaszottul utálsz engem? – suttogetta.

– Igen – válaszoltam rekedten. – *Igen*.

– Biztos vagy benne?

– Száz százalékgig.

Kihúzta az ujjait, és ráharapott az alsó ajkamra.

Durván.

Lesújtó pillantás kíséretében széttárta a lábamat, és lenyomta a combomat az asztalra.

– Azt akarom, hogy mondd el, mennyire utálsz, miután kinyaltam a puncidat.

Azzal belefúrta az arcát a puncimba, és hozzáérintette a nyelvét a csiklómhoz.

A csípőm nekifeszült a szájának, miközben még gyorsabban mozgatta a nyelvét, és akkor sem tudtam volna visszatartani a nyögéseket, ha megpróbálom.

Megragadtam a haját, döbbenten markolásztam a tincseit az élvezettől. Felsikoltottam, hogy lassítson, de csak még gyorsabban mozgott a nyelve. Szívogatta a csiklóm, a nyelvével pedig olyan állandó és érzéki ritmusban járta körül, hogy még a lábujjaim is megfeszültek tőle.

Felmordult, miközben úgy csókolt odalent, ahogy az előbb a számat: minden egyes mozdulatnál felülkerekedve, zabolátlanul falva az ajkaimat.

– Ó! Jaj, istenem... – homorítottam az üveg asztallapon, a

puncim pedig lüktetett a szájától. – Kérlek, lassíts... lassíts le!

Nem volt hajlandó. Helyette megint belém mártotta két ujját, így a két különböző ritmus még közelebb vitt a csúcshoz.

Megduzzadt a csiklóm a szájában. Próbáltam leküzdeni a belülről jövő remegést, de hiába. Ahogy folytatta, háromszoros erővel jött a belső remegés, mígnem képtelen voltam visszafogni.

Hangosan sikoltoztam, ahogy egyik orgazmus söpört rajtam végig a másik után.

– *Francba...*

Azt hittem, abba hagyja – ad nekem lehetőséget arra, hogy magamhoz térjek –, de felemelte a jobb lábamat, és a vállára vette. Még egyszer lehajolt, és újra falni kezdett.

Halk kopogás hallatszott az ajtó felől, amikor transzban voltam, ám Preston továbbra is a csiklómat szívogatta, és két lélegzetvétel között csitítani próbált.

Utána már hangosabban kopogtak.

– Fontos, Mr. Parker – szólalt meg valaki mély hangon.

– Adj egy percet! – vette le a száját a csiklómról, és megint olyan csúnyán nézett rám, mint előtte. Hátralépett, lesegített az asztalról, megigazította a ruhámat és lesimította a hajamat, mielőtt rendbe szedte magát.

Még egyszer végignézett rajtam, aztán odament ajtót nyitni.

– Igen?

– Mr. Parker, van egy sürgős megkeresése. Kétszer is mondtam, hogy várjanak, de azt mondták, hogy vészhelyzetről van szó.

– Rögtön jövök.

Azzal bevágta az ajtót, odajött hozzám, és megigazította

néhány kóbor hajtincsemet.

– Ezt be kell fejeznünk – húzta végig a mutatóujját a mellemen. – Maradj itt!

Egy egész órán át vártam, de nem jött vissza. Csak egy e-mailt küldött.

Tárgy: Londoni út

Miss Lauren!

Egy szerencsétlen fejlemény jött közbe, így nélkülem kell elmennie az útra.

A prezentációja csillagos ötös. (Mármint a lába közötti. A következő üzletkötésünkkel kapcsolatos még továbbfejlesztésre szorul.)

Preston Parker

CEO & Tulajdonos, Parker International

TIZENNYOLC

Preston

Odasiettem az irodámhoz, és kis híján marhára visszafordultam, amikor megláttam, kik ülnek az asztalomnál. Mr. és Mrs. Von Strum volt az, akik a formájukhoz híven nem Londonban várták meg a találkozónkat, hanem muszáj volt nekik játszózni, és előtte idejönni.

Tudtam, hogy ez a szarság nem vészhelyzet.

Fontolóra vettem, hogy behívom Tarát ehhez. Ő sokkal jobban kezeli az emberi játszózásokat, a szeme sem rebben tőlük. De hát minél hamarabb letudom ezt, annál gyorsabban visszamehetek hozzá a tárgyalóba.

– Jó napot! – ültem le egy morgást visszafojtva az íróasztalom mögé. – Milyen vészhelyzetről van szó?

– Tudatni akartuk önnel, hogy hiába tűztük ki a londoni tárgyalást a hétvégére, ez az alku a részünkről még nincs megkötve – közölte Mr. Von Strum.

– Londonban nincs telefon? – érdeklődtem. – Felhívhattak volna.

– A személyes megkeresést részesítjük előnyben – folytatta. – Nem tudjuk, hogy ön-e a megfelelő ember, akinek átadhatjuk a szállodaláncunkat.

– És miért nem tudják?

– Mert maga egy szívtelen seggfej – sziszegte a felesége. – Ha most rögtön felvárnánk a mellkasát, biztosra veszem, hogy szív helyett pénztárcát találnánk benne.

– Ön szerint Armani vagy Gucci pénztárca lenne?

Az asszony résnnyire szűkült szemekkel nézett rám, a férje pedig megfogta a kezét.

– Csak meg szeretnék bizonyosodni róla, hogy nem fogja átváltoztatni a szállodaláncunkat olyanná, amilyenek a maga csiricsaré, túlárzott hoteljei.

– Én a maguk olcsó, családbarát brandjét egy ötcsillagos luxus-szállodalánccá fogom változtatni, pénztárcabarát szolgáltatásokkal. Egyik hotelemben sincs semmi csiricsaré vagy túlárzott.

– Tizenkét dollárt számláz ki egy üveg vízért a szobákban.

– Mert a Fudzsiról hozatjuk, repülővel – feszült meg az állkapcsom. – Az ilyen szarakodás nincs ingyen.

– Nos, hát... – vette le Mr. Von Strum az olvasószemüvegét. – Én igazából sohasem vettem észre ízbeli különbséget. Nekem minden üveges víz egyforma. Viszont ha valaha is eljutunk önnel a végső tárgyalásig, azt szeretnék, hogy tartsa meg az összes alkalmazottunkat, a juttatási csomagjukkal együtt. Azt is szeretnék, hogy...

Már oda sem figyeltem rá. Két éve hajkurászom ezt az embert, és még mindig ugyanott tartok vele, ahol az első nap. A váratlan felbukkanása miatt pedig Tarával is ugyanabba a helyzetbe kényszerültem, mint az első nap.

Mire eljutottam odáig, hogy megint a beszélgetésre figyeljek, és csendben átkozzam, amiért megzavart minket Tarával, éppen a személyes filozófiáját idézte.

– Mit óhajt mondani, Mr. Von Strum? Térjen a lényegre! – mondtam neki, mert olyan gyorsan vissza akartam menni a

lenti tárgyalóba, ahogy csak lehet.

– Több időt szeretnék az ajánlatának a megfontolására és mások ajánlatainak áttekintésére. Meglátjuk, hogy a családjunk tagjai közül valaki meg akarja-e próbálni a vezetést.

– Rendben – álltam fel a kezemet nyújtva. – Ennek az úgynevezett vészhelyzeti megbeszélésnek vége.

– Hála istennek! – füstölgött a felesége, aki nem fogott kezét velem. – Ami azt illeti, mostantól kezdve sokkal szívesebben beszélnek Miss Laurennel.

– Ő is ugyanazokkal a válaszokkal fog szolgálni, mint én.

– Nem számít – jelentette ki Mr. Von Strum, szintén elutasítva a kézfogást. – Ő sokkal emberibb, mint amilyen maga valaha is lesz. Elnézést a kifejezésért, de biztosra veszem, hogy a szülei nem túl büszkék rá, hogy mekkora seggfej lett magából.

– A szüleim meghaltak, de biztosra veszem, hogy ha még figyelnek odafentről, akkor meglehetősen büszkék arra a seggfejre, aki lettem.

Mr. Von Strum vetett rám egy együttérző pillantást, mintha bocsánatot akarna kérni, de a felesége kiráncigálta az irodából.

– George! – szólaltam meg a címzettre nézve. – Ez a megbeszélés tankönyvi példája a „nem vészhelyzet” fogalmának.

– Pillanatokkal azután bukkantak fel, hogy hívtalak – válaszolta az ajtó felé indulva. – A vészhelyzet az egyes vonalon van. Az illető azt mondja, hogy családi ügy.

Értetlenül megvártam, hogy becsukja maga mögött az ajtót, aztán felemeltem a kagylót.

– Itt Preston Parker. Remélem, tényleg fontos.

– Fontos, uram – szólt bele egy mély hang. – De el kell mondanom, hogy nagyon nem szívesen intézem ezt a telefont.

– Mégis itt vagyunk.

– Ma délelőtt történt egy baleset a Triborough hídon, uram. A testvére, Weston Parker elhunyt.

Csend.

Nem nagyon tudtam, mit mondjak. Elővettem a mobilomat, és bepötyögtem a „Triborough híd autóbaleset délelőtt” kulcsszavakat a keresőbe, mire kijött egy egész oldalnyi találat. Nem bírtam rávenni magam, hogy bármelyiket is megnyissam.

– A menyasszonya is elhunyt a balesetben, uram – folytatta a férfi. – Nincs hozzá véletlenül egy hozzátartozói elérhetősége?

Azt sem tudtam, hogy van menyasszonya.

– Nincs.

– Nos, tudom, hogy önök ketten valószínűleg közel álltak egymáshoz...

– Nem álltunk – szakítottam félbe. – Egyáltalán nem voltunk közeli viszonyban.

– Ó. Ööö... nos, a testvére roppant körültekintően gondoskodott a végrendeletének folyamatos frissítéséről, és a vagyonkezelőjeként jelzem, hogy találkozni kell az ön székhelyével egy utcában található Rosy-Gan Bar & Caféban. Jelentős dolgot hagyott önre.

Letettem a telefont anélkül, hogy bármit is mondtam volna. Mozdulatlanul és zsibbadtan álltam ott – nem tudtam, mit érzek.

A testvérem és én több mint tíz éve nem voltunk beszélő viszonyban, de előtte is csak a szüleink kedvéért. Az egyetlen

közös bennünk az egyforma kinézetünk, ám őszintén szólva sohasem jöttünk ki jól egymással. Az „ikrek, úgyhogy majd kinövik, és egymás legjobb barátai lesznek” dolog sohasem következett be, így a kapcsolatunkról csak a régi, beállított fényképek tanúskodtak a legfontosabb mérföldkövek alkalmával.

Néha rájuk néztem, és eszembe jutott, hogy megkeresem, de sohasem tudtam rávenni magam, hogy megtegyem. A hívásnaplómban sem bukkant fel soha a neve.

Nem sikerült kapcsolatot kialakítanunk egymással az egyetemi évek elején sem, és miután a szüleink nem sokkal a diplomaosztónk után meghaltak, csak ünnepekkor hívtuk fel egymást. Egy idő múlva pedig már egyáltalán nem kerestük egymást.

Sohasem vallottam be, de figyelemmel kísértem őt a sajtóban meg az olcsó szállodaláncos magazinokban. Viszont ennyi volt.

Ellentmondásos érzésekkel gyorsan írtam egy e-mailt Tarának, és elindultam a Rosy-Gan Bar & Caféba.

* * *

Perceken belül megérkeztem a bárba, s egyenesen a szürke öltönyös pasas felé vettem az irányt.

– Preston Parker vagyok. Maga hívott engem telefonon?
– Igen. Mr. Harris vagyok – nyújtott kezet, de nem fogadtam el. – Foglaljon helyet, Mr. Parker!

Nem moccantam.

– Hát jó. Alá kell íratnom önnel egy pár dolgot, mielőtt átadom azokat, amiket a testvére hagyott önre.

– Nem a temetését kellene megbeszelnünk?

– Nem, a testvére határozottan kijelentette a végrendeletében, hogy nem akar temetést, uram – nyújtott felém egy szabványos elfogadó nyilatkozatot. Gyorsan átnéztem a rövid bekezdésnyi szöveget, mielőtt aláírtam.

– A napokban valaki meg fogja keresni önt a testvére maradványaival kapcsolatban, amelyeknek egyébként a hamvasztását kérte, illetve más jogi kérdésekben, hiszen ön a legközelebbi hozzátartozója. Át kell böngésznünk az összes üzleti megállapodását és az egyéb szerződéseit, hogy a többi dolog teljes mértékben konkretizálódjon, és ez eltart egy ideig. Apropos, itt van egy Concrete nevű kávé, a ház specialitása. Megkóstolja?

Pókerarccal meredtem rá.

– Rendben – köszörülte meg a torkát, és elővett egy papírt egy díszborítékból. – Akkor csak felolvasom önnek a szavait, átadom a dolgokat, és már mehet is.

– Minél előbb, annál jobb.

– Ha történne velem valami, ez az üzenet az utolsó közeli családtagomnak szól, aki még életben van. A seggfej tesómnak.

Elmosolyodtam. Én is ugyanezt írtam a végrendeletemben neki.

– Preston, szeretném, ha tudnád, hogy mindig is megértettem, miért zártál ki az életedből, miután anya és apa elment. Sohasem voltál jó abban, hogy kifejezd az érzéseidet, és a gyász feldolgozásában sem, és szerintem sohasem nézted semmibe a családot vagy a barátokat. Sohasem voltál képes az első helyre tenni őket... Tudom, hogy a születésünk pillanata óta egymás szöges ellentétei voltunk, de én mindig is szerettelek, és mindig is drukoltam a sikeredért.

– Ez a vége? – kérdeztem. – A gondolatait hagyta rám?

– Nem – rázta a fejét a pasas, aztán folytatta az olvasást. – Egy levelet hagyok rád a személyes gondolataimmal, amiket bárcsak hamarabb elmondtam volna neked, és az én Violetemet – vett elő egy bolyhos rózsaszínes-barnás kulcstartót, amin az állt gravírozva, hogy „my Violet”.

– Ez a legnagyobb kincse? – kérdeztem a kulcstartóért nyúlva. – Gondoskodni fogok róla, hogy a legjobb széfemben legyen. De van valaki, akivel szeretne volna, hogy megosszam ezt?

– A menyasszonya lett volna az, uram – felelte lefelé pillantva. – Neki nincs egyetlen élő közeli hozzátartozója sem.

Visszatartottam egy sóhajtást. A testvérem mindig is sokkal kicsinyesebb volt nálam, de ez durva. Még tőle is.

– Értékelem, hogy lehívott engem ide egy kulcstartó miatt – néztem rá az órára, s addig ismeretlen sajgást éreztem a mellkasomban. – Elvesztegette az időmet.

Azzal elindultam, de eléim ugrott.

– Ne olyan gyorsan, Mr. Parker! Violet nem egy kulcstartó.

– Akkor miért azt adta ide?

– Nem olvasta el a dokumentumot? – sóhajtott fel az aláírt elfogadó nyilatkozatot felemelve.

– Mindig elolvasom – néztem rá megint a papírra. – Beleegyezem, hogy elvégzek minden szükséges teendőt, elfogadok bármilyen ajándékot vagy örökséget, és legközelebbi hozzátartozóként beleegyezem, hogy gondoskodom minden örökösről, aki a Weston Parker rezidencián (a továbbiakban: W-rezidencián) marad – olvastam fel vállat vonva. – A testvéremnek nincs gyereke.

– *Egyáltalán* nem álltak közel egymáshoz, ugye? – kerekedett el a pasas szeme.

Mielőtt közölhettem volna vele, hogy takarodjon az

utamból, egy újabb szürke öltönyös pacák lépett be a bárba, kézen fogva egy plüssmedvét szorongató kisgyerekekkel.

A kulcstartóra nézve rájöttem, hogy annak a medvének a kicsinyített mása lóg rajta. És a másik dísz a kulcstartón egy kislány fényképe, méghozzá azé, aki éppen felém tart.

Mi a franc? Mintha megállt volna az egész világ. A tesómnak van egy kislánya?

Az egy dolog, hogy a menyasszonyáról nem szólt, na de egy istenverte gyerekről?

Fájdalom nyilallt a mellkasomba, és reméltem, hogy ez az egész csak egy rossz álom.

A kislány körülnézett, kissé értetlenkedve, de aztán találkozott a tekintetünk. Rám meredt, én pedig farkasszemet néztem vele.

Minél tovább néztem, annál jobban feltűnt, hogy ugyanolyan a szemünk. Smaragdzöld, halványszürkével pöttyözve.

– Gyere, Violet! – hozta a másik öltönyös egy kicsit közelebb, és rám mutatott. – Tudod, ki ez az ember?

– Ő az apukám ikertestvére – bólintott. – Preston bácsi.

Pislogtam, mert iszonyúan ledöbbentem, hogy tudja, ki vagyok. Csak nem tudtam, mit gondoljak arról, hogy nagybácsi lettem.

– Tudod, hol lakik Preston bácsi?

A kislány felnézett rám, aztán a plüssmackójára.

– A macimban lakik.

– Nem, itt lakik, New Yorkban. Pont úgy, mint te és az apukád.

Belém hasított a bűntudat. Azt sem tudtam, hogy a tesóm New Yorkba költözött. Azt hittem, még mindig Kaliforniában él.

– Nála fogsz lakni egy darabig, jó? – beszélt tovább az öltönyös. – Megértetted, amit mondok?

A gyerek bölintott, én pedig megráztam a fejemet.

– Nem hiszem – szólaltam meg. – Fogalmam sincs, hogy kell gondoskodni egy gyerekről.

– Akkor majd megtanulja – veregette meg Mr. Harris a hátamat.

– Ez biztos nem úgy megy, hogy odaadják egy idegennek egy bárban. Hol a gyámügy?

– Ön a legközelebbi hozzátartozó, Mr. Parker – halkította le a hangját. – Ön az egyetlen élő rokona, aki maradt neki. Fogalma sincs, mi történt a szüleivel, mi pedig arra jutottunk, hogy egy családtagtól kell megtudnia.

– Micsoda? – változott át hirtelen a büntudat azzá az ismerős fájdalommá, amit túl jól ismertem.

– Az embereim a napokban hívni fogják az ön embereit a testvére üzleti ügyeivel és mindazzal kapcsolatban, amit Violette hagyott – sorjázta a kérdésemmel mit sem törődve. – Az elsődleges kapcsolattartó személy a menedzserasszisztense? Egy bizonyos Tara Lauren kisasszony?

– Igen.

– Lenne szíves elővenni a telefonját, és megadni nekem a hölgy számát és az otthoni lakcímét?

– Három telefonszáma van és két fő lakcíme – válaszoltam, mielőtt fejből felsoroltam mindet. – Ha bármikor igazi vészhelyzet állna fenn, és nem tudják elérni, akkor próbálják a legjobb barátnőjén keresztül. Ava Sanders, 555-1703.

– Ó, húha – mosolygott a pasas, mintha nem az előbb állította volna a feje tetejére a világomat. – Én még a barátnőm számát sem tudom fejből. Lenyűgöző, hogy így

tudja az összes alkalmazottjának az adatait.

– Lófaszt se tudok a gyerekekről – meredtem rá Violetre. – Komolyan mondtam.

– Jönni fog az apukám? – kérdezte Violet. – Anyuci azt mondta, hogy vesz ma nekem fagyit, ha jó leszek.

Csak bámultunk rá mind a hárman.

Egyikünk sem mert válaszolni.

– Keresni fogjuk, Mr. Parker – veregette meg a hátamat Mr. Harris újra, és átadott nekem egy hatalmas mappát, amin az állt, hogy Violet Rose Parker. – Sajnos most dolgom van egy másik ügyféllal, de fogadja őszinte részvéteimet.

A másik öltönyös vetett rám egy együttérző pillantást, aztán mindketten kísértáltak a bárból, otthagya engem a kisgyerekekkel.

Rajta tartottam a szememet, miközben intettem a pincérnek.

– Igen, uram? – lépett oda.

– Skót whiskey-t. Duplát. Most rögtön.

– Uram, nem szolgálhatunk fel önnek semmit, ameddig nem távolítja el a gyermekét a helyiségből.

– A gyermekemet?

Erre rámutatott Violetre.

– Túlgondolja ezt az egészet – sóhajtottam fel. – Violet, hány éves vagy?

– Három és fél! – jelentette ki büszkén.

– Három és fél éves – ismételt meg. – Már nem kisbaba.

– Uram, nem hozhat be egy kisgyereket egy bárba.

– Kezdjük ott, hogy nem is én hoztam ide!

– A szabály az szabály, uram – tartotta fel mindkét kezét megadóan a pincér, és elsétált.

Violet suttogott valamit a medvéjének, aztán közelebb

lépett hozzám.

– Én és Mackó éhesek vagyunk. Ehetünk pizzát?

Nem szóltam semmit, annyira megdöbbenetek a mai nap eseményei.

Először kis híján lefeküdtem Tarával a tárgyalóban, aztán elveszítettem Von Strum bizalmát, végül pedig nagybácsi lett belőlem – mindez egy órán belül.

– Nagyon éhes vagyok, Preston bácsi – húzta meg a nadrágom szárát. – És pipilnem kell.

Jézusmária!

TIZENKILENC

Tara

A másik oldalamra fordultam az ágyban Preston magángépén, nem tudtam aludni. Csak az járt a fejemben, hogy néhány napja többször is eljuttatott a csúcsra a szájával. Mennyire akartam, hogy visszajöjjön a tárgyalóba, és beváltsa az ígéretét.

De hát abban a pillanatban, amikor megjött tőle az e-mail, hogy nélküle menjek Londonba, rögtön tudtam, hogy valami szörnyen nem stimmel. Sohasem hagyott ki külföldi tárgyalást, és sohasem telt el úgy nap, hogy ne keresett volna, így a mostani négy rekordnak számított.

Szívesen ráírtam volna, hogy jól van-e, de túl sokszor megégettem magam, amikor a magánéletéről kérdeztem. A fenébe is, még mindig ki voltam akadva egy kicsit néhány dologtól, amit beszólt, mielőtt elfeledtette volna a nyelvjátékával.

Még mindig nem fért a fejembe, hogy azt mondta, mennyi mindent tett értem. A jutalmakon és az albérleti kedvezményen kívül nem tudtam, mire gondol.

Felültem, kinyitottam a laptopomat, és átolvastam az e-mailt, amit szombaton akartam elküldeni neki.

Fantasztikus nyelvjáték ide vagy oda, továbbra is fel akartam mondani, és nem adtam fel a próbálkozást. Még

egyszer, utoljára átnéztem, és megnyomtam a küldés gombot, miközben a gép ereszkedni kezdett.

Tárgy: A szerződésem

Mr. Parker!

Remélem, minden rendben.

Elismerem, hogy nem sikerült végigolvasnom a szerződésemet, de továbbra is távozni szeretnék a vállalatától. A legjobb éveimből áldoztam fel kettőt, és úgy érzem, hogy a legkevesebb, amit megtehet, hogy kompromisszumot kötve elenged.

Szeretném ezt minél előbb megbeszélni.

Tara Lauren

vezérigazgatói menedzserasszisztens

Parker International

Pillanatokon belül válaszolt.

Tárgy: Re: A szerződésem

Miss Lauren!

Semmi sincs rendben.

Valóban nem sikerült végigolvasnia a munkaszerződését, és jogi értelemben nem kötelességem a kompromisszum.

Most, hogy ezt tisztáztuk, jelzem, hogy vészhelyzet áll fenn nálam, így szükségem van a segítségére.

Amennyiben beleegyezik, hogy segítsen nekem ebben (és néhány más dologban), akkor eltekintek a szerződésétől.

Találkozunk a lakásomon, amint landolt.

Preston Parker,

CEO & Tulajdonos, Parker International

Néhányszor végigolvastam a levelét, mert sokkot kaptam, hogy hajlandó elengedni. Kikapcsoltam a telefonomat, aztán megint bekapcsoltam, hogy újra elolvasva megbizonyosodjam róla, nem csak a szemem káprázott.

Nem vesztegettem az időt: amint leszálltam a gépről, azonnal szóltam a limuzin sofőrjének, hogy hajtson velem a főnököm lakására. A liftben felkészültem, mert reméltem, hogy valódi vészhelyzetről van szó.

Őt ismerve valószínűleg nem arról.

Ötször kopogtam. Semmi. Megint kopogtam, mire sötét farmerban és fekete pólóban nyitott ajtót, ami éppen a megfelelő helyeken simult rá az izmaira. Végigmért a rövid bézs és szürke ruhámban, aztán szexi mosolyra húzódott a szája.

- Pár hónapja azt mondta, hogy már nincs meg ez a ruha.
- Nem. Azt mondtam, hogy nem fogom még egyszer felvenni, mert csak bámult, amikor ez volt rajtam.
- Jöjjön be! – bámult még mindig.
- Mielőtt bemegyek, mondanom kell valamit.
- Hallgatom.
- Csak jelezni szeretném, hogy ami a tárgyalóteremben történt, az nem történhet meg újra.
- Parancsol? – vont a szemöldökét.
- Tudja, miről beszélek – fogtam halkabbra a hangomat. – Az nem történhet meg újra, nem fogom hagyni.
- Arra a sok hibára gondol, amit a próbaprezentáció alatt vétett, vagy arra, hogy azt sikoltozta, hogy „ne hagyd abba”, miközben a punciját faltam? – mért végig tetőtől talpig. – Kérem, fogalmazzon egy kicsit pontosabban!
- Mindkettő. Mindkettőre gondolok.
- Annak semmi értelme – mosolygott. – Azt mondja, hogy nem volt jó ráélnie a számra?
- Nem ez a lényeg – pirultam el.

– Válaszoljon a kérdésekre! – nézett rám résnyire szűkült szemekkel. – Nem volt jó ráélveznie a számra? Három orgazmus nem volt elég?

Nem szóltam semmit.

– Jobban örültem volna, ha az irodámban vagyunk, mert ott kiteríthettem volna az íróasztalomon, és nem mocoroghatott volna annyit, de miután már nem érdekli a dolog... – hallgatott el egy önelégült félmosoly kíséretében, és kitérte az ajtót, hogy menjek be.

Bevezetett az étkezőbe, s kiszúrtam egy hatalmas lila foltot a kedvenc fehér olasz kanapéján.

Kérlek, ne mondd, hogy azért hívtál ide, hogy utánanézzek, hogy lehet kitisztítani az egyedileg gyártott kanapédat!

Töltött nekem egy pohár bort, és leült velem szemben az asztalhoz. De nem mondott semmit. Csak bámult, én pedig másodpercről másodpercre egyre jobban beindultam.

– Tényleg vészhelyzet van? – kérdeztem. – Vagy csak próbál rávenni, hogy szexeljünk cserébe azért, hogy eltekintsen a szerződésemtől?

– Mindketten tudjuk, hogy ahhoz nem kellene felhívnom a lakásomra, Tara – olvadt le az arcáról a mosoly, aztán megköszörülte a torkát. – Tényleg vészhelyzet van. Megjelent az életemben egy új és különleges valaki – közölte. – Hirtelen és váratlanul jött, de már vannak érzéseim iránta. Olyan érzések, amiket nem tudok megmagyarázni, de elképesztően fontos nekem. Azt akarom, hogy működjön a kapcsolatunk, mert hosszú távú elköteleződés lesz a számomra, de segítségre lesz szükségem, hogy alkalmazkodni tudjon az életritmusomhoz.

Mellbe vágott a féltékenység. Fogtam a boromat, és benyakaltam az egész pohárral.

– Szükségem van magára, hogy megszervezzék nekünk néhány dolgot amellet, hogy megtalálja az utódját a Parker Internationalnél. Aztán, mivel annyira borzalmasan hajthatatlanul menni akar, elengedem hat héten belül.

– Nem fogom megszervezni az esküvőjét. Soha.

– Tessék? – nézett rám értetlenül.

– Nem szervezem meg az eljegyzési partit sem – folytattam, mert nem bírtam abbahagyni. – És ha egy pillanatig is úgy gondolja, hogy nem fogom elmondani ennek a hirtelen lett menyasszonynak, hogy néhány napja még engem falt, ráadásul arról beszélt az előbb a folyosón, hogy megint azt akarja, akkor sajnos hatalmasat téved. *Sajnos hatalmasat téved.*

Úgy nézett rám, mintha elment volna az eszem. Kiült az arcára az a pofonra érdemes vigyor, amit félig imádtam, félig utáltam. Kis híján felemeltem a kezemet, hogy letöröljem róla.

– Az unokahúgomról beszélek.

Tessék?

– Ó! – kezdett el lángolni az arcom. – Nem tudtam, hogy van egy unokahúga.

– Én sem tudtam – hallgatott el, és most először olyan sebezhetőnek látszott. – A testvérem elhunyt, és rám hagyta – vette le rólam a szemét, mire észrevettem a könyvkupacot az asztal szélén: *Gyermeknevelés, Hogyan bánjunk egy kisgyermekkel?, Szingli apák lányai, Karrier & család egyszerre.*

Mintegy varázsütésre, gyönyörű barna hajú kislány viharzott be a szobába, kezében egy félig megevett nyalókával.

– Preston bácsi, kaphatok még egyet?

Ahogy közelebb lépett, megláttam, hogy ugyanolyan gyönyörű árnyalatú a szeme, mint a nagybátyjáé. A szája körül pedig csupa piros és kék cukormáz volt.

Preston kicsomagolt egy újabb nyalókát, a kislány pedig mosolyogva rám nézett.

– Történt ma egy kis baleset a kanapén – jelentette ki a kicsi.

Ez megmagyarázza a foltot.

Megszokásból elővettem a telefonomat, hogy rápillantsak. Utána megint a kislányra figyeltem, és intettem neki, hogy jöjjön közelebb.

– Hogy hívnak?

– Violetnek – mondta, s elhallgatott egy pillanatra. – Violet Rose Parkernek.

– Nagyon szép név.

– Köszönöm! Téged hogy hívnak?

– Tarának – hallgattam egy pillanatra pont úgy, ahogy ő tette. – Tara Rose Laurennek.

– Nekem jobban tetszik a nevem, mint a tiéd.

– Nekem is – nevettem, és megfordulva megkértem Prestont, hogy bontson ki még egy nyalókát.

Ahogy rábólintott, a kislány pedig elsétált a két új nyalókával, kifújtam magam.

– Hányat kapott ma?

– Nem tudom. Talán húszat.

– Talán húszat? Neked elment az eszed? – váltottam stílust hirtelen.

– Nem, de még nem olvastam végig a *Mire számíts, amikor nem számítottál egy kisgyerekre* című könyvet. Meg óhajtod osztani az észrevételeidet?

A szememet forgatva kimentem a konyhába, hogy

kinyissam a hűtőt. Minden polc tele volt palackozott vízzel, desszertekkel és borral. Semmi gyereknek való. Beléptem az egyik óriási vendégszobába, ami szinte teljesen üres volt.

– Ezt a vendégszobát kellene átalakítani gyerekszobává – jelentettem ki az étkezőbe visszatérve. – Jó kezdet lenne neki az új életéhez.

Mielőtt megkérdezhettem volna Prestontól, hogy mikorra tervezi a bevásárlást, egyértelműen öklendezés hangját hallottam. Aztán hányását.

– Nem érzem jól magam – támolygott be az étkezőbe Violet. – Fáj a pocim – nézett fel Prestonra.

– Tudnád hívni a sofőrt? Ülés is kellene.

– A sofőr már úton – felelte a telefonját nyomkodva. – Milyen ülés?

Violet megint hányt, mielőtt válaszolhattam volna.

HÚSZ

Preston

Két óra múlva letettem Violet vadonatúj gyerekülését a konyhaszekrény mellé. Eszembe jutott, hogy később elhozhatnék néhány dolgot a testvéremtől a bolyhos kulccsal, amit rám hagyott.

Violet az ágyamban feküdt betakarva, aprókat kortyolva a gyömbérből, miközben könnyek folytak végig az arcán. Mintha a plüssmackója is beteg lenne, néhány percenként annak is a szájához tartotta a szívószálat.

Tara letörölte a könnyeket egy papír zsebkendővel.

– Kihagytad az összes többi dolgot, amit az elmúlt napokban hagytál, hogy megegyen – nézett rám a fejét rázva.

– Nem gondoltam volna, hogy bármi baj van a pizzával.

– Nincs vele baj – felelte Tara. – De nem lehet azt napokon keresztül úgy, hogy nyalókát reggelizik. Mindegy, hányszor kéri.

A Mackó kérte.

– Megjegyeztem.

Néztem, ahogy Tara megméri Violet lázát, és megeteti vele az utolsó kanál csirkehúslevest. Az orvosságot a végére hagyta, s bár a kicsi azt hajtogatta, hogy nem álmos, percekben belül kidőlt.

Haloványra állítottam a lámpát, és intettem Tarának, hogy

kövessen a nappaliba. Leült a kanapémra, felnyitotta a laptopomat, aztán beírta a jelszót.

– Mikor fogod elmondani neki, mi történt a szüleivel?

– Valamikor a héten – válaszoltam, mert még mindig nem tudtam, hogyan közelítem meg a témát. A „jobb helyre kerültek” megfogalmazás sohasem tetszett, a „mennyország” órákig tartó kérdezősködéssel jár, hogy az hol van, a „meghaltak” pedig szükségtelenül kegyetlen.

– Addig is szerezned kell neki egy dadát átmenetileg – jelentette ki Tara. – Gyűjtök néhány ajánlást, és elintézem, hogy vigyázzanak rá a benti lakosztályodban, ameddig nem találsz állandó embert, aki itt felügyeli majd. Egy lakberendezőre is szükséged lesz, hogy minél előbb jöjjön ide, és tervezze meg a gyerekszobát. Kell neki egy saját hely, és hozzá kell szoknia, hogy veled él.

Folytatta a felsorolást, hogy mi minden kell még Violetnek, és mire végzett a részletezéssel, már éjfél is elmúlt kicsivel.

– Szükséged van még valamire ma este? – kérdezte.

– Arra, hogy te legyél a kísérőm a hétvégi *Mr. New York*-gálán.

– Nem. Még mindig nem hinném, hogy ez...

– Helyénvaló? – forgattam a szememet. – Ennek a kifejezésnek már a konferenciateremben lóttak, és erősen kétlem, hogy bárki is belelátna bármit abba, hogy elkísérsz. Ha nem vetted volna észre, folyton velem vagy.

– Rendben. Akkor annyit kell tennem, hogy hat hétig segíték neked Violettel kapcsolatban, megtalálom az utódomat, és elmegyek veled a hétvégi gálára, és akkor eltekintesz a szerződésemtől. Van erről papír?

– Nincs semmiféle papír – nyújtottam neki kezet. – Ez egy őszinte szóbeli ajánlat, és megígérem, hogy mindenben

őszinte leszek veled az alku teljesüléséig.

– Én úgyszintén – rázott velem kezét, azzal felállt, és a magánliftem felé vette az irányt.

Követtem, és megnyomtam a hívógombot.

– Köszönöm.

– *Tessék?* – nézett rám úgy, mintha szellemet látott volna. –

Mit mondtál?

– Azt mondtam, hogy köszönöm. Miért nézel így rám?

– Mert még soha nem mondtál nekem ilyet. Soha.

Csend.

– Hát komolyan gondoltam – néztem, ahogy beszáll a liftbe. – Nagyon köszönök mindent.

– Szívesen.

HUSZONEGY

Tara

Azon a hétvégén

Már vagy ezredjére haraptam rá a nyelvemre este. Nem tudom, miért gondoltam, hogy Preston akár csak egy fikarcnyival gyengédebb lesz attól, hogy van egy gyermek az életében, de mostanra meggyőződtem róla, hogy mindig is seggfej marad. Még azok után is, hogy megtaláltam neki a város legjobb dadáját, felkutattam a legjobb lakberendezőt, és gondoskodtam róla, hogy minden téren legyen valaki, aki segít neki Violet összes igényének kielégítésében, még mindig ugyanolyan maradt.

Alig beszélünk, amióta értem jött, hogy elinduljunk a gálára, s eltökélte, hogy mindenkinek így mutat be: „a felmondott asszisztensem, aki már nem lesz itt túl sokáig”. Semmi könnyedség nem volt a hangjában, ahogy kimondta, és amikor az illető azt hitte, hogy viccel, úgy folytatta, hogy „nagyon nehéz jó segítséget találni manapság.”

Őrületségnek tűnt, hogy fél napig készülődtem erre az eseményre, hogy legalább egy istenverte bókot reméltem tőle.

Több mint kétezer dollárt költöttem az egyedi rózsaszín-szürke ruhára, ami éppen eltakarta a combomat, és egy pár vadiúj, csillogó ezüst Christian Louboutin magas sarkúra.

A sminkem tökéletes volt, a hajam pedig csigákban feltűzve, csillogó dizájner hajtűkkel.

Sértődötten elővettem a telefonomat, hogy gyorsan írjak egy üzenetet Avának.

Én: A francba is, felejts el mindent, amit eddig mondtam arról, hogy ennek a pasinak „talán” van egy kedvesebb oldala. Semmi mást nem csinál ma este, csak úgy kezel, mint egy darab szart, és alig várom, hogy leteljen a hat hetem.

Ava: Akkor egy másodperccel se hagyd tovább, hogy így bánjon veled. Tűnj el onnan a francba! Hívlak majd, amikor landolok Franciaországban holnap.

– Jó, hogy a változatosság kedvéért végre valakivel együtt látlak egy ilyen alkalommal, Preston – lépett elénk a Marriott vezérigazgatója, amikor éppen elraktam a telefonomat. – Örülök, hogy végre személyesen is megismerhetem, Miss Lauren. Remek dolgokat hallottam önről.

– Azt hallotta, hogy felmond? – kérdezte Preston.

– Azt nem – mosolygott a Marriott vezérigazgatója, és elővette a névjegyét. – De ha már szóba került, szeretném, ha fontolóra venne minket.

– Nos, ha nem egy seggfej lesz a felettesem, akkor fontolóra veszem.

Elkerekedett a szeme, én pedig sarkon fordulva elindultam a kijárat felé.

Preston pillanatokon belül ott termett mellettem, és felvette a tempómat.

– A gálának még nincs vége, Tara.

Nem válaszoltam. Csak mentem tovább.

– Tara...

– Magának *Miss Lauren* maradok örökre, és nem tegeződünk – fordultam szembe vele. – Elég nagy baj, hogy

két évet elvesztegettem az életemből azzal, hogy magának dolgoztam, miközben úgy bánt velem, mint egy darab szarral, de nem fogom hagyni, hogy tönkregedje az utolsó hat hetemet. Most már semmi mást nem várok magától, és mára végeztünk. Ennyi – viharzottam el, de a nyomomban maradt.

Az előcsarnokig jutottam, ahol hátulról elkapta a karomat, és behúzott a legközelebbi mosdóba.

– Alkut kötöttünk, hogy eljössz velem ide – sziszegte. – Ez azt jelenti, hogy akkor mész el, amikor *én* megyek. És azt is jelenti...

– Cseszd meg! – szakítottam félbe lesújtó pillantással. – Nem hallottad, amit az előbb mondtam? Végeztem veled. Segítek Violetnek a következő hat hétben, mert rád van bízva szerencsétlenségére, de minden másból csak a minimumot végzem el. Utállak! – dühöngtem.

– Utálsz? – engedte el a könyökömet.

– Érthetően mondtam – próbáltam elmenni mellette, de megragadta a csípőmet, hogy ott tartson.

Egy nő lépett be az ajtón, s elindult a mosdó felé. Megpillantott minket a tükörben, mire gyorsan távozott.

Preston odament az ajtóhoz, hogy kulcsra zárja. Aztán odajött hozzám, és addig kellett hátrálnom vele, hogy a fenekem nekipréselődött a törülközőtartónak.

Lenézett a ruhámra, és odanyomta a homlokát az enyémhez.

– Tudom, miért vagy rám kiakadva, Tara.

– Megmondtam már neked, hogy ne hívj így.

– Azt akartad, hogy elmondjam, milyen kibaszottul szexi vagy ma este? – húzta végig az ujját a kulcscsontomon, amitől lángra gyúlt a testem. – Hogy szívesebben maradtam volna nálad, hogy befejezhessük, amit elkezdtünk a tárgyalóban

ahelyett, hogy idejöttünk volna?

– Nem.

– *De* – érintette az ajkát az enyémhez. – Tudom, hogy nem kezdeményeztél volna, pedig te is tudod, hogy milyen szörnyen akarod. Biztosra veszem, hogy fogalmad sincs, milyen nehéz több mint két éven át akarni egy bizonyos valakit.

– Én több mint két éven át akartam, hogy egy bizonyos valaki jól bánjon velem – sziszegtem. – Hidd el, neked meg fogalmad sincs arról, milyen nehéz ez!

– Csak hogy tudd, ő sohasem utált téged.

– Kár, hogy én sohasem mondhatom majd el ugyanezt.

– Azt hittem, megbeszéltük, hogy őszinték leszünk egymással ebben az utolsó néhány hétben, nem?

– Őszinte vagyok.

Benyúlt a lábam közé, és végighúzta a kezét a puncimon.

– Egyáltalán nem úgy tűnik, mintha utálnál.

– Az nem jelent semmit. Már az *utálat* is enyhe kifejezés.

– Bizonyítsd be! – hunyorgott rám, és ráharapott az ajkamra.

Rátapasztotta a száját az enyémre, amitől a hazugságom két másodpercig tartott, mert kénytelen voltam megadni magam. A nyaka köré fontam a karomat, és felnyögtem, amikor végigsimította a hátamat.

Vadul csókolt, miközben rajtam tartotta a szemét. Egyáltalán nem adott esélyt, hogy én diktáljam a tempót. Uralkodott a nyelvem fölött az övével, és megszorította a fenekemet, valahányszor megpróbáltam átvenni az irányítást.

– Fordulj meg! – bontakozott ki hirtelen a csókból hátralépve. Megragadta a csuklómat, hogy megfordítson, így

a padlótól plafonig érő tükörrel szemben álltam, közvetlenül előttem a tükörképünkkel.

Engem bámult a tükörben, ahogy lassan lehúzta a ruhám cipzárját hátul, és hagyta, hogy a selyem a földre omoljon. Kikapcsolta a melltartómat, lehúzta a pántját a vállamról, és pont olyan lassan azt is hagyta leesni. Aztán benyúlt a bugyim csipkés oldalpántja alá, hogy letépje rólam és zsebre vágja.

Egy szál magas sarkúban, anyaszült meztelenül álltam a tükör előtt. Néztem, ahogy mohón végigcsókolja a vállamat. Valahányszor megharapott, hang tört fel belőlem.

– Hajolj előre, és fogd meg a pultot! – suttogetta a tarkómat harapdálva.

Nagyot nyelve előrehajoltam, hogy megragadjam a hideg márványt.

Lepillantottam a padlóra, de beletúrt a hajamba, hogy gyengéden felhúzza a fejemet, így megint a tükörbe néztek.

– Azt akarom, hogy kettőnkön tartsd a szemed – csatolta ki a derékszíját a másik kezével. – Így láthatod, hogy mennyire utáltál engem mindig is.

– És mindig is foglak.

Önelégült félmosollyal elengedte a hajamat, aztán elővett egy óvszert a zsebéből, mielőtt hagyta, hogy a földre hulljon a nadrágja. Tenyerét a hátamra téve kicsit jobban szétterpesztette a lábamat a térdével.

Egymás szemébe néztünk a tükörben, amíg ráérősen felhúzta az óvszert: lassú mozdulattal haladt vele végig a hatalmas farkán. Miután befejezte, megmarkolta a csípőmet, és a szörnyen nedves puncimhoz helyezkedett. Hozzám dörgölözve izgatott néhány másodpercig, mielőtt centiről centire lassan belém hatolt.

Stabilan tartott, én pedig minden tőlem telhetőt megtettem, hogy pókerarcot vágjak a tükörben. Megpróbáltam ellenállni, nehogy jelét adjam annak, milyen jólesik, hogy bennem van.

Ráharaptam az ajkamra, hogy elfojtsam a nyögést. Utáltam, hogy tökéletesen átlát rajtam. Hogy a több éve szikrázó feszültség végül egy durva, szenvedélyes légyottban teljesedik ki.

– Ah... – sikoltottam fel önkéntelenül, amikor már teljesen belém hatolt. – Jaj, istenem...

Hirtelen eltávolodott tőlem, és megint belém nyomult, amitől szinte elveszítettem az egyensúlyomat. Még erősebben markoltam a márványpultot, és még jobban felizgultam, ahogy néztem a tükörképét, amint újra és újra belém hatol.

Visszhangzott, ahogy egymásnak csapódott a testünk, a magas sarkúm pedig minden alkalommal karcolta a padlót, valahányszor ismét belém nyomult.

Elengedte a csípőmet, hogy megsimogassa a mellemet, és gyengéden megcsavarja a mellbimbómat.

– Baszki, Preston! – motyogtam. Néztem, ahogy uralja a testemet a két különböző ritmussal.

Egyszer csak felemelte a bal kezemet a pultról, és odarakta a puncimhoz.

– Nyúlj hozzá a csiklódhoz a kedvemért – suttogetta a saját bal kezével a hajamba túrva, hogy durván meghúzza. – Most!

Lejjebb csúsztottam a kezemet, hogy két ujjal körözzek a csiklóm körül.

– Azt akarod, hogy így bánjon veled az, akit utálsz? – sziszegte lesújtó pillantással a tükörben. Az arckifejezésén egyszerre látszott düh, vágy és valami más is, amiről nem igazán tudtam, hogy mi. – Ezt akartad? – kérdezte egy kicsit

erősebben.

Nem volt esélyem válaszolni. Csak nyögni tudtam, ahogy egyre keményebben és keményebben dugott.

– Válaszolj! – morogta, s úgy meghúzta a hajamat, hogy felfelé néztem, a puncim pedig lüktetett a farka körül. – Még mindig utálsz engem?

Semmi más nem jött a számra, csak a nyögések.

– Miss Lauren – utánozta a hanglejtésemet korábbról. – Még mindig utál engem?

– Mindjárt... mindjárt elélvezek.

Csak ennyire futotta tőlem.

Még durvábban nyomult belém, miközben rá-rácsapott a fenekemre. Éreztem, ahogy megremeg a térdem. Két kézzel megmarkoltam a pultot, és megpróbáltam visszafogni magam, de magával ragadott az orgazmus.

A nevét kiáltva behunytam a szemem, ahogy egyik gyönyörhullám söpört rajtam végig a másik után. Éreztem, hogy megtart engem, és még néhányszor belém hatol, mire a nevemet rekedten kimondva ő is eljut a csúcsra.

A tükörben találkozott a tekintetünk, aztán egy kicsit még úgy maradtunk összefonódva.

Verejtékben úszva mindkettőnkön látszott, hogy most szexeltünk, szóval tudtam, hogy semmiképpen sem tudunk visszamenni a gálára anélkül, hogy gyanút keltenénk.

Szó nélkül felhúzta a nadrágját, majd fogta a melltartómat, és ráérősen rám adta. Bekapcsolta, adott egy csókot a hátamra, aztán segített felvenni a ruhámat.

– Tessék! – vette le a zakóját, hogy a vállamra terítse. – Egyszer sem válaszoltál a kérdéseimre – csatolta be a derékszíját.

– Nem csak egyet tettél fel.

– Tudod, hogy melyikről beszélek, Tara – igazította meg a hajamat.

– Nem, nem utállak, Preston... annyira.

– Hmm... – tette a kezét a derekamra, hogy az ajtóhoz kísérjen.

Amikor kinyitotta, megláttam, hogy a nők hosszú sorban várakoznak. Elpirulva néztem a padlóra.

Preston halkan felnevetett, és a kijáráthoz vezetett.

– Mr. Parker, Mr. Parker! – lépett elénk egy szőke újságíró.
– A *Page Six* riportere vagyok, és érdeklődni szeretnék, tudna-e nekünk mondani valamit arról, hogy milyen az idei Mr. New York-díj top öt jelöltje között lenni.

– Mindenkinek elmondtam már többször is, hogy mit gondolok a top ötről.

– Ha elárulom, hogy a top kettőben is benne van, akkor nyilatkozik nekem?

– Nyilatkozni fogok, amint én leszek a győztes.

– Nos, akkor elmondaná, hogy ki kísérte el önt ma este? Ismerősnek tűnik a hölgy, de talán engedne egy kis bepillantást a párkapcsolati státuszába?

Elmentünk az újságíró mellett, egyenesen a várakozó limuzinhoz. Preston kinyitotta nekem az ajtót, aztán beült mellém.

– A lakásomhoz, Simon – közölte rám nézve. – És húzza fel az elválasztót, kérem.

– Igen, uram.

Az elválasztó lassan felkúszott a plafonig, Simon pedig hangosabbra vette elől a zenét.

Két saroknyira jutottunk, mire Preston rátapasztotta a száját az enyémre, és beletúrt a hajamba.

A deréksziját kicsatolva elővett egy óvszert.

– Azt akarom, hogy egész úton lovagolj a farkamon –
suttogta.

Helyette viszont az ölébe hajoltam, és bevettem a számba,
ami teljesen váratlanul érte.

Lassan járt fel-le a szám, miközben megmarkoltam a tövét,
ő pedig felnyögött a gyönyörtől.

– Baszki... – simogatta meg a hajamat. – Tara...

Gyorsan végighúztam a nyelvemet a hegyén, aztán
bevettem a számba, egészen a torkomig. Még jobban
megkeményedett a farka a számban, de nem lassítottam.

Egyre elgyötörtebben vette a levegőt, miközben
kényeztettem, és éreztem, hogy megfeszül a combja alattam.

– Ha nem akarsz érezni az ízemet, vagy hagyni, hogy a
szádba élvezzek, akkor mozdulj meg – suttogta.

Nem tettem. Megint bekaptam egészen a torkomig, és
belekapaszzkodtam a térdébe, ahogy a számba élvezett.
Minden cseppjét lenyeltem.

Lassan felhúzott, és a szemembe nézett. Lenyűgözött
tekintetével elárulta, hogy még csak most kezdődik az
éjszaka.

Miután megérkeztünk az épülethez, beszálltunk a
magánliftjébe, és úgy csókolóztunk, mintha próbáltuk volna
bepótolni az elvesztegetett időt. Megbánás csillant a
szemében, nekem pedig eszembe jutott, vajon látja-e rajtam,
hogy én is ugyanígy érzek.

A fülkéből kibotorkálva kinyitotta az ajtót, és a villany
azonnal felkapcsolódott.

– Ó, hála az égnek! – törte meg a varázst egy női hang. –
Korábban hazaért.

Szétrebbentünk, Violet dadája pedig felugrott a kanapéről.

Füstölögve felkapta a cipőjét, aztán játékokat meg

könyveket tömött a táskájába. Violet az ablaknál ült, fejhallgatóval a fején, szemlátomást nagyon kiakadva.

– Valami baj van, Miss Julie? – kérdezte Preston. – Eltart majd egy darabig, mire ezt megszokom – mormolta felém.

– Igen. A lánya...

– Az unokahúgom.

– Mindegy – vont vállat. – Az unokahúga egy ördögfióka. Okos ördögfióka, de attól még az – jött oda, hogy átadjon egy csekket Prestonnak. – A jövő heti csekket nem fogom beváltani. Ez a néhány nap bőven elég volt. Viszlát és sok szerencsét!

Azzal szó nélkül elment, én pedig levettem a vállamról Preston zakóját. Már majdnem elköszöntem tőle én is, de valami azt súgta, hogy maradjak.

Odament Violethez, akinek rögtön felderült az arca.

– Nem szeretem Julie-t, Preston bácsi – vette le a fejhallgatót. – Az apukámat akarom.

– Beszélhetnénk az apukádról a szobádban? – sóhajtott fel Preston, és felé nyújtotta a kezét.

– Oké! – kapta fel Violet a plüssmackóját, és megfogta Preston kezét. – Szia, Tara! – nézett rám mosolyogva.

– Szia, Violet! Én ööö... én csak... – pillantottam Prestonra.

– *Maradj!* – szegezett oda a pillantásával. Intett, hogy kövessem őket az új gyerekszobába.

Leültem a sarokban, ahol a lakberendező tekintélyes mennyiségű plüssmackót és hozzájuk illő babzsákot halmozott fel. Néztem, ahogy Preston segít Violetnek nagy nehezen belebújni a kedvenc pizsamájába, és visszatartottam a nevetést.

– Mackó kér egy kis almalevet lefekvés előtt – jelentette ki a kislány.

– Miért kérne a macid almalevet? – kérdezte Preston.

– Mert szomjas.

Erre Preston bambán bámult rá, majd segélykérően rám nézett.

– Majd én hozok – mentem ki a konyhába, amihez át kellett lépnem a padlón szétdobált könyveken és játékokon. Amikor visszatértem a gyümölcsleves dobozzal, Violet öt másodpercre odatartotta a szívószálat a plüssmackó szájához, mielőtt ő maga megitta az egészet.

– Milyen cseles! – takarta be mosolyogva Preston. Aztán megfogta a kezét. – Violet, a szüleid... autóbalesetet szenvedtek.

– Autóbalesetet – ismételte Violet.

– Igen, egy szerencsétlen autóbaleset történt – folytatta, s elhallgatott egy pillanatra. – És meghaltak.

– Mint nagymama és nagypapa? – pislogott a gyerek.

Preston habozott. Láttam rajta, hogy megdöbbszent ezen a szavakon.

– Nagyjából. Igen.

– Vissza fognak jönni?

– Nem, Violet. Nem fognak.

– Ők is az égben vannak nagymamával és nagypapával? – kérdezte kicsit összezavarodva.

– Igen – felelte Preston habozva.

– Ó... – hallgatott el a kislány néhány pillanatra, Prestonról a macira nézve. – Felolvasnád megint a szívárványos mesét nekem és Mackónak?

– Hát persze – kapcsolta fel a rózsaszínes-sárgás éjszakai fényt, aztán felemelte a könyvet az éjjeliszekrényről. Kétszer is felolvasta neki. Violet harmadjára is kérte, de a felénél elaludt.

Preston felállt, adott egy puszit a homlokára, és lekapcsolta a villanyt. Aztán kézen fogva kivitt a nappaliba.

– Én csak hatéves koromban értettem meg, hogy az apukám nincs többé – szólaltam meg. – Szépen elmagyaráztad így elsőre.

– Köszönöm. Jól gondolom, hogy az irodámban kell maradnia, amíg nem találok egy új dadát?

– Szervezek egy pár interjút, de szerintem addig is meg kéne kérned Cynthiát. Ő tudna rá vigyázni a benti lakosztályodban, amit alig használsz. Így óránként ránézhetnél, és ha bármikor szüksége lenne rád, akkor nem kellene egészen hazáig rohannod hozzá.

– Cynthia alatt ugyanazt a Cynthiát érted, aki le akar velem feküdni? – forgatta a szemét. – Nem hiszem.

– Ő az egyetlen a vezetői személyzetből, akinek van pedagógiai végzettsége. Ráadásul imádja a gyerekeket.

Preston bizonytalannak tűnt.

– Segítene, ha azt mondanám, hogy már van barátja?

– Nagyon sokat.

– Hát van neki – nevettem, és hátraléptem egyet. – Szóval, ami ma este történt...

– Igen? – lépett előre, én pedig megint hátra. Aztán elkapta a derekamat, mielőtt tovább hátrálhattam volna. – Nem, nem volt helyénvaló. És igen, újra meg fog történni – suttopta az ajkamra. – Csak egy oka van annak, hogy miért nem éppen most.

– Preston bácsi?

Violet halk hangjára mindketten lenéztünk, és elengedett.

– Igen, Violet?

– Mackó fél – fogta meg Preston kezét. – A te ágyadban akar aludni.

– Tényleg?

A kislány bólintott, a másik kezével pedig magához szorította a macit.

– Jó – vette ölje Preston. – Kikísérhetjük előbb Tarát a lifthez?

– Aha – mosolygott Violet, és a mellkasára hajtotta a fejét.

Kikísértek a lifthez, ahol Preston megcsókolta a homlokomat, mielőtt megnyomta a hívógombot.

– Arra gondoltam, hogy hétfőn tovább aludnék – szálltam be a fülkébe. – Nem tudom, hogy a főnököm megértené-e.

– Nem fogja.

– Délben megyek be hozzá.

– Hétkor vár.

HUSZONKETTŐ

Preston

Hétfő reggel Cynthia egy doboznyi kifestőkönyvvel jött be az irodai lakosztályomba.

– Nem győzőm megköszönni, hogy esélyt adott nekem egy új feladatkörre, Mr. Parker. Még mindig nem hiszem el, hogy Miss Lauren ajánlott önnek. Azt hittem, utál engem.

– Miért utálná magát?

– Nem is említette, hogy én mit... – köszörülte meg a torkát a mondatot félbehagyva. – Fogalmam sincs – tette le a dobozt, és megigazította Violet takaróját, aki épp aludt.

– Az irodámban leszek, ha szükség lenne rám – mondtam neki. – Nagyjából óránként rá fogok nézni, amíg meg nem bízom magában, vagy amíg nem találunk egy állandó dadát. Világos?

– Világos – felelte, majd halkabban folytatta. – Ne aggódjon! Tartom magam a fedősztorihoz, hogy az unokahúga, nem pedig az eltitkolt szerelemgyereke. A szeme elárul mindent.

Csak megráztam a fejemet, nem vettem a fáradságot, hogy válaszoljak erre. Egy darabig néztem, ahogy Violet alszik, végül átmentem az irodámba.

Odaérve láttam, hogy már vár a kolumbiai kávé, az áttekintő listám és a napi programom tökéletes rendben, mire

akkor és ott rájöttem: a következő asszisztensem sohasem lesz olyan jó, mint Tara.

És közel sem lesz annyira emlékezetes.

Besétált egy gyakornok a reggelimmel. A lánynak megremegett a keze minden lépésnél.

– Van még valami, amit hozhatok önnek ma reggel? – tette le a tálcát.

– Miért reszket?

– Ez az első napom, uram – felelte. – Úgy hallottam, hogy maga a sátán reinkarnációja, és önnek dolgozni olyan, mint a földi pokol, ezért szeretnék jó benyomást tenni.

Pislogtam.

– Azt is hallottam, hogy azonnali hatállyal szokott kirúgni embereket, és nekem tényleg szükségem van erre az állásra.

– Most elhagyhatja az irodámat.

– Jó, csak még valami – vörösödött el. – Az az igazság, hogy elejtettem a borsos péksüteményét, de csak öt másodpercig volt a földön. Rögtön felvettem és beletöröltem a blúzomba.

– *Micsoda?*

Erre hátralépett, és rohadtul levegőért kapkodva távozott.

– Jó reggelt, Mr. Parker!

– *Tara!*

Elpirult.

– Mr. Parker, két dadát hívtam be interjúra ma délutánra, délelőttre pedig egyvalakit, aki az utódom lehet – jött oda az asztalomhoz, hogy elvegye a borsos péksüteményt, kidobja a kukába, és odarakjon egy simát a helyére. – Kettőkor fogadnia kell a márkaépítő részleg hívását, négykor pedig lesz egy Skype-megbeszélés George-dzsal a kínai üzleti útjáról...

Az ajkát bámultam, ahogy beszélt, így csak félig figyeltem arra, amit mond.

– Ezenkívül kérem, hogy írja alá az ajánlóleveleimet, amiket azoknak a cégeknek fogok elküldeni, ahová pályázom majd a következő napokban...

– Még nem írtam meg az ajánlólevelét.

– És mivel nem bízom önben, hogy egyhamar megteszi, megírtam én – mosolygott. – Elküldtem e-mailben, csak alá kell írnia.

– Majd elgondolkodom rajta.

– Megígérte.

– Valóban?

– Igen – nézett rám résnyire szűkült szemmel. – Igen, megígérte, és egy órán belül várom aláírva.

– Két órán belül küldeni fogom.

– Vár még valamit tőlem?

– A szád jó lenne.

– Nem fogok szexelni veled, amikor dolgozom.

– Hangszigeteltek a falak – doboltam az ujjaimmal az íróasztalon. – Tudod, mert te csináltattad meg újra a szigetelést.

– Azért, hogy ne kelljen többet hallanom, ahogy az irodádból kiabálsz nekem.

– Akkor ez egy nemleges válasz a szádat illetően?

– Ez egy olyan válasz, hogy délután találkozunk.

HUSZONHÁROM

Tara

A kávémat kortyolgatva megvonaglott az arcom, ahogy hátradőltem a széken. Minden izmom fáj a hétvége után, és nehezen tudtam a munkámra összpontosítani. Az is nehezen ment, hogy feldolgozzam a Preston gyengéd oldalára nyert bepillantásokat: ahogy felöltöztetett szex után a gálán, vagy ahogy Violettel beszélt, mind elgondolkodtatott, hogy vajon lehet-e közöttünk valami, miután távozom a vállalatától.

Csak a szex miatt volt, Tara. Attól még seggfej. Ne dőlj be neki!

Éppen egy kupacnyi önéletrajzot lapozgattam a menedzserasszisztens-jelöltektől, amikor átküldte nekem az aláírt ajánlólevelet. Mosolyogva elkezdtem írni a választ, hogy köszönöm, ám rögtön utána jött tőle még egy e-mail.

Tárgy: Az utódod

Hol tartasz a kereséssel? (Ez a mostani interjú valami vicc?)

Preston Parker

CEO & Tulajdonos, Parker International

Tárgy: Re: Az utódod

Van még tíz jelentkező, akiket meghallgathatunk, és hatvan új önéletrajzom, amiket el kell ma olvasnom.

(Egyáltalán nem vicc. Harvardi diplomája van jelentős tapasztalattal. Miért?)

Tara Lauren
vezérigazgatói menedzserasszisztens
Parker International

Tárgy: Re: Re: Az utódod

Ha az interjúra behívottak önéletrajza nincs legalább feleolyan jó, mint a tiéd, akkor ne fáradj a meghallgatásukkal. (Pont most kérdezte meg tőlem, hogy miért nem akarok jobban hasonlítani a „sokkal jobb” Hiltonra. Kérlek, takarítsd el az irodámból a fenébe! Azonnal!)

Preston Parker

CEO & Tulajdonos, Parker International

Nevetve belebújtam a magas sarkúmba, és átsétáltam az irodájába.

– Szerintem tényleg profitálhatna abból, ha úgy csinálna néhány dolgot, mint a Hiltonnál – mondta még mindig a nő. – Úgy értem, hogy nekik van egy appjuk, ahol a vendégek a telefonjukról foglalhatnak szobát, az emblémájuktól pedig egyenesen otthon érzi magát az ember. Ha én lennék a menedzserasszisztense, márpedig nekem kell lennem, akkor ez a két dolog fő célkitűzésem lenne.

Preston lesújtó pillantást vetett rá, miközben dobolt az ujjáival az asztalon, és minden egyes elhangzott szónál kidülledt egy ér a nyakán.

– Elnézést a zavarásért – szólaltam meg, amitől felém fordult. – Mr. Parker, sürgős teendője van, így rövidre kell fognia ezt az interjút Miss Probyval.

– Abszolút megértem – állt fel, hogy kezet nyújtson Prestonnak.

Aki csak rámeredt a kezére.

Megköszörültem a torkomat, és biccentettem neki, hogy fogjon kezet a nővel.

– Keresni fogjuk – tette hozzá szigorú hangnemben.

– Remélem is! – kapta fel a táskáját a nő, és mellettem elsétálva bevágta maga mögött az ajtót.

– Nincs applikációnk, ahol a vendégek elintézhetik a foglalást a szállodáinkban? – nézett rám Preston.

– De van. És mielőtt megkérdeznéd: igen, jobb a logód, mint a Hiltoné.

– Nagyon is jól tudom – mosolygott. – Nem akartam megkérdezni.

– Persze hogy nem...

– Van rá mód, hogy többet fizessek neked, hogy itt maradj, és nekem dolgozz? Megígérhetem, hogy nem foglak annyira stresszolni.

– Soha.

– Még több részvényopcióval sem? – állt fel, hogy odajöjjön hozzám. – Több juttatással?

– Már így is én kapom a legtöbb juttatást, nagyon gáláns részvényopciókkal.

– Plusz egy évbe nem halnál bele.

– Tényleg úgy gondolom, hogy belehalnék.

Halkan felnevetett, és hozzám lépve lehajolt, hogy megcsókoljon.

– Nem lehet – toltam el magamtól hátralépve, és elővettem a telefonomat. – Perceken belül kezdődik egy kétórás megbeszélésed... T.L.M.-mel – pillantottam rá a napi programjára. – Ezt te írtad be? Én nem hagytam jóvá semmiféle megbeszélést a Thompson Lane Marketinggel mára. Miért találkoznak veled többször is ezen a héten?

– Mert a T.L.M. nem a Thompson Lane Marketing – válaszolta, s engem megkerülve odament az ajtóhoz, hogy kulcsra zárja. – Csak gondoltam, hogy *Tara Lauren Megdöntése* nem elég helyénvaló ahhoz, hogy a

menedzserasszisztensem jóváhagyja.

Nevettem, ő pedig megcsókolt.

– Muszáj egyedül intézned az összes külföldi tárgyalásomat mostanában.

– Komolyan?

– Igen – túrt bele a hajamba. – Elkezdtem átvitetni Violet személyes holmijait a lakásomra, de az útlevelét még nem találtam meg. Nem érezném jól magam, ha itt hagynám, amíg elutazom.

– Nem azt mondtad, hogy semmit sem tudsz a gyerekekről?

– Azt tudom, hogy nem szeretik, ha egyedül hagyják őket – húzta végig az ujját az ajkamon. – Küldjem el veled valamelyik gyakornokot az útra?

– Csak a sofőrömet – ráztam meg a fejemet.

– Kicsit jobban bánik már veled a főnököd?

– Nem – mosolyogtam. – Csak nagyon jó a szexben.

– Mondd le a többi programomat mára! – döntött neki a falnak nevetve.

HUSZONNÉGY

Preston

Néhány nappal később fájdalomra ébredtem éjszaka – iszonyúan dobogott a szívem. Akárhány adagot vettem be a szorongás elleni gyógyszerből, amit szedtem, minden éjjel egyre durvábban jelentkezett, és ilyenkor mindig megrohantak a testvéremmel kapcsolatos emlékek is. Mindig ugyanazok. Képek arról, ahogy Weston és én kiskorunkban veszekszünk a hátsó kertben. Vagy veszekszünk az iskolabuszon. Ahogy veszekszünk bármin és mindenben.

Felsőhajtva a másik oldalamba fordultam, és azon kaptam magam, hogy lila gombszemekkel nézek farkasszemet.

Mi a...?

Felülve megláttam Violetet az ágyam másik felén fekvő. Ez már az ötödik alkalom egymás után, hogy az éjszaka közepén besurrant az ágyamba – még hozzá kellett szoknom. Adtam egy puszit a homlokára, betakartam, és kimentem a konyhába.

A hűtőt kinyitva csak csóváltam a fejem a sok gyümölcsleves doboz, gyümölcs és gyerekadagnyi enivaló láttán. Tarának köszönhetően a gyerekek már saját dietetikusa is volt, aki előkészítette a heti menüt, és gondoskodott róla, hogy a hűtőm meg a fagyasztóm tartalma mindig „nyolcvan százalékos gyerekek, húsz százalékos felnőttek”

legyen.

Fogtam egy doboz almalevet meg egy csomag állat formájú sós kekszet, és odavittem a kanapéhoz. A laptopomat felnyitva kerestem valami teendőt, ami leköti a figyelmemet néhány órára, de ezer éve most először történt meg, hogy egyáltalán nem volt kedvem a munkához.

Lehajtottam a laptopot, és elővettem a telefonomat. Legörgettem Tara nevéhez, amit csak bámultam. Aztán megnyomtam a hívás gombot.

Kicsengett egyszer. Kétszer. De mielőtt kinyomhattam volna, vagy közölhettem volna vele, hogy téves, felvette azon az ismerős, rekedtes hangján.

– Halló? – szólt bele. – Tessék!

– Szia, Tara!

– A Grand Rose főlépcsőjének átépítése miatt hívsz? Két percen belül meg tudom mondani neked a számokat.

– Egyáltalán nem.

– Ó, akkor a külföldi programjaim miatt? Még várom, hogy Von Strumék rábólintsanak két utolsó tárgyalásra, de már mindent elrendeztem a skóciai és az amszterdami úthoz.

– Nem is amiatt hívlak.

– Ó... akkor miről van szó?

– Nem tudok aludni – sóhajtottam.

– Nem tudtam, hogy képes vagy az alvásra.

– Az irodai pletykákkal ellentétben legalább öt órát alszom éjszakánként.

– Úgy hallottam, hogy elvileg nyolcat kell.

– Azt én is hallottam – feleltem. – De sikeres embertől még soha.

– Pont ezért gondolja mindenki, hogy borzalmas főnök vagy – nevetett Tara.

- Még mindig úgy gondolod?
- Abszolút. Te vagy az eddigi legrosszabb főnököm.
- Én vagyok az eddigi egyetlen főnököd.
- Az még nem változtat azon, amit mondtam – hallottam megint a nevetését a vonal túlsó végén, és rájöttem, hogy az elmúlt két évben még sohasem beszéltünk telefonon úgy, hogy ne a munka lett volna a fő téma.
- A testvéredre gondoltál? – kérdezte.
- Nem válaszoltam.
- Ne haragudj, hogy megkérdeztem!
- Nem haragszom – válaszoltam. – *Tényleg* rá gondoltam – hallgattam el egy pillanatra. – Azon tűnődtem, vajon az én hibám, hogy nem álltunk közel egymáshoz, de komolyan nem tudom, miként hozhattam volna helyre. Annak is örültem volna, ha más körülmények között ismerhetem meg Violetet.
- Tara csöndben maradt, figyelt.
- Én egyszerűen nem vagyok jó az érzelmi baromságokban, ő pedig semmi mást nem akart, csak az érzéseiről beszélni, amikor a szüleink meghaltak. Mintha visszahozhatná őket azzal, ha elmondja, mit érez.
- Hogyan haltak meg? – kérdezte halkán Tara. – Ha nem baj, hogy megkérdezem.
- Megölték őket. Lelőtték őket otthon, egy üres széf fölött – feszült meg az állkapcsom annak a telefonhívásnak az emlékére, amikor a rendőrfelügyelő azt mondta utána: „nagyon gyakran megesik az ilyesmi.” Mintha csak megbüntettetett volna gyorshajtásért. – Weston és én többé már nem voltunk ugyanazok az emberek utána. Mindig is másképp kezeltük a dolgokat, ez alól a gyász sem jelentett kivételt.
- Véletlenül nem a testvéredé volt a W Hotels, az olcsó

szállodalánc, ami után folyton kémkedsz?

– Az övé volt – mosolyodtam el. – Ő az olcsó hotelekbe vetette bele magát, én meg a luxusba. Látott bennük valamit hosszú távon, amit én nem, és ezt azóta is próbálom jóvátenni.

– Akkor nem csoda, hogy igyekszel betörni abba az ágazatba Von Strumékkal – állapította meg Tara. – Biztosra veszem, hogy a testvéred is megszállottan figyelte a te szállodáidat.

– Ki nem? Mindig is én voltam a legjobb.

Nevettünk, én pedig hangosabbra vettem a telefont, hogy egy kicsit jobban halljam őt.

– Ébren tartott a munka? – érdeklődtem.

– Igen, persze.

– Az „igen, persze” mindig azt jelenti, hogy kamuzol nekem, Tara.

– Oké, akkor csak „igen”. Igen.

– Mit csináltál?

– Mesélj, milyen érzés évről évre a legjobbnak lenni! – váltott témát. – Mintha mostanában nem hallottalak volna annyit dicsekedni.

– Mit csináltál, Tara? – ismételt meg a kérdést. – Ne dumálj itt nekem mellé!

– Azt csináltam, amit késő este szoktam általában, miközben a főnökömre gondolok.

– Nem játszom veled kitalálósdit.

– Játszottam a vibrátorommal, jó? – bökte ki dühösen. – Ez így részedről oké?

– Több mint oké – tartottam vissza a nevetést. Felálltam, hogy odamenjek a bárszekrényhez, és töltöttem magamnak két feles whiskey-t. – Mi volt a ma esti fantáziád?

– A szokásos – válaszolta halkán. – Semmi extra.

– Mondd el!

– Most?

– Most rögtön.

Csendben maradt, én pedig legurítottam az első felest.

– Mi a szokásos, Tara?

Megköszöri a torkát. Még mindig nem mondott semmit, és biztosra vettem, hogy a vibrátorának halk zümmögését hallom a háttérben.

– Ismételjem meg a kérdést?

– Nem... általában úgy kezdődik, hogy vitatkozunk, aztán végül szexelünk az íróasztalodon.

– Ennél pontosabb leírásra van szükségem – mondtam neki. – Rádöntelek az asztalra, vagy a tetején duglak meg?

– A tetején – állt el a lélegzete.

– Ugye tudod, hogy ennek nem muszáj vágyképnek maradnia?

– Tudom... – hallottam egy kicsit hangosabban a vibrátort.

– De néhány változtatást azért eszközölnünk kell – hajtottam fel a második felest.

– Milyen változtatást?

– Nos, először is az arcomra kell ülnöd legalább egy órára, hogy megint érezzem az ízet mindannak, amit imádok a puncidban. Így biztos lehetek benne, hogy a nap hátralévő részében követni fogod az utasításaimat.

Kicsit elgyötörtebben vette a levegőt a vonal túlsó végén.

– Utána rádöntelek a székemre, hogy beléd nyomjam a farkam, amíg majdnem elélvezel. És amikor már biztos vagyok benne, hogy közel jársz, amikor tudom, hogy a puncid másodpercekre van az orgazmustól, akkor megfordítalak, és

addig duglak az íróasztalomon, ameddig könyörögni nem kezdesz, hogy hagyjalak élévezni – hallgattam el egy pillanatra. – Csak akkor, ha te is ezt akarod...

Még hangosabban vette a levegőt, és hallottam, hogy motyog is valamit mellé.

– Ezt akarod? – kérdeztem.

– Igen.

– Helyes. Azonnal megteesszük, amint visszaérsz Európából.

– Mmm-hmm – nyögött fel halkán. – Oké.

Megvártam, amíg megint rendesen vette a levegőt.

– Szerintem gyakrabban kellene telefonon beszélünk úgy, hogy nem a munka a téma – mosolyogtam.

– Jó lenne.

– És szerintem nem kellene bejönnöd dolgozni a hét hátralévő részében.

– Tessék?

– Jól hallottad – erősítettem meg. – Két nap múlva utazol, és ha meglátlak ma reggel, nem foglak kiengedni az irodámból.

– Nem akarod, hogy bemenjek legalább bemutatni a próbaprezentációmat?

– Azokat neked sohasem kellett gyakorolnod – mondtam neki. – Tőled mindegyik tökéletes volt.

– Köszí, hogy végre a tudtomra adod most, hogy felmondok.

– Szívesen.

– Nem hálálkodtam.

– De akartál.

– Szóval... – nevetett. – Ha szabadnapos vagyok, akkor az azt jelenti, hogy egy e-mailt sem fogsz nekem küldeni?

– Egyáltalán nem. Csak azt jelenti, hogy nem kell olyan gyorsan válaszolnod rájuk.

– Értem. Na, megyek, lezuhanyozom. Később beszélünk, szia!

– Később beszélünk, szia!

Letettem a telefont, és leültem a kanapéra. Valami különös oknál fogva kísértést éreztem, hogy azonnal visszahívjam, hogy találjak egy témát, amiről még órákig tudunk beszélgetni.

Ahogy ezen töprengtem, felvillant a neve a kijelzőn, mert üzenetet küldött.

Tara: Továbbra is úgy tervezed, hogy fél 5-kor kezdted a napot?

Én: Igen.

Tara: Nem bánod, ha felhívlak, miközben végigtornézol az összes hoteledet?

[vízcsepp emoji] [vízcsepp emoji] [vízcsepp emoji]

Én: Egyáltalán nem. [esernyő emoji] [esernyő emoji] [esernyő emoji]

Nevetve raktam le a telefont.

Éppen félretoltam a felespoharakat, amikor léptek zaját hallottam a folyosóról.

Violet a takaróját vonszolva és a maciját szorongatva odamászott mellém a kanapéra. Megfogta a gyümölcsleves dobozomat, és megrázta, aztán a homlokát ráncolva megállapította, hogy üres.

– Ezek a gyümilevek nekem és Mackónak vannak – hunyorgott rám a kis szemével. – Nem neked.

– Majd igyekszem észben tartani – mosolyogtam a nevetést visszatartva.

Lefeküdt a kanapéra, Mackót pedig mellém rakta. Aztán közölte, hogy én is aludjak.

- Jó éjszakát, Preston bácsi!
- Jó éjszakát, Violet!

HUSZONÖT

Tara

– Hallasz? – recsegett Ava hangja a Skype-on keresztül. – Halló? Halló?

– Hallak – dugtam be a fejhallgatót a repülőgép ablakán kinézve.

– Nem is hívtál vissza a gála után – jelent meg az arca a laptopom kijelzőjén. – Mit mondott a főnököd, amikor otthagytad egyedül? És kérlek, mondd, hogy ezen a héten be se mentél dolgozni.

– Nem egészen – vallottam be. – Mi igazából, ööö...

– Ti igazából... *mi?*

– Szexeltünk a mosdóban, aztán megint a kocsijában, és azóta párszor az irodájában – soroltam fel némi szünetet tartva. – Elítélsz miatta?

– Nem, hozom a pattogatott kukoricát – kacagott. – Engem egy ideje már nem vágtak hanyatt, szóval muszáj beavatnod minden szaftos részletbe. Miután ezt megtetted, majd jól elítéllek.

Mosolyogva bebújtam a takaró alá, s felidéztem az összes közös pillanatunkat Prestonnal az elmúlt néhány napról. Még a késő esti telefonhívásokat is, amiknek semmi közük nem volt a munkához. Éreztem, hogy minden egyes szónál elpirulok, mert titokban várom, hogy megint találkozzak vele,

amikor hazaérek.

– Húha – legyezgette magát Ava. – Szerintem bugyit kell cserélnem, miután letettük.

Ezen elnevettem magam.

– Nyugodtan szexelj vele annyit, amennyit csak akarsz, de tegyél meg nekem egy szívességet! – nézett egyenesen a szemembe. – Ne hagyd, hogy a szex elterelje a figyelmedet arról, hogy attól még szörnyű főnök, aki hathetes felmondási időt szabott meg két hét helyett, és tényleg úgy gondolja, hogy ugyanannyit tett érted, amennyit te tettél érte az elmúlt két évben.

– Nem fogom elfelejteni.

– És ne merj kötődni a kislányához sem!

– Az unokahúga.

– Tudod, hogy értem – rázta a fejét. – Tudom, milyen vagy, amikor szexi szingli apukákról van szó.

– Nem kezdek el kötődni Violethez – fordultam az oldalamba, hogy elrakjam a plüssmackónak való ruhadarabokat, amiket Skóciában vettem. – Hidd el! Milyen a párizsi divathét?

– Azt hittem, már nem is fogod megkérdezni!

Több mint egy órán keresztül áradozott a tervezőkről meg a divatbemutatókról, és amikor rá akart térni, hogy milyen borzalmas az új főnöke, az épp felhívta telefonon.

– A főnököm az – forgatta a szemét. – Mennem kell.

– Majd beszélünk, szia! – hajtottam le a laptopomat, és átmentem a magángép nappalijába, ahol végighúztam az ujjamat az összes bútor gondosan faragott „P” betűjén. Fogtam a következő megbeszélésre készített jegyzeteimet, és lehuppantam velük a kanapéra.

– Jó estét, Miss Lauren! – sétált be a kabinba egy

utaskísérő, akivel még egyszer sem utaztam. – Kér vacsorát ma este?

– Igen. Kaphatok a gluténmentes tésztából és a salátából? Vagy ha az nincs, megnézhetem az új gluténmentes menüt mára?

– A micsodát?

– A gluténmentes menüt – válaszoltam. – Ha ugyanaz, mint ami a legutóbb volt, akkor jó lesz a sima vacsoramenü is.

– Ööö... – nézett rám értetlenül. – Meg kell néznom, mink van.

Pillanatokon belül visszatért egy sima salátával és egy tányér szeletelt almával.

– Elnézést, Miss Lauren! Nincs a fedélzeten semmi, amit említett. A kollégám azt mondja, hogy azok közül egyik sem volt soha a járatunkon, de ez az első utunk a Parker Internationalnél, úgyhogy gondoskodni fogok róla, hogy legközelebb legyen.

– Biztos benne?

– Száz százalékig – felelte. – Van egy csokoládékosarunk az ön nevével, de Mr. Parker azt üzenté, hogy csak néhány nap múlva adjuk oda önnek – távozott mosolyogva, én pedig ott maradtam értetlenül.

Mielőtt utánamehettem volna, hogy megmutassam, hol vannak az étlapok és a gluténmentes választék étlapja, elém lépett a limuzinsofőröm.

– Maga ette meg az összes gluténmentes kaját, Will? – mosolyogtam. – Legalább adhatott volna belőle.

– Egyáltalán nem, Miss Lauren – vágta rá némileg ijedten.
– Az én hibám, hogy ma nincs belőle a fedélzeten, és sajnálom.

– Hogyhogy a maga hibája? Biztos csak összecserélték az

ételeket.

– Nem – rázta a fejét. – Mr. Parker mindig az Other Words Catering Kitchenből rendeli az ételt magának minden egyes repülőútra. Az én feladatomban, hogy egy órával indulás előtt elmenjek érte és felhozzam a gépre, de mivel késésben voltunk, nem maradt időm átvinni.

Ledermedtem. Csak öt Other Words Catering Kitchen étterem van az országban, és egyik sem New York közelében.

– A nyugati partról szokta hozatni?

– Igen, Miss Lauren.

– Mindig?

– Minden egyes alkalommal – bólintott, én pedig hátradőltem. – Kérem, ne mondja el neki, hogy hibáztam! Nagyon dühös lenne, ha megtudná.

– Nem fogom – dörzsöltem a homlokomat teljesen ledöbbenve.

– Viszont tudattam az ön érkezését az összes luxusbolt tulajdonosával, ahogy Mr. Parker szokta mindig, és majd bezárják az üzletet abban a pillanatban, ahogy belép.

– Nem is tudtam, hogy Mr. Parker telefonálni szokott előtte – ráztam meg a fejemet. Sohasem tűnt fel, hogy a boltok szinte mindig üresek voltak, amikor külföldön vásároltam.

Még nem végeztem a felsorolással, hogy mennyi mindent tettem meg önért.

Eszembe jutott, mit mondott Preston a veszekedésünkör, és megköszörültem a torkom.

– Kérdezhetek valamit, Will?

– Hát persze.

– Miért ad mindig Mr. Parker csak úgy csokoládékosarakat a vezetői személyzet tagjainak? Nem panaszkodom, de ez is ilyen ellátmányféleség?

– Nem ad semmit a vezetőség tagjainak – mosolygott Will.
– Csak magának szokott.

– Engesztelő szándékkal?

– Nem – biccentette oldalra a fejét. Aztán halkabban folytatta, mintha zavarba jönne attól, amit mondani fog. – Úgy emlékszem, azt mondta nekem, hogy segít enyhíteni a stresszt bizonyos ööö... napokon, minden hónapban.

Leesett az állam, és elsápadtam. Alapjáraton is túl stresszes voltam mindig, hogy észrevegyem az időzítést, így azt hittem, hogy a havi csokiadag is egy szokásos járandóság a felsővezetői szintű dolgozóknak, mivel a csokoládék szinte mindig másfajták voltak.

– Will? – néztem rá.

– Igen?

– Tudna mondani még olyan apróságot, amit Mr. Parker megtesz a menedzserasszisztensei kedvéért?

– Azonkívül, hogy kirúgja, vagy ráveszi őket a felmondásra? – kacagott. – Fogalmam sincs.

– Nem. Úgy értem, hogy milyen dolgokat szokott adni általában annak, aki ebben a pozícióban van? Például privát közlekedési lehetőséget a megbeszélésekre és a munkahelyre, de mi mást még?

– Mr. Parker általában menetrend szerinti járatok első osztályán szokta vitetni az asszisztensét, mivel sohasem tudhatta, hogy nem útközben fog-e felmondani – vonta fel a szemöldökét Will, aztán vállat vont. – Maga az első, aki a magángépén utazik. És tudja most, hogy így belegondolok, a menedzserasszisztensei sohasem kaptak saját irodát, pláne nem sarokirodát. Többnyire egy nagyobb asztaluk volt a régebbi gyakornokokkal közös szobában. Ja, és nekem évekig kellett dolgoznom, mire kaptam tőle bármi pluszt – nevetett.

– Akkor bizonyosan kijelenthetjük, hogy a havi albérletkedvezményem, a Broadway-bérletek meg ezek nem megszokottak?

– Egyáltalán nem azok, Miss Lauren – vette elő a telefonját, hogy ideadja, és megmutasson nekem egy e-mailt Prestontól. Egy több mint egy évvel ezelőttit. – Ezt amúgy sohasem látta. Szóljon, amikor végzett az olvasással. Beletelhet egy kis időbe – kacsintott rám, aztán elsétált.

Tárgy: Miss Tara Lauren

(Visszajelzést kérek, hogy elolvasta)

Kedves Kisegítő Személyzet,

Azért küldöm ezt a levelet, mert mindannyian napi, közvetlen vagy állandó kapcsolatban állnak a legújabb asszisztensem, Tara Laurennel.

Amint azt tudják, immáron ő régebb óta bírja, mint bármelyik menedzserasszisztensem valaha, és szeretném, ha ez így is maradna a lehető leghosszabb ideig.

Meglehetősen stresszes a munkája, ezért küldöm mindazon feladatok listáját, amelyeket napi, heti vagy havi szinten el kell végezni ahhoz, hogy semmi más ne okozzon neki feszültséget...

A lista minden egyes elemének elvégzését kérem az utolsó betűig betartani.

Máskülönben...

Mellékelem a listát.

Preston Parker

CEO & Tulajdonos, Parker International

Megnyitottam a fájlt, és láttam, hogy nyolc oldal hosszú. Minden benne volt attól kezdve, hogy szeretem a reggelit és az ebédet, mely időintervallumban a legcélszerűbb elvinni a ruháimat a tisztítóba vagy megjavíttatni a magas sarkúimat, egészen addig, hogy ha valaha is kiejtem a számon, hogy valamit meg kell vennem, akkor megvegyék és tartásuk kéznél, hátha megint megemlítem. Az is kiderült, hogy van a lakásom épületénél egy házfelügyelő, akit direkt nekem jelöltek ki. És

valahányszor Preston közölte velem, hogy feszültnek tűnök, és ragaszkodott hozzá, hogy vegyek részt „egy csapatvacsorán a város következő sztárséfjével”, az valójában sohasem a csapatnak volt, hanem mindig csak nekem.

Mire a lista végére értem, visszajött Will.

– Ez választ adott a kérdésére, Miss Lauren?

– Igen – bólintottam. Teljesen eldobtam az agyam.

– Remek. Szeretné látni a bővített listákat, amiket a munkába állásának egy- és kétéves évfordulóján küldött, vagy nem?

HUSZONHAT

Preston

Tárgy: Mai tárgyalás a londoniakkal

+ Az utódom (interjúk?)

Csak szeretném jelezni, hogy a mai tárgyalássorozat jól ment. (Szívesen.)

Csatolom a jegyzeteimet átnézésre.

Valami pozitív fejlemény a mai interjúkkal?

Tara Lauren

vezérgazdatói menedzserasszisztens

Parker International

[londoni-targyalas-jegyzetek.pdf]

Tárgy: Re: Mai tárgyalás a londoniakkal

+ Az utódom (interjúk?)

Igen, hallottam róla. (Köszönöm.)

Képmellékletet preferálnék.

Preston Parker

CEO & Tulajdonos, Parker International

Tárgy: Re: Re: Mai tárgyalás a londoniakkal

+ Az utódom (interjúk?)

Ha képet szeretnél, akkor egy kicsit pontosabban kell fogalmaznod.

[mosoly]

Tara Lauren

vezérgazdatói menedzserasszisztens

Parker International

Mielőtt megírhattam volna neki, hogy mit akarok pontosan, George besétált az irodámba.

– Nos – szólalt meg. – Egy óra múlva interjúzunk a New York-i Egyetem egykori igazgatósági tagjával, aztán jön egy interjú előtti háttérellenőrzés egy másik embernél, aki azt állítja, hogy a Toys’ R’Usnál dolgozott, és...

Elhallgatott, amint észrevette, hogy Violet játszik nálam a padlón.

A kislány felnézett a kifestőkönyvből, és rámosolygott.

– Akarsz játszani?

– Preston, mi ez? – lépett hátra George.

– Nekem gyereknek tűnik, George. Kislánynak.

– Tudod, hogy értem – pislogott. – Kérlek, ne mondd, hogy egy apasági pert kell intéznem, mert ránézésre határozottan a tiéd, és határozottan veszíteni fogsz!

– Ő az unokahúgom, George – mosolyogtam. – Majd ebéd közben elmesélem.

– Preston bácsinak hív téged? – váltott a pánikról együttérző arckifejezésre.

– Igen – válaszolt helyettem Violet. – A Macimban lakik.

Vetettem George-ra egy „fogalmam sincs, miről beszél” pillantást, aztán ránéztem Mackóra, aki éppen az íróasztalomon ülve „ette” a Violetnek kikészített sárgarépat.

– Áttehetjük az interjúkat – ült le George a földre Violet mellé. – Nem olyan fontosak.

– Biztos vagyok benne, hogy azok. Alig egy hónapom van, hogy találjak valakit Tara helyére.

– Nos, ez a jó abban, ha olyan asszisztenst veszel fel, mint Miss Lauren – fogott egy zsírkrétát a vezető ügyvédem. – Olyan hatékonyan végezte a munkáját, hogy elég sok idő van megtalálni a megfelelő embert. Egyébként is a család az

első, és ha vissza akarsz kapni a lelkedet, akkor lassan megtanulhatnád már ezt.

HUSZONHÉT

Tara

– Üdvözljük itthon, Miss Lauren! – mosolygott az utaskísérő, amikor késő este visszaértünk New Yorkba. Átadta nekem a csokoládékosaram maradékát, egy hordár pedig bepakolta a csomagjaimat a várakozó limuzinba.

Will beült a volán mögé, és találkozott a tekintetünk a visszapillantóban.

– Jó újra itthon. Az elsődleges lakcímére viszem önt ma este, Miss Lauren?

– Hova máshova mennék ilyenkor?

– Sehova – mosolygott. – Csak megkérdeztem.

Kikanyarodott az útra, én pedig vártam néhány percet, hogy felvegyem a kapcsolatot Prestonnal. Nem akartam elhinni, de hiányzott nekem az út alatt. Noha minden este beszélünk, és olyan üzeneteket küldött, amiktől benedvesedtem, így is azt kívántam, bárcsak ott lenne velem.

Tényleg szeretnék vele találkozni ma este...

Tíz percig bírtam, mire megadtam magam, de láttam, hogy már írt nekem egy üzenetet.

Preston: Landoltál már?

Én: Igen.

Preston: Mikor tervezed, hogy személyesen felvilágosítasz a tárgyalásokról?

Olvastam a jegyzeteidet, de hiányoznak a kivetítések.

Én: Ma este is megtehetem, ha kéred.

Preston: Igen. Itthon vagyok. Használj a belső liftet!

– Will, el tudna vinni inkább Mr. Parker manhattani rezidenciájára?

– Természetesen, Miss Lauren.

Fél óra múlva beszálltam az aktáimmal és néhány táskával együtt Preston magánliftjébe.

Abban a pillanatban, ahogy kinyílt az ajtó, felgyorsult a szívverésem a látványtól: a konyhában állt fehér pólóban és farmerban. Éppen mosolyogva átadott egy zacskó pattogatott kukoricát Violetnek.

– Szia, Tara! – sietett oda hozzám a kislány, minden lépésnél kiborítva egy kis kukoricát. – Megnézed velünk a *Jégvarázst*?

– Persze – tettem le az aktákat a kanapéra, és ránéztem Prestonra.

– Azt hittem, hogy elég volt kétszer egymás után megnézni – mondta. – Ez az egyetlen film, amit nézni akar.

Körülnéztem a nappaliban, és ledöbbsentem, mekkora a rendetlenség. Violet játécai szanaszét heverték, a dohányzóasztalon pedig félig megsült süteménytészta hevert. Az íróasztal még kaotikusabb volt, így pislognom kellett néhányat, hogy biztosan jól látok-e. Az a Preston, akit korábban ismertem, már akkor is rögtön hívta a takarítókat, ha túl sok papír került az asztalára.

Violet észrevette a plüssmackós emblémát a bevásárlószatyromon, és óvatosan érte nyúlt, mintha tudná, hogy az övé.

– Hoztam neked valamit az útról – vettem le a csuklómról

a zacskót, hogy odaadjam neki.

Letette a pattogatott kukoricát, letépte az ajándécsomagolást, és felsikkantott, amikor kivette az első szettet.

– Új pizsama Mackónak!

Odament Mackóhoz anélkül, hogy kibontotta volna a többit, és gyorsan átöltöztette az új kék és rózsaszín ruhába.

– Köszönöm – jött oda Preston, aztán hosszan és keményen megcsókolt, miközben gyengéden simogatta a hátamat. Csak akkor engedett el, amikor már levegőért kapkodtam, de még megmarkolta a fenekemet, mielőtt elhúzódott tőlem.

– Nincs nálad tévé – suttogtam Prestonnak. – Hol szoktad nézni?

– Volt egy kis fejlesztés néhány napja, amikor rájöttem, hogy mennyire kelleni fog – karolta át a derekamat, és hagyta, hogy Violet végigvezessen minket a folyosón, ki az erkélyre.

Abban a pillanatban, ahogy kiléptünk, leesett az állam. A fényűző bőr ülőgarnitúra helyett, ami korábban ott volt, négyesnyi egyedileg gyártott ülést szereltetett be, ráadásként több bőrkanapéval. Az erkélyt körülvevő üvegkorlátot gyermekbiztos sárga oszlopokkal erősítette meg, az előttem álló vászon pedig úgy festett, mintha egy moziból csöppent volna egyenesen az otthonába.

– Tudod... – szólaltam meg. – Egy normális ember csak vett volna egy tévét.

– Pont ezért nem azt csináltam.

– Mennyibe került ez?

– Kevesebbe, mint amennyit a Sweet Seasonsért fizettem a székházamban.

– Hat számjegyű?

– Hét.

– Mi lesz, ha esik? – tartottam vissza a nevetést.

– Az építőmunkás csapat holnap csinálja meg a hátrahajtható védőburkot a tévének meg a bútoroknak – válaszolta. – Bent is kialakítok egyet arra az esetre, ha Violet nem akar kijönni ide – magyarázta úgy, mintha teljesen logikus lenne a gondolatmenete. – Szerettem volna kikérni a tanácsodat, de nem akartam elvonni a figyelmed a tárgyalásokról. Nem túl sok ez?

– Tőled? – mosolyogtam. – Nem, egyáltalán nem.

Violet lehuppant egy székre az első sorban, ahonnan hátranézett ránk.

– Nyomd meg a lejátszás gombot, Preston bácsi!

Preston nevetve elővette a távirányítót a zsebéből. Aztán odavezetett a második sorhoz.

A mellkasán pihentettem a kezemet film közben, ő pedig a hajamat simogatta.

– Át akarod nézni a jegyzeteimet, ha ennek vége? – suttogtam.

– Nem – csókolt meg. – Azt holnap is megtehetjük.

– Psszt! – fordult hátra Violet. – Mackó nem hallja a filmet, ha beszéltek. Csendben kell maradni.

Nevettünk, mire megint lepisszegett minket.

Abban a pillanatban, ahogy visszafordult, Preston ölbévett és „csendben” csókolt a film végéig.

* * *

Reggel lezuhanyoztam a hálósobájából nyíló fürdőben, amíg odahozatta az egyik kosztümömet a bejárati ajtó elé.

Együtt mentünk a limuzinjával a székházba – mindketten

az e-mailjeinkre és a telefonhívásainkra válaszolva, miközben Violet a gyermekülésben aludt.

Így, hogy már csak két hét volt hátra az alku szerint, próbáltam észben tartani, hogy ez csak átmeneti, és amikor eljön az ideje, hogy távozzam a Parker Internationaltól, újra idegenek leszünk egymásnak.

– Ne agyalj ennyire! – hajolt közel, hogy megcsókoljon, mintha belelátna a fejembe, és elhessegette minden egyes gondolatomat.

Affene.

Mindketten mentünk a magunk dolgára, amikor felértünk az emeletünkre, és jeleztem neki, hogy délben felvilágosítom az utamról.

A hátralévő idő sajnos máris egy örökkévalóságnak tűnt, mert ezúttal nekem kellett végigülni az utódjelöltjeim interjút, és nem vártam, hogy most fogom megtalálni a megfelelő embert.

Mély lélegzetet véve rámosolyogtam a harmadikra, aki ott ült velem szemben.

– Elmondaná, miért akar a Parker Internationalnál dolgozni?

– Nos, ez igazából a második interjúm erre a pozícióra, szóval remélem, ezúttal sokkal jobb benyomást fogok tenni – nézett a tenyerére.

– Ööö... jól van akkor. Tudom, hogy most fog jogi diplomát szerezni, de itt az áll, hogy vezető értékesítőként dolgozott a Borders Bookstore-nál, mielőtt megszűnt a cég. Mesélne egy kicsit erről a korábbi munkájáról?

– *Tényleg* remek állás volt. Annyira kár, hogy bezártak, tudja?

– Igen, de szolgálna néhány részlettel arról, hogy mit

csinált ott?

– Ööö... persze. Egy pillanat – emelte az arca elé a tenyerét.
– Szerintem itt szúrtam el a múltkor. Várjon!

Azzal elkezdte olvasni a tenyerére írt szavakat, de olyan hangosan, hogy én is hallottam.

– Mondjak valamit az értékesítésről meg a részlegekről. Ne említsek neveket vagy konkrétumokat, így nem tehetnek fel annyi konkrét kérdést. Önéletrajz a másik tenyeremen. Ne nézzem túl sokáig a tenyeremet!

Letette a bal kezét, és felemelte a jobbat. Én pedig belecsíptem a karomba, hogy ez most tényleg megtörténik-e.

– Na, szóval – köszörülte meg a torkát. – Nagyon szívesen beszélnék a korábbi munkámról, de csakis és kizárólag akkor, ha garantáltan kapok esélyt egy következő körös interjúra. Egyelőre az önéletrajzom magáért beszél.

Rámeredtem, és kísértést éreztem, hogy kimondjam, amit Preston mondott volna, ha mellettem ül.

Takarodjon az irodámból! Most rögtön!

– Keresni fogjuk – álltam fel kezét nyújtva.

– Jaj, istenem, komolyan? – mosolygott. – Tudtam, hogy most meglesz a második kör! – rázott velem kezét, aztán kísétált az irodámból.

Abban a pillanatban, ahogy becsukódott az ajtó, lehúztam a nevét a listáról. Még maradt egy szabad félórám délig, ezért úgy döntöttem, hogy ránézek még egy jelentkezőre, de szemet szúrt egy sajnálkozó e-mail.

Tárgy: Köszönjük a visszajelzését (AveryCon)

Miss Lauren,

Köszönjük, hogy ilyen előzékeny levelet írt válaszként az állásajánlatunkra.

Sajnáljuk, hogy nem fogunk együtt dolgozni Önnel a karrierje következő szakaszában, de szívből a legjobbakat kívánjuk.

Max Reynolds,
CEO, AveryCon

Mi a franc?

Nem is küldtem nekik visszautasító levelet. Már kezdtem azt hinni, hogy ez tévedés, de újabb sajnálkozó e-mail landolt a postafiókomban, ezúttal attól a cégtől, amelyiknél a múlt héten jártam interjún. Mindössze öt másodpercebe telt, hogy megnézzem az elküldött levelek mappát, és rájőjnek, mi történt.

Pff! Preston.

Kiviharzottam az irodámból, át az övébe, de nem volt ott az íróasztalánál. A laptopja nyitva, a kávéja pedig gőzölögve a pohárban.

– Preston?

Semmi válasz.

Értetlenül átmentem a folyosó végéről nyíló magánlakosztályába, és láttam, hogy ott alszik az ágyban, Violet pedig halkán hortyog a mellkasán.

Meg akartam ütni, de nem lett volna fair, miközben alszik, ezért inkább lekapcsoltam a villanyt. Odaléptem, hogy betakarjam őket, ám mielőtt elmehettem volna, Preston elkapta a csuklómat.

Kinyitotta a szemét, egy darabig bámult, aztán lassan felkelt.

– Köszönöm a hosszú ebédszünetet – lépett be a szobába Cynthia. Ránézett az összekulcsolt kezünkre, és oldalra kapta a fejét.

Preston nem mutatott hajlandóságot arra, hogy elengedje a kezemet: adott egy puszit Violet homlokára, aztán odasuttogta Cynthiaának, hogy fontos megbeszélhívónk van.

– Ne keressen, csak ha vészhelyzet van! – tette hozzá.

Átvezetett a lakosztályból az irodába, ahol kulcsra zárta mögöttünk az ajtót.

– Most dühös vagyok rád – kezdtem.

– Mi ebben az újdonság? – ért hozzá az ajka pillanatokon belül az enyémhez, mire a karom magától a nyaka köré fonódott. Átölelte a derekamat, és a fenekemet megmarkolva felemelt, hogy odavigyen az íróasztalához.

– Várj! – húzódtam el tőle. – Miért törted fel az e-mail-fiókomat, hogy visszautasító e-maileket küldj?

– Századjára mondom, hogy a feltörés azt jelentené, hogy nem találtam ki a jelszavadat – mosolygott, és végighúzta az ujját az ajkamon. – Viszont tetszik az új jelszavad. A *SzexAFőnökömmel* sokkal jobb, mint az előző.

– Azt mondtad, hogy semmi bajod nincs a felmondásommal.

– Ilyet *soha* nem mondtam.

– Tudod, hogy értem... Mi másért küldenél visszautasító levelet az AveryConnak anélkül, hogy szólsz?

– Az AveryCon vezérigazgatója ellen vádat fognak emelni komoly csalás miatt. Nem hiányzik egy süllyedő hajó az önéletrajzodba, miután a legjobbnak dolgoztál.

– És mi van a H Rt.-vel? Mr. Horford ellen is vádat fognak emelni csalás miatt?

– Nem – mosolygott Preston. – Őt csak nem bírom.

– Jaj, istenem! – próbáltam meg elhúzódni tőle, de erősen tartott.

– Rossz híre van, Tara.

– Neked is.

– Előtted sohasem feküdtem le alkalmazottal, és nem is rúgtam ki senkit azért, mert nem akart velem lefeküdni.

Nem válaszoltam semmit.

– Senki másnak nem küldtem visszautasító levelet a többiek közül – folytatta. Őszintének tűnt. – Csak ennek a kettőnek.

– Biztos?

– Biztos – csókolta meg a homlokomat, miközben a combomat simogatta, így pillanatokon belül már szóhoz sem jutottam. A lábam közé nyúlva elmosolyodott, amikor észrevette, hogy nincs rajtam bugyi, amit letéphetne.

Mélyen lehajolva, lassan felhúzta a szoknyámat, és végigcsókolta a bőrömet. Aztán hátralépett, és helyet foglalt a székében. Alacsonyabbra állította, az asztallap szintje alá, s végig a szemembe nézett.

– Ül az arcomra – kérte.

– Itt?

– Igen – nézett a szemembe. – Itt.

Nem adott esélyt, hogy bármit is végiggondoljak. Megragadta a csípőmet, és előrehúzott.

– Kapaszkodj a könyvespolcra!

Engedelmeskedve megfogtam a polcot, és elhelyezkedtem előtte. Szó nélkül megmarkolta a fenekemet, hogy megtartsom, miközben beletemette az arcát a puncimba.

– Ó, baszki... – nyögtem fel, ahogy odalént kalandozott a nyelvével.

Lassan szívogatta a csiklómat, amitől önkéntelenül végighúztam a körmömet a fapolcon.

Behunyt szemmel hátravettem a fejemet a könyörtelen ritmustól. Semmi másra nem tudtam figyelni, csak a lábam között erősödő bizsergésre, ahogy a szájával uralt engem.

– Várj... lassíts...! – szólaltam meg, mert éreztem, hogy lüktet a puncim az arcán. – Preston...

Felmordulva rácsapott a fenekemre, egyáltalán nem foglalkozott a kérésemmel.

– Ó... ó... – próbáltam még egy kicsit visszafogni magam a hátamat homorítva, de hiába.

Olyan erővel és olyan gyorsan jött az orgazmus, hogy a könyvespolcra kapaszkodtam, amíg a testem úgy vonaglott, mint még soha.

Preston az oldalamat gyengéden simogatva megvárta, hogy elmúljon a remegés, mielőtt lesegített. Mosolyogva lerakott az asztalára, és lenyomta a tenyerével a reszkető combomat.

– Visszamehetnénk a lakosztályodba, hogy ledőljünk egy percre?

– Nyilván nem – felelte önelégült félmosollyal. – Most jön az a fantáziakép, amiről meséltél nekem telefonon...

HUSZONNYOLC

Preston

Állandóan és féktelenül szexeltünk Tarával. A napi programom részévé vált, ugyanakkor ez lett a kedvenc programom a nap során. Minden alkalommal egyre kielégítőbb volt, és bár úgy tűnt, hogy bepótoljuk az elmúlt két évet, a lelkem mélyén azt kívántam, hogy bárcsak előlről kezdhethnénk az egészet.

– Jól vagy? – simogattam a haját, ahogy hozzám bújt a hálósobából nyíló fürdőben. A lábát a derekam köré fonta, a fenéke pedig nekiperéselődött a mosdónak.

– Igen, de most mennem kell – válaszolta elpirulva. – Brillíroznom kell a holnapi interjún, és muszáj legalább két órát készülnöm rá.

– Ez lesz a hatodik interjúd menedzserasszisztensi pozícióra. Azt hittem, hogy saját magadnak akarsz dolgozni.

– Igen, de valahol el kell kezdenem. Egy olyan helyen, ahol nem vagy ott.

– Hmm... – csókoltam meg, miközben lassan kicsusszantam belőle, és kidobtam a gumit a kukába. – Segíthetek neked felkészülni holnapra, ha szeretnéd.

– Eredetileg is az volt a terv.

– Akkor itt maradhatsz éjszakára.

– Tegnap már próbáltam, és az lett a vége, hogy a

mosókonyhádiban szexeltünk, Preston.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Azt, hogy később visszajövök, ha végeztem – csókolt meg nevetve, s intett, hogy adjam oda neki a ruháját.

– Ha?

– Igen. Ha Preston nem küldözget nekem egy csomó mocskos üzenetet, hogy elterelje a figyelmemet a munkáról.

– Csak négy óra múlva kezdem el küldözgetni őket.

– Köszönöm.

Kézen fogva odakísértem a lifthez, és adtam neki még egy utolsó csókot, hogy emlékeztessen: jöjjön vissza. Aztán még egyszer, utoljára ránéztem Violetre, mielőtt leültem a dolgozószobámban.

Nem akartam munkával foglalkozni most éjszaka, úgyhogy megfogtam a testvérem levelét, de le is raktam. Inkább a Violet papírjait tartalmazó díszborítékot vettem elő, és kiterítettem a tartalmát az asztalra.

Átlapoztam az útlevelét, és láttam, hogy négy oldal tele van pecsétekkel. Franciaország, Egyesült Királyság, Thaiföld, Ausztrália, Mexikó, Japán, illetve több pecsét a Dominikai Köztársaságból.

Nem tudtam, hogy Weston ilyen sokat utazott.

Átolvastam Violet orvosi dokumentációját is, és elmentettem a naptáramba a születési dátumát. Végiglapoztam egy miniatűr fotóalbumot, mit sem törődve a mellkasomba hasító fájdalommal a fénykép láttán, ahogy Weston felsegíti őt egy lóra. Ahogy a nyakában viszi. Ahogy Weston egy csinos barna hajú nőt csókol, miközben Violet a háttérben mosolyog.

A bársekreány ajtaját kinyitva hallottam, hogy ajtók nyílnak és csukódnak. Hogy valami leesik a földre odakint.

Felálltam, hogy a folyosó felé vegyem az irányt, és ledermedtem. Violet ott állt sírva, a másik vendégszobám előtt, kezében Mackóval.

– Violet? – hajoltam le hozzá. – Mi a baj?

– Nem találok anyucit és apucit – folytak a könnyei. – Tudsz segíteni?

Magamhoz húztam, mert még jobban sírt.

– Semmi baj, Violet. Semmi baj – vettem ölbé, hogy bevigyem a szobámba.

Lekapcsoltam a villanyt, és befektettem az ágyba, hogy aztán betakarjam a plüssmackójával együtt.

– Sajnálom, Violet – suttogtam az utolsó könnyeit letörölve. – Igyekszem a lehető legjobban gondoskodni rólad, oké?

– Tudom, mert a macimban laksz – mosolygott rám kedvesen.

– Hogy érted ezt, Violet? – kérdeztem tőle, mert azt hittem, hogy mostanra már nem fogja mondogatni ezt a furcsa dolgot, de még mindig megemlítette legalább naponta egyszer. – Miért gondolod, hogy a macidban lakom?

– Megmutatom – ült fel, hogy megfogja Mackót, megfordítsa, és lehúzza a hátán a cipzárt. Egy kis kék könyvecskét vett ki belőle, amin az állt, hogy „Violet családja: Emberek, akik szeretnek engem”, és kinyitotta.

Az első oldalon egy gyönyörű kép szerepelt anyámról és apámról, ahogy a régi házunk előtt állnak.

– Ő itt Rose nagy – mutatott mosolyogva az anyámra. – Nekem is benne van a nevemben, hogy Rose. És ő itt P. nagypapa – mutatott az apámra. – Ők már a mennyben vannak.

Átlapozott még néhány képet a szüleimről, amíg elért egy fotóhoz a testvéremről és a menyasszonyáról.

– Ők itt anyuci és apuci. Most már ők is a mennyben vannak.

Végül a könyvecske legutolsó oldalaihoz lapozott, ahol két kép volt rólam, *Mr. New York* címlapfotók.

– Ő itt Preston bácsi, vagyis te. Látod? A macimban laksz – nézett rám. – Te sírsz?

– Nem.

– Könnyes a szemed.

– Nem könnyes, és nem sírok.

– Úgy nézel ki, mint aki sír – ölelt át. – Semmi baj, Preston bácsi. Ők már a mennyben vannak.

HUSZONKILENC

Tara

„a keserű vég”

– Hát nem örülsz, hogy nem hagytad ott az állásodat, szívem?

– mosolygott az anyám, amikor két hét múlva találkoztam vele a reptéren. – Mondd, hogy végig igazam volt.

– Tessék? Óriásit tévedtél. Most mondtam, hogy felmondok, és jövő pénteken lesz az utolsó munkanapom.

– Hát ezt végül meg fogod bánni, Tara. Semmi jót nem tartogat az élet azoknak, akik feladják.

A fejemet rázva intettem a limuzinnak. Csak azt bántam, hogy meghívtam őt New Yorkba egy egész hétvégére. Mivel Preston elrepült Violettel Disney Worldbe megünnepelni a kislány születésnapját, Ava pedig már megint új munkahelyen kezd ezen a hétvégén, úgy gondoltam, hogy megmutatom anyának az egyetlen várost, amit még nem pipált ki a bakancslistájáról.

Tudtam, hogy még várnom kellett volna pár hónapot.

– Jó napot, Miss Lauren! – szállt ki a kocsiból Will, hogy kinyissa nekünk az ajtót. – Jó napot, Mrs. Lauren!

Anya mosolyogva beszállt előttem a hátsó ülésre.

– Készültél valami menetrenddel, Tara?

– Igen, de csak holnaptól. Elhozatok néhány dolgot az

irodából, és legalább két órát otthon kell töltenem miatta.

– Ennyire rossz volt a főnököd, szívem? – meredt rám néhány másodpercre. – Biztos, hogy nem csak képzelődsz?

– Nem csak képzelődik – mosolygott rám Will a visszapillantóból. – Higgye el nekem!

– Köszönöm – tátogtam neki, mire rám kacsintott.

– Hát, akkor biztos – mondta anya, mintha végül belenyugodna a dologba.

Megpróbáltam témát váltani. Megkérdeztem, van-e valami kívánsága, mi legyen a ma esti vacsora, de gyorsan emlékeztetett rá, hogy francokat fogadja el a dolgokat, ha valaminek a feladásáról van szó.

– Nézd csak meg Bill Gatest! – fordult szembe velem. – Ő sohasem adja fel.

– Lemorzsolódott az egyetemről.

– Steve Jobs sem adja fel soha.

– Ő is otthagya az egyetemet.

– Akkor Ellen DeGeneres...

– Ő egy félévig bírta az egyetemet.

– Nos, ez csak három példa. Hadd keressek néhány embert, akikre felnézel, és akkor majd átgondolod a döntésedet! – vette elő a telefonját.

Az ablakon kinézve visszatartottam egy sóhajtást.

Mire odaértünk a lakásomra, anya több mint nyolcvan „üzlettel foglalkozó ember” életrajzát olvasta fel nekem, akik nem adták fel, nekem pedig nem volt energiám ahhoz, hogy közöljem vele:

1. Közülük már senki sincs életben;

2. A felük kitalált karakter, sikerlistás könyvek szereplői.

Az ajtónálló mosolyogva engedett be minket, anya pedig végre tűzszünetet tartott. Megnéztem az e-mailjeimet, és

láttam, hogy tele van gyönyörű és kedves képeslapokkal a Parker International dolgozóitól.

*Kedves Miss Lauren,
Kérjük, ne hagyjon itt minket vele!*

Köszönjük!

*Kedves Miss Lauren,
Magával mehetek? (Mármint csak én.) Nem hinném, hogy biztos a munkám, ha maga nincs a közelben.*

Köszönet!

*Kedves Miss Lauren,
A főnöke több mint hajlandó megtartani magát a fedélzeten.
Legalábbis úgy hallottam.*

Preston Parker

Nevetve elolvastam a többit is, és láttam, hogy minden egyes képeslapra, amit gyakornok küldött, öt másik jött Prestontól. Akármennyire megérintett is a gesztus, és akármennyire szerettem is több időt tölteni vele, tudtam, hogy jobb, ha nem dolgozunk egy helyen.

Azt pedig csak reméltem, hogy ő is ugyanúgy érez azzal kapcsolatban, hogy a magánéletünk továbbra is maradjon összefonódva.

– Húha – pördült meg anya az előcsarnokban. – Mennyibe kerül ez havonta? Várj, inkább ne! Ne mondd el! Nem is akarom tudni.

Nevetve megnyomtam a lift hívógombját.

– Drága, de a java részét a főnököm fedezi.

– Fogja még egy kicsit fedezni azután is, hogy elmész?

– Nem tudom. Nem kérdeztem.

Tudtam, hogy ha nem teszi, akkor is bőven van elég pénz a bankszámlámon ahhoz, hogy jó időre fedezzem a dolgaimat.

Ahogy beléptünk a fürkébe, anya előrehajolt, és átölelt, amin nagyon meglepődtem.

– Apád nagyon büszke lenne rád, ha most látna téged. Ugye tudod?

– Még akkor is, ha feladok valamit?

– Persze – mosolygott. – Apád egy feladóbajnok volt. Mit gondolsz, miért erőltettem nálad annyira az ellenkezőjét?

Nevetve elengedtem, amikor megállt a lift. Kinyílt az ajtó, és megmutattam anyának a wellnesshelyiséget balra, a bejárati ajtóm felé vezető ajtó felé haladva pedig megláttam, ahogy Preston elrugaszkodik a faltól, és rám mosolyog.

– Nem is mondtad, hogy van barátod – legyezgette magát anya viccesen. – Ő kicsoda?

– Preston Parker vagyok – nyújtott kezét. – Elnézést kérek mindenért, amit hallania kellett rólam az elmúlt két évben, és örülök, hogy végre megismerhetem, Mrs. Lauren.

– Micsoda? – kerekedett el anya szeme, miközben kezét fogott vele. – Tara, ő a főnököd?

– A szörnyű főnöke, akit utál – pontosított Preston mosolyogva.

Anya szóhoz se jutott, csak ott állt. Még mindig rázta a kezét, még mindig bámult rá.

Vártam, hogy elengedje Preston kezét, de kezdtem úgy érezni, hogy ez nem fog belátható időn belül megtörténni.

– Anya? – köszörültem meg a torkomat. – *Any!*

– Ó, bocsánat – engedte el végre, viszont még mindig

bámulta.

– Hogy jött anyukád New Yorkba? – ölelt magához nevetve Preston.

– Nyilván repülővel.

– Menetrend szerinti járással? – vonta fel a szemöldökét.

Bólintottam.

– Miért?

– Mert mi, átlagemberek azzal szoktunk közlekedni.

– Használhattátok volna az egyik gépemet – eresztett el nevetve.

– Még mindig nem hinném, hogy szükséged van négyre.

– Ezért van öt – mosolygott. – Nagyon szívesen elintézem, hogy magángéppel utazzon vissza.

– Akkor is igénybe vehetem, ha munkába állok az új helyemen?

– Csak akkor, ha azért utazol valahova, hogy találkozz velem – felelte úgy, mintha kísértést érezne, hogy a falhoz nyomjon és megcsókoljon, de szerencsére visszafogta magát az anyám előtt.

– Tara, ő a főnököd? – ismételte anya. – Mintha azt mondtad volna, hogy úgy utálsz, ahogy van.

– Igen, utálok – néztem Prestonra. – Azt hittem, úgy volt, hogy elutazol Disney Worldbe.

– Úgy volt, amíg valaki el nem kezdett sírni, mert azt akarta, hogy Tara is jöjjön. Nem, bocsánat. *Mackó* akarta, hogy Tara is jöjjön. A kocsiban várnak Simonnal.

Elmosolyodtam.

– Hát nagyon szívesen mennék, de nem indulhatnánk máskor? Arra várok éppen, hogy áthozzanak néhány dolgot az irodából, anya pedig látni akarja New Yorkot.

– Nyitott vagyok arra, hogy elmenjek Disney Worldbe –

vágott közbe anya. – Ma. Vele. Bármikor.

Visszatartottam a nevetést, Preston pedig kézen fogott.

– Majd megkérem Willt, hogy álljon őrt, amíg meghozzák a holmijaidat – ajánlotta fel. – Van valami, amit szeretnél magaddal hozni?

– El sem hiszem, hogy *indulás előtt* kérdezed meg, hogy akarok-e csomagolni.

– Ez egy eldöntendő kérdés, Tara.

– Nem – válaszoltam, majd németül hozzátettem: – Emlékszem, hogy a főnököm azt mondta, hogy bármit megvesz nekem, amire csak szükségem van, amikor odaérünk. Kíváncsi vagyok, áll-e még az ajánlat.

– Szerencséd, hogy most itt van az anyukád – közölte tökéletes német kiejtéssel, és angolul folytatta. – Jó. Mehetünk. Hacsak Mrs. Laurennek nincs szüksége valamire a lakásból, vagy szeretne előbb körülnézni odabent?

– Megnézhetem a lakást akkor is, amikor visszaérünk – indult el a lift felé, mi pedig nevetve követtük.

Miután beszálltunk, Preston elővette a telefonját, anya pedig megbökte a vállamat.

– Visszavonom, amit a feladásról meg a felmondásról mondtam – suttogta. – Egy olyan főnöknél, aki így néz ki, és főleg szemlátomást odavan érted, soha, de soha nem szabad felmondanod. Túl késő már, hogy visszakérd az állásod?

HARMINC

Preston

Bámultam Tarát, ahogy Violet mellett aludt, miközben a gép végiggurult a kifutópályán. Egyik kezében Mackót tartotta, a másikban pedig egy zacskó Miki egeres nyalókát. Velem ellentétben neki nem jelentett gondot Violet napi édességadagjának korlátozása, és nagyon örültem, hogy eljött erre az útra.

Péntek az utolsó munkanapja, s bár az utódjában nem voltam száz százalékig biztos, kettőnkben már hivatalosan is biztos voltam. Elhatároztam, hogy abban a pillanatban, amint véget ér a búcsúbulija, megkérdezem tőle, hogy folytatódhat-e kettőnk között az a valami, ami az elmúlt hetekben zajlott.

Nem érdekelt, hogy bárki mással randizzak, és kétségkívül tudtam, hogy a Tara iránti érzéseim mélyebbek a szexnél.

– Túl késő már, hogy visszakapja az állását? – lépett be az anyja a kabinba. – Nekem elmondhatja, és majd megtalálom a módját, hogy meggondolja magát.

– Jó döntést hozott – néztem megint Tarára. – Eljött az ideje, hogy más irányba induljon.

– Gondolja, hogy akár vezető jogász is lehet belőle?

– Nem – válaszoltam őszintén. – Úgy gondolom, hogy akár vezérigazgató is lehet belőle. Minden más időpocsékolás lenne.

Mosolyogva felemelt egy tál almát.

– Tudja, elég éberem alszik, és utálja a nagy kijelentéseket – nézett rám úgy az anyja, mintha olvasna a gondolataimban. – Mondja el neki most, hogy mit érez! Vagyis én megtenném a maga helyében.

– Fogalmam sincs, miről beszél – mosolyogtam. – Csak barátok vagyunk, és ő az egykori alkalmazottam.

– Együtt töltöttem kettejükkel az elmúlt két napot, és most először fordul elő, hogy nem érnek egymáshoz – vetett rám sokatmondó pillantást, aztán elindult a hátsó kabin felé. – Jóval több ez mint barátság.

Miután becsukódott az ajtó, fontolóra vettem, hogy felébresztem Tarát, és megkérem, hogy jöjjön át hozzám előre, de rezgett egyet a telefonom az asztalon. Egy e-mail George-tól.

Tárgy: Tara Lauren ajánlólevele

Preston!

Kérlek, mondd, hogy nem adtál ajánlólevelet Tarának a következő munkájához.

George Tanner

Vezető jogász, Parker International

Tárgy: Re: Tara Lauren ajánlólevele

Természetesen adtam. Nagyon is örömmel tettem. Sőt, magam írtam a legutóbbi ajánlólevelet.

Preston Parker,

CEO & Tulajdonos, Parker International

Tárgy: Re: Re: Tara Lauren ajánlólevele

Ez most nem a megfelelő alkalom, hogy viccelődj velem, Preston. Komolyan mondom. Halál komolyan. Egyáltalán-nem-mosolygok komolyan.

George Tanner

Vezető jogász, Parker International

Tárgy: Re: Re: Re: Tara Lauren ajánlólevele

Én is. (Egyébként idézőjelet is használhattál volna a két kötőjel helyett.)

Preston Parker,

CEO & Tulajdonos, Parker International

Tárgy: Re: Re: Re: Re: Tara Lauren ajánlólevele

Tehát személyesen adtál neki ajánlást, hogy ő legyen az ideiglenes vezető jogtanácsos? Szép. Igazán szuper. A baj csak az, hogy melyik vállalatnál fogja csinálni.

Kérlek, nézd meg a csatolmányt!

George Tanner

Vezető jogász, Parker International

Megnyitottam a csatolmányt, és kurvára kiakadtam.

Mi a franc?

HARMINCEGY

Tara

– Éljen a Parker International történetének legjobb menedzserasszisztense! – emelte a pezsgőspoharát Cynthia. – Tara Laurenre!

Mindenki ujjongva felemelte a poharát, és legurította az italt, én pedig a legszebb mosolyomat villantottam rájuk. Eddig voltak már búcsúdalok, egy közösen előadott vers *Kérlek, ne hagyj itt minket, Tara* címmel meg egy drámai táncféleség „De komolyan ne hagyj itt minket, Tara” fémjelzéssel.

Valamiért Preston nem jött el, és amióta visszatértünk Disney Worldból, nagyon feszült. Mintha kiborult volna valami miatt.

Biztos azért, mert Von Strumék még nem írták alá a szerződést.

– Nagyon köszönöm mindenkinek ezt a bulit – álltam fel egy székre. – Tényleg sokat jelent nekem. Bár el kell mennem, mindent megteszek majd, hogy beugorjak egy kis Sweet Seasons kávé mellett csevegni veletek, amikor csak lehet – mondtam, és egy pillanatra elhallgattam. – Vagyis néhányatokkal.

Mindenki nevetett.

– Gondoskodjatok róla, hogy az utódom, Taylor minden

támogatást megkapjon, amire szüksége van.

– Mi a srác igazi neve? – kérdezte Cynthia.

– Taylor.

A teremben mindenki nevetett, kivéve Taylort és engem, úgyhogy vállat vontam, és leszálltam a székről.

Elővettem a telefonomat, és írtam egy e-mailt Prestonnak.

Tárgy: A búcsúbulim

Lemaradsz róla.

Tara Lauren

vezérigazgatói menedzserasszisztens

Parker International

*Kérem, továbbítsák valamennyi megkeresésüket

az új asszisztensnek, Taylor Miltonnak

a taylormilton@parkerhotels.com címre.

Tárgy: Re: A búcsúbulim

Tudom.

Preston Parker

CEO & Tulajdonos, Parker International

Tárgy: Re: Re: A búcsúbulim

Valami baj van? Nekem elmondhatod.

(Egész héten furcsa voltál.)

Tara Lauren

vezérigazgatói menedzserasszisztens

Parker International

*Kérem, továbbítsák valamennyi megkeresésüket

az új asszisztensnek, Taylor Miltonnak

a taylormilton@parkerhotels.com címre.

Erre egyáltalán nem válaszolt, és mire a harmadik torta is elfogyott, és az utolsó szám is véget ért, a kollégáim elindultak kifelé a teremből. Vártam addig, amíg már csak néhányan maradtak, és elindultam az irodája felé.

– Várj egy picit! – lépett elé Cynthia. – Bocsánatot szeretnék kérni, amiért úgy bántam veled, amikor idejöttél. Nem érdemelted meg.

– Elfogadom a bocsánatkérést – mosolyogtam.

– És meg akartam köszönni neked, amiért engem javasoltál Violet ideiglenes dadájának. Most, hogy már menyasszony vagyok, nagy áldás, hogy kevésbé stresszes itt a munkám – vörösödött el, mint ahogy szokott, amikor kérni készül tőlem valamit. – Érdeklődni szeretnék, hogy meg tudnád-e kérdezni Mr. Parkertől, lehetek-e én a teljes munkaidős dada, mert napi három emberrel interjúzik, de még nem talált senkit.

– Miért nem kérdezed meg tőle te magad?

– Csak viccelsz, ugye? – nézett rám úgy, mintha két fejem nőtt volna.

– Biztosra veszem, hogy megfontolja – vontam vállat. – Remek munkát végeztél eddig.

– Mr. Parker nem fontol meg semmit, még azt sem, hogy milyen nyakkendőket vesz, anélkül, hogy előbb megkérdezne téged – válaszolta. – Valahányszor szólok neki, hogy valaki a vonalban van egy ajánlat miatt, mindig azt kérdezi, hogy te olvastad-e már. Akire nemet mondasz, az át se megy a rostán.

– Violet más téma, Cynthia.

– Nem – rázta a fejét. – Nem az. És tudod, hogy akár itt fogsz még dolgozni, akár nem, ki fogja kérni a véleményedet a végső döntéshez.

Ezt tényleg említette néhány hete.

– Oké, majd a tudtára adom, hogy fontolja meg, de Violeté a végső döntés.

– Köszönöm. És még valami. Meséltem, hogy Mr. Parker rájött a fogadásainkra?

– Nem. Be kellett szüntetni miatta?

– Egyáltalán nem – mosolygott Cynthia. – Ő is beszállt.

Hát persze.

– Jó tudni. Miért mondod ezt el nekem?

– Mert ő nyert – indult el az ajtó felé mosolyogva. – Azt mondta, hogy legalább két évig fogod bírni.

Azzal még utoljára sok szerencsét kívánt, és távozott.

Odamentem az asztalomhoz egy doboznyi aktáért Prestonnak, mielőtt átsétáltam az irodájába.

Meglepődtem, hogy nem telefonál, és nem is egy megbeszélés közepén tart. Csak ült az asztalánál, és lesújtó pillantással nézett a semmibe.

– Szia! – csuktam be magam mögött az ajtót. – Mi a baj?

Nem válaszolt. Tetőtől talpig végigmért, mint mindig, és hagyta, hogy mosolyra húzódjon a szája, de azt nem, hogy úgy is maradjon.

– Mi a helyzet, Miss Lauren? – kérdezte.

– Itt van minden, amire szükséged van az utolsó tárgyaláshoz Mr. Von Strummal – tettem le a dobozomat az asztalra, és elővettem egy csomag tollat. – Figyelj rá, hogy ezek legyenek nálad, amikor elindulsz, nem pedig valamelyik túlázott tollad, mert tudod, hogy utálja azt, ami gazdagságról árulkodik. És arra is ügyelj, hogy egy megfizethetőbb helyre vidd vacsorázni.

– Oké. Még valami?

– Igen – vettem ki egy színekódolt gyűrűs mappát, amin az állt, hogy „Rohadtul csináld meg magadnak teendőlista”. – Ezt neked csináltam. Elég jól betanítottam Taylort az elmúlt hetekben, de tudom, hogy beletelik majd neki egy kis időbe, mire tényleg ráérez a dolgokra, így amikor úgy érzed, hogy másodvéleményre van szükséged, vagy valami egyszerű

feladatot akarsz elvégeztetni, lapozd át ezt, mielőtt kirúgnád, jó?

Elvette, de nem szólt semmit.

– Tettem még belőle a fiókodba és azokra a helyekre az irodában, ahol gyakran megfordulsz – fűztem hozzá mosolyogva. – Ó, és szeretném, ha tudnád, hogy az első két év nehéz volt ugyan a számomra, de az utolsó hat hét fantasztikus. Remélem, hogy gyakran tudunk majd találkozni annak ellenére, hogy nem egy helyen dolgozunk majd, tudod?

– Nem, nem tudom – felelte. – Bárcsak én is azt mondhatnám, hogy ugyanígy érzek veled kapcsolatban, de nem. És miután kimész ma az irodámból, soha többé nem akarlak látni.

– Tessék? Miért?

– Mert nem akarom, hogy Violet egy ilyen áruló közelében legyen.

– Ez most valami nosztalgia? – mosolyogtam. – Biztos, hogy van csokicsepp a kávéd alján, és számtalanszor elmondtam Taylornak, milyen kényes vagy rá, hogy a megfelelő hőfokon kapd.

– Nem a csokicseppről van szó – mondta szigorúan. – Hanem arról, hogy kurvára elárultál engem minden lehetséges szinten.

– Preston, miről beszélsz?

– Azt mondtad, hogy a két hely, ahol a legszívesebben dolgoznál, az a LimeCorps vagy a Tate-Hills. Azt mondtad, hogy miután lehúzol valamelyiküknél egy évet, a saját lábadra fogsz állni. Egy rohadt szót sem szóltál a Marriotról.

Felsóhajtottam. A ma esti vacsorára akartam hagyni ezt a beszélgetést.

– Van fogalmad róla, milyen abszurd ez? – nézett rám

csúnyán.

– Ez csak egy egyéves ideiglenes pozíció – magyaráztam. – Az ő ajánlatuk volt a legjobb a háromból, és nagyon is el akartam mondani neked.

– Mikor? Az első kicseszett munkanapodon?

– Preston...

– Az összes hely közül a városban pont oda menni, miután nekem dolgoztál... Biztos tudod, hogy ez szakmailag és személyesen is kimeríti az *összeférhetetlenség* fogalmát – közölte olyan hangosan, hogy esélyem sem volt megmukkanni. – Pont most mondtál fel az első számú luxusszállodaláncnál, hogy a kettes számúnál dolgozz. Te voltál a jobbkezem, a bizalmasom, a *mindenem* – csapott rá az öklével az asztalra. – Szerinted mit gondolsz az igazgatótanács a versenytársukról, miután felvettek téged?

– Mindig azt mondtad, hogy ők nem a versenytársaid.

– *Nem* is azok – állt fel. – Nekem ők nem. De én nekik igen. Nem gondolsz, hogy ki fogják kérdezni mindenről, amit itt tanultál az elmúlt két évben?

– Vezető jogtanácsos leszek. Nem veszek részt a vezérigazgató napi szintű döntéseiben, és csak azért megyek oda, hogy további tapasztalatot szerezzek egy működő vállalatnál. Egy *másiknál* – próbáltam nyugodt hangnemben válaszolni. – És nyilván tudod, hogy szeretek a szállodaiparban dolgozni.

– Akkor itt maradhatsz, és kurvára csinálhatod azt – sziszegte. – Megmondtam, hogy bármit megadok neked, amit csak akarsz, hogy maradj. *Bármit*.

– A legnagyobb tisztelettel jelzem, hogy meg kell ismernem az ágazat különböző rétegeit, és tanulnom kell egy másfajta vezetői pozícióból. Már nem dolgozhatok tovább a

beosztottdként, semmilyen minőségben. Nem gondoltam, hogy...

– Te egyáltalán nem gondolkodtál – szakított félbe. – Ha elmondtad volna nekem, hogy egyáltalán fontolóra vetted, hogy pályázz oda, akkor én meg elmondtam volna neked, hogy a vezérigazgató hazug, és akármit ígért is, az nem úgy lesz. Azt is elmondtam volna neked, hogy így semmiképpen sem járnék veled tovább, és nem aludnék veled éjszaka, ha veled beszélnél minden áldott nap.

– Tényleg nagyon szeretném, ha adnál egy esélyt, hogy megmagyarázzam – néztem rá résnyire szűkült szemekkel. – Ez nem az, amire gondolsz, és alaposan utánajártam, hogy nincs összeférhetetlenség.

– Már abban a pillanatban összeférhetetlenség állt elő, amikor interjúra mentél hozzájuk, és nem szóltál róla – feszült meg az állkapcsa. – Takarodj kifelé az irodámból! Most rögtön.

– Tessék?

– Takarodj az irodámból! – ismételte meg, ezúttal még durvábban. – Biztos megvan már az irodád a Marriottnál, ahol falra hányhatod a borsót, és elmondhatod, hogy mi mindenre nem gondoltál. Én eleget hallottam.

– Preston...

– Nem hívtam ki rád a biztonságiakat aznap, amikor megismerkedtünk. Akarod, hogy végre bepótoljam? – emelte fel a telefont.

– Azt próbáld meg! – válaszoltam egy hajszálnyira a kiborulástól. – Ha végre nem beszélnél annyit, és egyszer meghallgatnál valaki mást is saját magadon kívül, akkor látnád, hogy ugyanazt mondjuk. Tényleg a saját lábamra akarok állni.

– De csak miután a Marriottnak dolgoztál, ugye? Ezért nem mondtad el nekem?

– Azért nem mondtam el, mert tudtam, hogy fogsz reagálni.

– Szóval *tudtad*, hogy ez lesz? – nyomott meg egy gombot a telefonján, még mindig lesújtó pillantást vetve rám. – Kérem, hogy valaki távolítsa el Miss Laurent az épületemből! Most azonnal! És ha már itt tartunk, hivatalosan is nem kívánt személy lett az összes szállodámban. Intézkedjenek róla, hogy a reggeliztetők is maradéktalanul tisztában legyenek vele, hátha megint felbukkan.

– Köszönöm, hogy megmutattad, hogy pontosan az vagy, akinek az idekerülésemkor gondoltalak – ráztam a fejemet. – Köszönöm azt is, hogy megmutattad, hogy az elmúlt hat hét nem jelentett neked semmit.

– Az ajtó mögöttes van. Nem kell beszélned ahhoz, hogy kísétálj rajta.

– Azt garantálhatom, hogy soha többé nem fogok szóba állni veled.

– Akkor miért mozog a szád még mindig?

Levertem a dobozt az asztaláról, és kiviharzottam az irodájából. Lementem a lifttel az előcsarnokba. Még csak nem is vettem a fáradságot, hogy vessek egy utolsó pillantást a tágas irodámra.

HARMINCKETTŐ

Tara

Tárgy: Munkakezdés és helyesbítés

Mr. Greywood,

Amennyiben lehetséges, jövő hét helyett ezen a héten szeretném elkezdni a munkát az új vezető jogtanácsosi pozíciómban.

Köszönettel,

Tara Lauren

Marriott International

**EGY HÉTTEL
KÉSŐBB...**

HARMINCHÁROM

Preston

A középkategóriás étterem, ahol éppen ültem, eszembe juttatta, hogy miért kerültem inkább az ilyen helyeket, amennyire csak lehet. A felszolgálók mind középiskolások voltak, akiket sokkal jobban érdekelt az egymással való beszélgetés, mint a rendelésem felvétele, a konyhán rohadtul elfogyott szinte minden, amit enni akartam volna, a főnökasszony pedig biztos éppen valamelyik pletykalapnak telefonált, mert olyan eszelősen csillogott a szeme, és folyton integetett nekem a terem túlsó végéből.

Le kell tudnunk ezt a szart.

Megvártam, hogy felszolgálják a bolti szendvics jégkrémből álló „desszertet”, aztán kivettem az aláírnivaló papírokat az asztalra.

– Miss Lauren is csatlakozni fog hozzánk a jeles alkalomra? – mosolygott rám Mr. Von Strum az asztal túloldaláról. – Reméltem, hogy még egyszer, utoljára találkozhatok vele.

– Miss Lauren hivatalosan is elárulta a Parker Internationalt, és mostantól egy tárgyaláson sem lesz jelen.

– Micsoda?

– Azt akarta mondani, hogy Miss Lauren nem tudott eljönni ma – rúgott belém George az asztal alatt. – De azt

üzeni önnek, hogy örül, hogy végre meg tudtunk állapodni, méghozzá nagyszerű feltételekkel.

– Nos, akkor el tudnám érni őt valahogy telefonon? Csak meg szeretném köszönni neki.

– Mit? – kérdeztem. – Hogy elment? Hogy lelépett az ellenséghez?

– Én inkább arra gondoltam, hogy megmutatta, mi mindent fog tenni a vállalatuk a szállodalánccal, Mr. Parker. Remek volt vele dolgozni, tudja?

– Nem, nem tudom. Szerintem elég átlagos.

– Preston, elég volt – dobta le George a szalvétáját az asztalra. – Mr. Von Strum, megbocsátana nekünk egy pillanatra?

Azzal felállt, és lesújtó pillantás kíséretében intett, hogy kövessem az étterem erkélyére.

Határozottan odaszólt a pincéreknek, hogy hagyjanak minket magunkra, s amint távoztak, karba fonta a kezét.

– Neked elment az eszed, Preston? Marha régóta hajtasz erre az alkura. Túl régóta ahhoz, hogy elveszítsd a Miss Lauren iránti haragod miatt.

– El tudod hinni, hogy odament?

– Preston, erről beszélgettünk egész héten. EGÉSZ HÉTEN.

– Tényleg? – ráztam meg a fejemet. – Te mondtad el nekem, hogy a Marriotthoz megy.

– Őszintén bánom – sóhajtott fel. – Figyelj! Nem tudtam minden részletről. Csak feltételeztem, hogy megint menedzserasszisztens lesz, és arra fogják felhasználni, hogy belső infókat szerezzenek arról, hogy mit csinálunk mi a Parker Internationalnál.

– Nem pont azt csinálja ott?

– Ő helyettes vezető jogtanácsos, de csak addig, ameddig az

igazi vezető jogtanácsosuk vissza nem jön egy hosszabb szabadságról.

– Ugyanolyan szar.

– Nálad én vagyok a vezető jogász, és elárulom, hogy nem ugyanaz – felelte, s elhallgatott egy pillanatra. – Egyébként meg néhány napja megkeresett egy módosítás miatt az új munkaszerződésében, hogy ha tényleg megpróbálnának kiszedni belőle valamit, jogilag akkor se mondhasson semmit.

– Semmiképpen sem mehettek bele ebbe a baromságba – vágtam rá még mindig szörnyen megbántva. – Miféle épeszű hoteles vezérigazgató venné fel úgy, hogy semmit sem kérdez tőle arról, hogy nekem dolgozott?

– Biztosra veszem, hogy rengeteg – vont vállat, aztán elmosolyodott. – De beletett néhány lenyűgöző passzust, ami megvédi őt attól, hogy válaszolnia kelljen bármire is. Néhányat azok közül is, amiket valaki a hátam mögött használt...

– Fehér tintával nyomtatta?

– Nemcsak hogy fehér tintát használt a szerződése végén, de még kis megjegyzéseket is rakott a szerződés első részébe, szintén fehér tintával.

Elfojtottam egy mosolyt. Még mindig dühös voltam.

– Most pedig, ha nem bánod... – szólt rám. – Be kell menned, és öt egész percig nem gondolni Miss Laurenre, hogy megköthessük ezt az alkut.

– Nem jelent gondot, hogy ne gondoljak rá.

– Azért figyeltetted egész héten a portással a lakásánál, ugye?

Nem szóltam semmit.

– Öt perc, Preston – mutatott az ajtóra. – Ennyi az egész.

Visszatértünk az asztalhoz, Mr. Von Strum pedig éppen

felállt.

– Nagyon sajnálom, hogy megvárattuk, Mr. Von Strum – esett pánikba George. – Már nem óhajtja aláírni velünk a szerződést?

– Közel sem erről van szó – mosolygott a papírokra mutatva, és ott volt mindegyiken a friss aláírása. – Csak rohadtul le akarok lépni innen, mert nem vagyok hajlandó elhinni, hogy Mr. Parker olyan helyre viszi az üzleti partnereit, ahol a pincérek még nem jöttek rá, hogy csak a desszertet szolgálták fel nekünk, semmi mást.

– Igaza van – raktam el mosolyogva a papírokat az aktatáskámba. – Azt hittem, hogy szereti az olcsó lebujs kajákat.

– Szeretem őket, de sohasem állítottam, hogy nem örülnék egy drága ételsornak, ha más fizeti – nevetett. – Mutassa meg nekem, hol vacsorázna egy ilyen alkalommal, Mr. Parker!

– Rendben – ráztam vele kezét, és odavezettem őket George-dzsal a rágógumi-maradványokkal teli lifthez.

– Akarja, hogy az én kocsimmal menjünk? – kérdezte. – Biztosra veszem, hogy a sofőrjének meggyűlik majd a baja azzal, hogy eljusson idáig a forgalomban.

– Nem kell kocsni – vettem elő a telefonomat. – A helikopteremmel jöttem.

– Már nem tud mit kezdeni a pénzével, ugye? – rázta a fejét Mr. Von Strum.

– Attól jobban érezné magát, ha elárulnám, hogy van egy unokahúgom, aki magasról tesz rá, és ötvencentes kartondobozokkal meg plüssmackókkal akar játszani?

– Csak egy kicsit – veregette meg kacagva a hátamat.

HARMINCNÉGY

Tara

Egy újabb munkanap kezdetén megint beléptem a Marriott International épületébe, aztán becsuktam magam mögött az irodám ajtaját. Fájt a szívem, és dühös voltam, amiért még mindig annyira összefonódott az életem Prestonéval, hogy az új limuzinsofőröm még mindig a Sweet Seasonsbe vitt minden reggel, miközben továbbra is hívogattak néhányan azok közül, akik őt keresték, és olyan dolgokat meséltek, amik már nem érdekeltek.

Mivel én nem voltam kicsinyes, mint ő, átirányítottam az összes ilyen megkeresést az új asszisztenséhez, és időnként még üzenetet is küldtem Cynthiának apróságokról, amik eszembe jutottak. De hát megtanultam egy-két dolgot a pitiáner eszköztárából, úgyhogy letiltottam az összes telefonszámát, és töröltem is őket. (Igen, bár tudtam fejből az összeset.)

Pff! Csessze meg!

Megnyitottam az új főnököm napi programját, és elővettem a jegyzetfüzetemet, hogy leírjak néhány gondolatot.

Villásreggelis megbeszélés az ingatlanos kontaktokkal, délután Skype-értekezlet a jogi költségekről a Voight Companyvel és egy leltározás a gyakornokokkal.

Ráfrissítettem a naptárra, mert tudtam, hogy ez biztos nem így van. Mégis, akárhányszor frissítettem, csak ez a három bejegyzés jelent meg. Megnéztem az egész heti időbeosztását, és láttam, hogy minden napnál csak egy-két esemény szerepel.

Ennyi?

Felemeltem a vezetékes telefonomat, hogy hívjam a titkárnőjét.

– Jó reggelt, Miss Lauren! – vette fel az első kicsengésre. – Minden jól megy az első héten?

– Eddig kifejezetten jól.

– Hát az nagyszerű! Miben segíthetek?

– Éppen átnéztem Mr. Greywood naptárját, és láttam, hogy minden napra csak két-három esemény van beírva. Létezik egy privát naptár is, amire nem látok rá?

– Nem, ez így van. Mr. Greywood szereti, ha egyszerűen és stresszmentesen telnek a napjai.

– Nos, mivel ezek a találkozók már rendben lesznek, van valami ötlete, hogy mi a dolga a jelenlegi vezető jogtanácsosának? Nem szeretném máris megkeresni őt ezzel, mert igyekszem jó helyettes lenni, tudja?

– Az ön helyében én csak örülnék a zsíros állásnak, Miss Lauren – válaszolta, s őszintének tűnt. – Mr. Greywood nem bízik a nőkben, csak azért vette fel magát és engem, hogy a külvilág előtt jó színben tűnjön fel. Az igazi vezető jogtanácsosa egy Bob nevű pasas, akire az életét is rábízna. De az a munka annyira hektikus, hogy egy nő sem bírná. Higgye el nekem – nevetett. – Élvezze valamelyik wellnessrészlegünk kényelmét odalent, válaszoljon néhány e-mailre, és nézzen rá a dolgokra nagyjából óránként. Aztán vegyen egy mély levegőt és mosolyogjon, mert hivatalosan is

az öné a legjobb állás egész New Yorkban.

– Jó...

– Van még valami, amit megtehetek önért?

– Nem, de köszönöm önnek és a személyzet többi tagjának az édességkosarat.

– Azt az édességkosarat nem mi küldtük – jelentette ki. – Preston Parkertől jött.

Letette a telefont, én pedig rámeredtem a kosárra. Legszívesebben kidobtam volna a kukába.

Végképp nem hiányzott most semmi, ami rá emlékeztet. Felálltam, elindultam kifelé az irodámból, és lekapcsoltam a villanyt.

Inkább kipróbálom azt a wellnessrészleget.

**KÉT HÉTTEL
KÉSŐBB...**

HARMINCÖT

Tara

Tárgy: Milyen a munkád a 2-es számú szállodaláncnál?

Tárgy: Beszélünk kell az utolsó alkalomról, amikor az irodámban jártál.

Tárgy: Ötvenszer hívtalak a héten.

Tárgy: Letiltottad a számomat?

Tárgy: Tudom, hogy látod ezeket a rohadt e-maileket, Tara...

Kitöröltem Preston legfrissebb oldalnyi e-mailjét, és lementem az informatikai részlegre.

– Jó reggelt, Miss Lauren! – mosolygott rám a vezető. – Miben segíthetek?

– Szeretnék jelenteni és letiltani egy e-mail-címet, hogy mostantól ne küldözgethessen nekem semmit. Valamiért nem működik az, ahogy én tiltottam le.

– Természetesen, hölgyem. Mi az e-mail-cím?

– PrestonCEOParker@ParkerHotels.com.

– Ó – sóhajtott fel. – Meglátom, mit tehetek.

– Meglátja, mit tehet? Mindössze annyit kell tennie, hogy tiltólistára teszi, mint az összes többi címet, amit letiltott eddig.

– Hát, ez kicsit bonyolultabb annál. Nagy technikai tudás kell hozzá, és néha van olyan cím, ami így is átcsúszik.

Értetlenül néztem rá.

- Az internet kattant egy hely, tudja? Nagyon kattant.
- Mennyit fizet magának Mr. Parker azért, hogy ne kerüljön fel a tiltólistámra?
- Mi? – vörösödött el az arca, ami egy az egyben elárulta. – Semennyit. Nem mernék tőle pénzt elfogadni egy ilyen egyszerű dologért. Vagyis...
- Mennyit?
- Heti kétezret.
- Én majd kétszer annyit fogok.
- Azt mondta, hogy maga ezt fogja mondani, ha megtudja –
suttogta.
- És?
- Azt mondta, hogy fel kell hívnom, ha ez bekövetkezik.
- Nem fogja felhívni – jelentettem ki. – Mert ha megteszi,
akkor kirúgatom, amiért lepaktál a vetélytárssal.
- *Vetélytárssal?* A Marriott messze nem ugyanaz a
kategória, mint a Parker Hotels, Miss Lauren. A Parker Hotels
annyira előttünk jár, hogy az már szinte nevetséges.
- A munkavállalói kézikönyv nem ezt írja – néztem rá
résnyire szűkült szemekkel. – *Nem* fogja felhívni. Nem
érdekel, mit ajánlott magának. Világos?
- Világos – bólintott.
- Helyes – indultam el kifelé az irodájából, de a nevemen
szólított, így hátranéztem a vállam fölött. – Igen?
- Ööö... Felajánlotta, hogy ad nekem bónuszt, ha ráveszem
magát, hogy végre bontsa ki az egyik kosarat, amit küldött –
ment oda a fő raktárhelyiséghez, és kinyitotta, felfedve az
összes hatalmas ajándékkosarat, ami napi háromszor
érkezett, óramű pontossággal. – Szóval nagy fáradság lenne,
ha kibontaná az egyiket, és megengedné, hogy lőjek neki egy
képet? Csak egy képről lenne szó, amivel segíthetne egy

kevésbé szerencsés emberen, tudja?

A fejemet rázva távoztam.

Jesszusom, Preston!

HARMINCHAT

Preston

Nem voltam hozzászokva, hogy Tara nem áll velem szóba.

Nem voltam hozzászokva, hogy ilyen sokáig ne lássam, és ne halljak felőle. Ugyan még nem ismertem be, de kurvára fájt. Főleg akkor fájt a legjobban, amikor hívnom kellett az új menedzserasszisztensemét, aki közel sem volt olyan jó, mint ő, vagy akkor, amikor Violet megkérdezte, hogy mikor jön.

Figyelmen kívül hagyta az összes e-mailemet és SMS-emet, és ha ismerem annyira, amennyire gondoltam, akkor valószínűleg az összes ajándékomat elzárta valami szekrénybe.

Sóhajtvá felemeltem a vezetékes telefonomat, hogy hívjam Taylort.

- Igen, Mr. Parker? – vette fel a srác az első kicsengésre.
- Elfelejtette ma reggel idehozni az áttekintő listámat.
- Ó, igen. Rögtön megyek.

Letette, és pillanatokon belül megjelent az irodámban. Jóravaló asszisztens volt, habár küszködött, hogy megértse a szarkazmus művészetét, és akkor sem tudta volna megfelelően hozni a kávémat, ha az élete múlt volna rajta. Feladtam, hogy tőle kérjem, sőt még Tara „Rohadtul csináld meg magadnak” listáját is használtam bizonyos feladatai teljesítésére.

– Tájékoztatni szeretne a fejleményekről, Taylor? – kérdeztem. – Itt a remek alkalom.

– Jó. Nos, mindent elrendeztem a pénteki tárgyalásához – érintette az ujját a szájához. – Véglegesítettem a jövő havi floridai konferenciaprogramját is. És Violet születésnap partiszervezője azt mondta, hogy nemsokára hívni fogja.

– Violetnek már rendeztem születésnap partit az idén. Elutaztunk Disney Worldbe.

– Igen, de... – fonta karba a kezét. – Azt mondta, hogy Violet rohamtempóban kezd hozzászokni New Yorkhoz, új barátai is vannak, és ha ez így megy tovább, akár majd egy partit a Grand Central pályaudvaron. Gondoltam, annak most óhajtja elkezdeni a szervezését, igaz?

– Az szarkazmus volt, Taylor.

– Nem annak hangzott. Úgy tűnt, mintha komolyan gondolná.

– A szarkazmusnak éppen az a lényege – forgattam a szememet. – Jövőre is Disney Worldbe fogom elvinni a születésnapján. Sőt, ott lesznek a születésnap partijai is kilencéves koráig.

– Attól még megengedheti magának, hogy kibérelje a Grand Central pályaudvar egy részét egy estére. Szerintem annak sokkal jobban örülne, nem gondolja?

– Takarodjon az irodámból, Taylor!

– Ez is szarkazmus?

Rámeredtem, és elfojtottam egy sóhajt.

– Köszönöm a mai munkáját. Hazamehet hamarabb, ha szükséges.

– Mondhatok még valamit, mielőtt elmegyek, uram?

– Rajta.

– Nos, ne vegye rossz néven, de nem tehetek róla, hogy ki

vagyok, és nagyra értékelném, ha elfogadná, hogy nem vagyok Tara. És soha nem is leszek Tara.

Felvontam a szemöldökömet.

– Ma szólított először a nevemen, és elvárja, hogy mindent tudjak, amit ő szokott csinálni. Még csak pár hete vagyok itt, szóval tudna nekem adni egy esélyt az iránta támasztott elvárások meg egyebek nélkül, kérem? Csak ennyit kérek.

Azzal letett egy mappát az asztalomra, esélyt sem adva, hogy válaszoljak.

– A holnapi vizontlátásra, uram.

**HÁROM HÉTTTEL
KÉSŐBB...**

HARMINCHÉT

Tara

Sohasem hittem volna, hogy eljön a nap, amikor hiányozni fog, hogy Prestonnak dolgozzak, de ma délelőtt elgondolkodtam rajta, hogy vajon maradnom kellett volna-e még egy kicsit. A naptáram üres, a teendőlistám kipipálva, a személyzet nagy része pedig továbbképzésen, ami elfoglaltságot nyújt nekik a nap hátralévő részére.

A székemen hátradőlve rámeredtem a sarokban álló nekem kézbesített ajándékhalomra. Még egyikhez sem nyúltam hozzá, és ki akartam húzni négy hétig, mielőtt akár csak ránézek valamelyik kísézőkártyára, de ezen az újabb tétlen délutánon kísértést éreztem, hogy megadjam magam.

Mielőtt kibonthattam volna a hozzám legközelebbi csomagot, felbukkant egy e-mail a vezérigazgatótól a monitoromon.

Tárgy: ÖTLETEK KELLENEK

Üdv mindenkinek,

Csak szeretném jelezni, hogy vendéglátói ötletekre lenne szükségem egy konferenciához, amit néhány vezérigazgató barátomnak szeretnék megrendezni ebben a hónapban. Ez lenne a jövő évi őszi promóciós kampányunkról szóló első esemény, szóval kérem, hogy jelezze, akinek eszébe jut bármi.

Kérem, hogy ne osszuk meg ezt a levelet senkivel, aki nincs legalább középvezetői szinten!

Mark Greywood

CEO, Marriott International

Azonnal elővettem az ötletekkel teli mappámat, amin a múlt héten dolgoztam, és átmentem az irodájához. Bekopogtam, majd belépve megköszörültem a torkomat.

– Nos, üdv, Miss Lauren – mosolygott rám, és végigsimított őszülő haján. – Hogy van?

– Remekül. Tudnánk esetleg beszélni egy percet?

– Persze, persze – intett, hogy foglaljak helyet, és felém nyújtott egy kenyérkosarat. – Kóstolja meg előbb ezeket a minizsömléket. Fantasztikusak.

Haboztam.

– Ne aggódjon, Miss Lauren! Gluténmentesek.

– Köszönöm – vettem el egyet mosolyogva. Aztán még egyet, és még egyet.

– Fantasztikus, igaz? – nevetett. – Nem győzők belőle eleget enni, a fenébe is. A séf, aki készítette, egyenesen földöntúli, és ő fog főzni a közép- és felsővezetőknek egy holnapi privát partin, mielőtt elkezdi a munkát a belvárosi szállodánkban.

Én miért nem kaptam meghívót erre?

– Nagyszerűen hangzik. Szeretnék megmutatni önnek néhány ötletet a konferenciához, amit a vezetőknek tart. Mivel őszi témájú kampányról lesz szó, gondoskodnia kellene arról, hogy az esemény az elejétől a végéig illeszkedjen ehhez a tematikához, az ötletelések elősegítésére – nyitottam ki a mappámat. – Ha szánna rám öt percet...

– Nem tudtam, hogy magának is elküldtem azt a levelet – szakított félbe. – Nem várok ötleteket öntől, Miss Lauren. Biztosra veszem, hogy lenyűgözőek, de, tudja, ez férfimunka.

– Nem, nem tudom. Hogy érti ezt?

– Úgy értem, hogy mindössze azért vettem fel, hogy betöltse az átmeneti helyettesi pozíciót – mosolygott. – Szóval legyen átmeneti helyettes. Csinálja meg azt a néhány apró dolgot reggelente az áttekintő listámról, nézegesse az e-mailjeit, és pihentesse a szép kis fejét, amíg a férfiak minden mást megoldanak.

– Az összes marketingkampányban közreműködtem a Parker Internationalnál – jelentettem ki. – Nem is volt benne a munkaköri leírásomban, de némelyik ötletem jobb volt, mint az istenverte marketingigazgatóé.

– Mintha elhinném – biccentette oldalra a fejét, és atyáskodó mosolyt villantott rám. – Az a Preston Parker, akit én ismerek, semmiféle közreműködést nem engedne egy nőnek, legfeljebb elmondaná neki, hogy milyen rövid szoknyát szeretne rajta látni.

– Ő egyáltalán nem olyan – válaszoltam egy pillanatra elhallgatva. – A jó ötlet az jó ötlet volt, nem számított, honnan jött.

– Ügyes próbálkozás, Miss Lauren – kacsintott rám. – De biztosra veszem, hogy sokkal jobban ismerem Mr. Parkert, mint maga. Már több mint egy évtizede benne van az iparban, csakúgy, mint én, és egyedül azért ő az első számú, mert kissé könyörtelenebb nálunk, de azért is, mert mi mindig a megfelelő fejjel gondolkodunk. A férfiakéval.

– Oké, figyeljen! – kezdtem bele, mert nem akartam ezt egy egész éven át eltűrni. – Nagyra értékelném, ha csak meghallgatná a mondanivalómat, mielőtt bármi...

Tüsszentettem.

– Bocsánat. Ahogy mondtam...

Megint tüsszentettem.

– Valami baj van, Miss Lauren? – harapott bele egy újabb minizsömlébe.

– Volt benne fokhagyma?

– Ó, igen. Rengeteg – mosolygott. – Az a szép abban, ahogy a séf elkészíti, hogy az ember nem is érzi, hacsak nem iszik hozzá bort, de ott van. Briliáns, mi?

– Haza kell mennem – mondtam, mert éreztem, hogy visket a torkom, és tudtam, hogy ez csak rosszabbodni fog. – Most.

– Nos, akarja, hogy hívjak magának egy taxit? – kérdezte. – Holnaptól amúgy is felfüggesztem a limuzinszolgáltatást. Elnézést, hogy arra az e-mailre sem tettem rá.

– Taxi jó lesz.

– Nem várja el, hogy tényleg én hívjak magának, ugye? – nyújtotta felém a kagylót.

* * *

Aznap este felnyögtem, amikor a telefonom kameráját az arcomhoz emeltem. Felduzzadt az ajkam, a szemem pedig vörös volt, és puffadt.

– Tessék, barinóm – tett Ava egy hideg vizes törülközőt a homlokomra. – Ha ettől egy kicsit is jobban érzed magad, az új munkám szar. Annyira, hogy szavakba sem tudom önteni, mennyire utálok.

– Szerintem én is utálok az új munkámat – mondtam neki. – Miért olyan nehéz találni egy jót?

– Mintha én tudnám – nevetett. – Amúgy a pasid beugrott ma a portára. Megint.

– Nem a pasim.

– Hát pedig belebotlottam kifelé menet, és szó szerint

könyörgött, hogy szóba álljak vele.

– Preston Parker nem könyörög semmiért.

– Határozottan könyörgés volt – paskolta meg Ava a párnát a fejem alatt. – Megmondtam neki, hogy lebetegedtél a melóban. Mármint szó szerint. Nem csak lerázós dumaként.

Néhány percre eltűnt, és egy lefedett ezüsttálcányi étellel jött vissza.

– Azt mondta nekem, hogy hívjam fel az Other Noodlest, akik ezt hozták, amíg aludtál. Hát nem hihetetlen? – vette le a fedőt a tálcaról, amin tyúkhúsleves és prémium kategóriás kétszersült volt. Meleg teával, gyömbéritallal és egy üzenettel.

Jobbulást (és kérlek, vedd fel nekem egyszer a telefont).

Preston

Ui.: Igen, gluténmentes tészta van benne.

U.ui.: Még mindig jobban örülnék, ha nekem dolgoznál, de tényleg értékelem a „Rohadtul csináld meg magadnak” listádat.

– Nem fogom megenni a bocsánatkérős kajáját.

– De igen, megeszed – adott egy kanalat Ava. – Gyógyszert is küldött, Violet pedig küldött neked egy zsírkrétarajzot. Ne is kérdezd, mi van rajta, mert tényleg nem tudom.

Nevettem, aztán lassan felülve beleszürcsöltem a levesbe.

– Azok után, hogy úgy beszélt velem az irodájában, te adnál neki egy második esélyt?

– Lássuk csak! Mit tennék, ha az egykori milliárdos főnököm szörnyen bepipulna rám, amiért elmegyek egy másik szállodalánchoz, és kirakna az irodájából? Ha ugyanarról a milliárdosról lenne szó, aki törődik velem,

akinek jó a farka, és velem akar lenni, szóval mindennap felhív, sőt még a legjobb barátnőmnek is ajándékokat küld csak azért, hogy értesüljön az életem apró mozzanatairól? – vakargatta az állát. – Nem, nem adnék neki második esélyt. Találnék egy másik milliárdost. Tizenkettő egy tucát, tudod.

– Várj csak! Te elmondtál neki dolgokat rólam, ajándékokért cserébe?

– Persze hogy nem – takarta el a Cartier órát a csuklóján. – Mégis milyen barátnak gondolsz engem?

– Szörnyűnek – vágtam hozzá egy párnát.

– Adj magadnak egy kis időt, és dönts el te! – jelentette ki.

– Amilyen szenvedő hősszerelme alakít, biztosra veszem, hogy addig vár, ameddig kell neki.

– Ő nem szerelmes, Ava. Csak hozzászólt, hogy ott vagyok mellette, és segítek neki döntéseket hozni.

– Nem. Biztos vagyok benne, hogy pont annyira fontos vagy neki, mint amennyire ő neked – mondta az ajtófélfának dőlve. – Tudod, szerintem kábé az első évben utáltad, de utána már nem olyan tuti. Továbbra is bejártál dolgozni, pedig tudtad, hogy elég pénzed van már a bankban, és simán leléphettél volna.

– Ezredjére mondom, hogy jogi kötelezettségem volt.

– De nem személyes – vont vállat. – Maradhattál volna itthon úgy, hogy soha többé nem mész be. Mihez kezdett volna?

– Kifelé a szobámból!

– Pont így gondoltam.

HARMINCNYOLC

Preston

Letettem a telefonomat, miután a mai tizedik hívásom is egyenesen Tara hangpostáján kötött ki. Még sohasem hívtam nőt ennyiszor, de nem kaptam érte semmit cserébe. Így, hogy tudta, hányféleképpen próbálok elérni, fogalmam sem volt, mihez kezdjek. Nem tagadhattam, hogy a napjaim sokkal kevésbé voltak izgalmasak nélküle, a távollétében pedig én is sokkal kevesebb időt töltöttem az irodában.

Enyhe húzást éreztem a nadrágomon. Lenézve láttam, hogy Violet az új fedeles poharával szórakozik.

– Segítesz, Preston bácsi? – kérdezte.

Kivettem a kezéből, hogy megigazítsam a szívószálat.

– Tessék.

– Köszönöm! – mosolygott, és odatartotta Mackó elé egy kortyra. Aztán megint felpillantott rám. – Hiányzik Tara.

– Nekem is.

– Átjöhet, hogy játsszon velünk?

– Lássuk csak...

Elővettem a telefonomat, hogy felhívjam a barátnőjét, Avát. Eddig tartott a türelmem.

– Halló?

– Helló, Ava! Itt Preston.

– Tudom. Két órája hívtál. Hadd tegyem hozzá, hogy

ajándék-felajánlás nélkül, szóval nincs semmi új infóm a számodra.

Elnevettem magam.

– Nem bírok ki még egy napot úgy, hogy ne lássam. Hol van?

– Már nem dolgozik neked.

– Azzal maximálisan tisztában vagyok.

– És többé már nem is szeret.

– Kezdjük ott, hogy azt sem tudtam, hogy szeretett.

– Hát... – állt el a lélegzete. – Nem is. Utált téged.

– Kérlek, Ava! Mondd el, hol van!

– Nem is ajánlasz fel nekem valami ajándékot előtte?

– Az lesz az ajándék, hogy nem rólam fog beszélni minden este.

– Nem is beszél rólad minden este – válaszolta, aztán elhallgatott egy pillanatra. – Oké, annak tényleg örülnék. A Park Avenue 21. tetőteraszán van. Munkahelyi összejövetelem.

– Nagyon köszönöm.

– Amúgy meg ha még egyszer úgy beszélsz velem, mint az irodámban, akkor fogom a plázás barátnőimet, és marhára egycsillagossá tesszük az összes hoteledet. És felfogadok valakit, aki majd gondoskodik róla, hogy a legközelebbi csokicsepp a Sweet Season-ös kávédján alján egyáltalán ne csokiból legyen, ha érted, mire célzok.

– Te most fenyegetsz engem?

– Én csak *ígérek* – felelte. – Most pedig ne tarts fel telefonon, inkább menj, és beszélj azzal, akivel beszélni akarsz!

HARMINCKILENC

Tara

Tisztelt Címzettek!

Köszönöm a lehetőséget, hogy a nőgyűlölő vállalatuknál dolgozhattam. Nagyra értékelem, hogy úgy bántak velem, mint egy másodosztályú...

– Miss Lauren? – jött oda hozzám a főnököm, én pedig félretettem a következő felmondólevelem első piszkozatát. – Miss Lauren, szeretném bemutatni önt Mr. Kline-nak. Ez az ember hozta össze a mai eseményt egy pillanat alatt. Nem lenyűgöző?

– Az, igen – haraptam rá a nyelvemre, hogy ne bökjem ki, milyen pokolian középszerű volt az esemény. Az étel túlsütve, a tematika (klasszikus Hollywood) ott sem volt, a legtöbb dekoráció pedig idejétmúlt. „Sztárvendégnek” egy Elvis-hasonmást hívtak, miután végre elfogadtam, hogy mindig is Preston lesz a legjobb szállodás ebben a városban.

– Mr. Kline-nal már egy egész évtizede együtt dolgozunk – folytatta a főnököm. – Olyasvalaki, akitől sokat tanulhat, ha már úgylis mindig annyira szívesen dolgozna.

– Örülök, hogy megismerhetem, Miss Lauren – nyújtott kezet Mr. Kline, miközben a főnököm lelépett. – Mióta dolgozik a Marriottnál?

– Máris túl régóta.

– Az mennyi?

– Kicsit több mint három hete.

– Á – rázta még mindig a kezemet, és lassan cirógatni kezdte a hüvelykujjával a kézfejemet. – Nos, ha bármikor szeretne tanulni néhány dolgot valakitől, akinek már van valamennyi tapasztalata, engem mindig megtalál. Mr. Greywood mesélte, hogy magácska meglehetősen ambiciózus.

A kezemet elrántva kis híján rohadtul elhánytam magam.

– Ha azt hiszi, hogy hajlandó vagyok dugni magával, hogy előrébb jussak ebben a szakmában, akkor sajnálatos módon téved – közöltem. – Már dolgoztam az ágazat legjobb vállalatánál, és csak azért vagyok itt, hogy jegyzeteljek, és lássam, hogy az olyan cégek, mint a maguké, miért nem tudnak soha felzárkózni.

– Tessék?

– Azt hittem, egy évembe fog telni, de csak három hét kellett hozzá.

– Hát jó – nézett rám résnyire szűkült szemekkel. – Már pontosan tudom, miért hagyta Preston Parker, hogy elmenjen. Nem tudja, hol a helye. Mindegy, tipikus női viselkedés ebben a szakmában.

Erre csak a szememet forgattam.

– Ne lepődjön meg rajta, ha Mr. Greywood hétfőn hosszan elbeszélget magával.

– Ne lepődjön meg rajta, ha én hétfőn már nem fogok itt dolgozni.

Erre már nem tudott mit mondani, úgyhogy csak megköszöri a torkát, és távozott.

Megint elővettem a felmondóleveletem, hogy átírjam egészen a legelejétől. Három bekezdésnyire jutottam a

gondolataimmal, amikor éreztem, hogy ismerős kezek fonódnak a derekamra. Hirtelen eszembe jutott, ahogy azok a kezek uraltak engem a tükör előtt, megtartottak az íróasztalon, és odaszegeztek az üvegasztalhoz.

– Kezdem komolyan azt hinni, hogy tényleg utálsz engem – suttogetta Preston, amitől pillanatokon belül bizsergés járta át minden porcikámat. – Mégis mi más magyarázat van arra, hogy el kellett jönnöm egy ilyen szánalmas szarra csak azért, hogy vethessek rád egy pillantást?

Szembefordított magával, és az ajkamra forrt a szó, ahogy végignéztem rajta. Az a makulátlan szürke öltöny volt rajta csillogó mandzsettagombokkal, mint amikor megismerkedtünk. Minden nő őt bámulta a tetőterazon.

Úgy nézett rám a zöld szemével, hogy megint nem jutottam szóhoz, a szívem pedig kétszázal vert.

– Remélem, nem azért jöttél, hogy bocsánatot kérj – jegyeztem meg végül. – Csak az idődet vesztegeted, mert nem bocsátok meg neked.

Felvonta a szemöldökét, de nem szólt semmit.

– Nem tetszik, ahogy legutóbb beszéltél velem az irodádban, meg ahogy eldobtál, mint valami szemetet – folytattam. – És az sem tetszik, hogy egy napot sem bírsz ki, de tényleg egy napot sem anélkül, hogy folyton írogatnál és hívogatnál, mintha még mindig az asszisztensed lennék.

– Sokkal többször írtam és hívtalak, mint amikor az asszisztensem voltál.

– Nem az a lényeg. Mindent elmondtál abban a több száz SMS-ben és e-mailben, csak azt a két szót nem, amit erősen kétlek, hogy valaha is ki fogsz mondani. Szóval akármilyen szexi vagy, és akármennyire hiányzik, hogy bennem legyél, és együtt lójak Violettel...

– Bocsáss meg! – szakított félbe, még szorosabban markolva a derekamat. – Sajnálom, Tara.

– Azt, hogy esélyt sem adtál, hogy elmondjam, mi történt az én szemszögemből?

– Azt, hogy nem mondtam el neked hamarabb, milyen fontos vagy nekem – nézett a szemembe. – Régóta el kellett volna mondanom.

– Hetekkel ezelőtt?

– Évekkel ezelőtt – válaszolta. – Az első két hónapban, amikor nekem dolgoztál.

– Baromi jól ki tudtad mutatni.

– Gyere vissza, és akkor jobban fogom csinálni!

– Most már ott van neked Taylor.

– Már az ötödik Taylornál tartok – húzott magához még közelebb mosolyogva. – Bármit megteszek, hogy visszaszerezzelek. Csak vissza akarlak kapni.

– Azért nem is sajnálsz, hogy kirúgtál az irodádból?

– De igen – mondta, s őszintének tűnt. – És még jobban sajnálom az elmúlt néhány hetet, amióta valaki azt az egy dolgot csinálja, ami mindig érzékenyen érint. Azt a dolgot, amit bőven megérdemeltem.

– Hogy utál?

– Hogy levegőnek néz – mosolygott. – Nem bírom tovább.

– Hát én már továbbléptem valaki mással, úgyhogy jobb, ha elengedsz, mielőtt visszaér.

– Ebbe a témába nem is vagyok hajlandó belemenni – közölte önelégült félmosollyal. – Az egy dolog, hogy a munkában beéred kevesebb, de nálam kevesebb sohasem érnéd be.

– Nem kevesebb csak azért, mert neki nincs egymilliárd dollárja.

– Azért kevesebb, mert nem is létezik – simogatta meg a hátamat. – Nem tágítok, amíg nem mondod azt, hogy ott folytathatjuk, ahol abbahagytuk.

– És ha azt mondom, hogy nem?

– Akkor hazudnál, de bemennék hétfőn a munkahelyedre, hogy megint megkérdezzek.

– Már nem leszek ott hétfőn – válaszoltam mosolyogva. – Mindent megtanultam, amit lehetett, és elődátumozom a kéthetes hatályú felmondóleveletem.

– Ez azt jelenti, hogy visszajössz? – kérdezte döbbenet.

– A francba, dehogyis – éreztem, ahogy az ajka hozzáér az enyémhez. – Soha többé nem dolgozom neked.

– Most már sokkal jobb főnök vagyok.

– Nem, marhára nem vagy – kacagtam. – Csak azért fogadtam el ezt az állást, hogy megtudjam, milyen egy másik szerepben lenni, így amikor meglesz a saját cégem, jól átlássam, mit csinál egy felsővezető. Semmi személyes oka nem volt, Preston.

– Most már tudom – felelte. – Mit kell tennem ahhoz, hogy visszakapjalak?

– Kezdheted azzal, hogy megcsókolsz. A többiről pedig írok majd egy listát, és odateszem az asztalodra.

Rögtön rátapasztotta a száját az enyémre, a hátam pedig nekiütközött a tetőterasz korlátjának, ahogy becsúszta a nyelvét az ajkaim közé, és ráérősen felfedezte a szám minden négyzetcentiméterét. Az oldalamat simogatva még durvábban csókolt, így teljesen megfeledkeztem róla, hogy nyilvános helyen vagyunk.

Pár percig csak mi ketten léteztünk, és mintha csak megint az irodájában lettünk volna.

Amikor végre kibontakozott a csókból, levegőért

kapkodtam, a tetőterazon pedig mindenki minket bámult.

Prestonnak szeme sem rebbent a ránk irányuló figyelemtől: mosolyogva kézen fogott.

– Szerintem ezt máshol kell befejeznünk – vezetett keresztül a tátott szájú Marriott felsővezetők tömegén. – És meg kell egyeznünk abban is, hogy megint nekem dolgozz.

– Az előbb mondtam, hogy soha többé nem fogok neked dolgozni.

– Hallottad már azt a szót, hogy *megegyezés*?

– Hallottad már azt a szót, hogy *soha*?

Nevetve végighúzta az ujját az ajkamon, amikor beszálltunk a liftbe.

– Szerintem ez az alku tetszeni fog neked. Sőt, már a szerződés megfogalmazásánál tartok, és több mint kedvezőnek gondolom a feltételeket.

– Van apró betűs rész?

– Persze – csókolt meg. – Mindig lesz.

Vége

EPILÓGUS

Tara

Egy évvel később... Disney Worldben

– Nem kérsz többet, Violet? – nyújtott felé Preston egy Miki egeres nyalókát.

– Nem – rázta a fejét, és századjára is elsietett az örült teáscsészés körhintához. – Gyertek, nézzétek!

Hála Prestonnak, az egész park csak a miénk volt a teljes napra, Violet pedig öt új kis barátjával örült a születésnapjának. Bár mostanra teljesen hozzászokott, hogy velünk él Preston fényűző lakásán, még mindig felriadt időnként éjszaka, hogy a szüleiről kérdezzen, mi pedig mindig figyeltünk rá, hogy olyankor megölelgessük.

Néztem, ahogy Preston fényképezi őt, amint egy rózsaszín csészében forog, és éreztem, hogy rezeg a telefon a zsebemben.

– Igen, Nicole? – vettem fel.

– Ööö... jó napot, Miss Lauren! – szólt bele a legújabb menedzserasszisztensem. – Vagyis Parker? Most már Parker a vezetőkéneve?

– Csak ősztől lesz az – mosolyogtam. – Valami baj van?

– Nem, csak azért hívom, mert a Day-alku hivatalosan is elkészült, a vezető jogásza pedig véglegesítette az összes

dokumentumot. Az ön fiókjából továbbítsam önnek, vagy a sajátomból?

– Jöhet az enyémről.

– Rendben, nagyszerű! Ez volt az utolsó hívásom a szabadsága alatt, esküszöm!

Azzal letette, nekem pedig újabb rezgés jelezte, hogy e-mailem jött.

Tárgy: A Day-alku

(A fő munkahelyi fiókján keresztül küldve)

Minden csatolva...

Tara Lauren

CEO, Von Strum Hotels

a Parker International leányvállalata

– Nem úgy beszéltük meg, hogy nem dolgozunk, ha szabadságon vagyunk? – jött oda hozzám Preston.

– De igen, csak te már tíz hívást fogadtál ma.

– Az a tíz hívás a legújabb Tayloromat kereső interjúkról szólt – mosolygott. – Az nem munka.

– Mennyinél tartasz, mióta elmentem? Huszonöt?

– Huszonhét – csókolt meg. – Imádnám, ha örökre huszonnyolc maradna, ha valaki megunná a vezérigazgatói létet.

– Soha – néztem rá megint Violetre. – Kérdezhetek valamit?

– Bármit.

– Elolvastad egyáltalán a testvéred levelét?

– Igen.

– El fogod mondani valamikor, hogy mit írt?

– Ősszel elmondom – mosolygott. – De úgy tűnik, hogy három szállodás is lesz a családban.

- Hogy érted?
- Violetre hagyta a W Hotelst – válaszolta. – Az egész szállodalánc az övé, de valami azt súgja, hogy csak jóval négy és fél éves kora után kéne elmondanunk neki.
- Akkor végül is három első számú szállodaláncod lesz, két leányvállalattal?
- Nem – csókolt meg újra. – Nekünk lesz három első számú szállodaláncunk.

VÉGE, MEGINT

SZERZŐI VALLOMÁS + KÖSZÖNET

Kedves Olvasó!

Alig hét éve – egész pontosan 2011-ben – mélypontra került az életem. Le voltam égve (mármint annyira, hogy 2,15 dollár volt a bankszámlámon), miközben makacsul Pittsburghben maradtam, és próbáltam rátalálni az utamra ahelyett, hogy a kudarcot beismerve hazamentem volna. Muszáj volt „lopásra” vetemednem, ahogy ennek a könyvnek a női főszereplője tette. Én viszont nem a Preston-féle szállodaláncot választottam szuperszexi vezérigazgatóval, hanem a SpringHill Suitest a Bakery Square-en, a Hampton Innt vagy olykor a Homewood Suitest.

Valahányszor visszagondolok azokra az időkre, összeomlás és sírás lesz belőle, mert bárcsak elfelejthetném a puszta emlékét is annak, ahogy a kocsimban ülve eszem a lopott ételt.

Bárcsak elfelejthetném az összes visszautasítást, amit állaspályázatokra kaptam, mert mindegyik úgy fájt, mintha szörnyen ellenem szólt volna, de attól még mindig élénken élnek bennem ezek az emlékek. Azt is elárulhatom, hogy azokban a borzalmas időkben az írás volt, ami mindig erőt adott...

El sem tudom mondani, milyen hálás vagyok, amiért adtál egy esélyt a könyvemnek, és akár utáltad, akár szeretted, számomra megtiszteltetés, hogy időt szántál az elolvasására.

Tudom, hogy nem én vagyok a világ „legszakoszerűbb” írója, de köszönöm neked a szerencsém.

Ha a *Mid Life Love*-sorozat által ismertél meg, köszönöm.

Ha a *Jilted Bride*-sorozat által ismertél meg, köszönöm.

Ha az *Alapos kétely* által ismertél meg, köszönöm.

Vagy ezekből: *Barátod, Carter; On a Tuesday, Thirty Day Boyfriend, Naughty Boss (& the Steamy Coffee Reads Collection), Turbulence, Over Us/Over You...* köszönöm, köszönöm, KÖSZÖNÖM.

F.L.Y.

(First Love Yourself, legfontosabb, hogy szeresd önmagad),
és baromi nagy szeretettel:

Whitney G.

WHITNEY G. EDDIG MEGJELENT KÖNYVEI:

Sorozatok és önálló regények:

Alapos kétely-sorozat

Alapos kétely 1-2-3.

Barátod, Carter

MÉLTATÁSOK

„...a sztori baromi szórakoztató és humoros; a szereplők imánda valóak, és Whitney G. képes az utolsó 100 oldalra némi meglepetéssel is megdobni minket.”

csucsorka @ Moly.hu

* * *

„Meglepően élvezetes olvasmány. Tetszett a történet, mert fantasztikus érzés volt két olyan emberről olvasni, akik nem kedvelik egymást, és az idő múlásával elkezdenek érzéseket táplálni egymás iránt.”

Olga therebelreader @ Goodreads.com

* * *

„A *Felmondólevél* ötvözi a két kedvenc témámat: ellenségekből szerelmesek és munkahelyi szerelem. A szerző fantasztikus munkát végzett, mint mindig, és szórakoztató, szexi regényt tett le az asztalra.”

Corina @ Goodreads.com

* * *

„Naaaagyon odavagyok a munkahelyi szerelmes regényekért, és imádom Whitney G. műveit is. A *Felmondólevél* újabb szexi és szórakoztató olvasmány, amit nagyon élveztem.”

Alba and Her Secrets @ Goodreads

* * *

„Egy nap alatt felfaltam ezt a szexi, vicces és meglepően érzelmes munkahelyi szerelmes regényt. Miután elkezdtem, nem tudtam letenni.”

Heroesinbooks @ Goodreads

„Tara és Preston között nem egy tipikus munkahelyi szerelem szövődik. Tara UTÁLTA Prestont, aki szörnyű főnök volt. Hatalmaskodó és követelőző. Tarának nem volt saját élete, viszont nem tudta, hogy titokban tetszik Prestonnak, aki próbál mindent megtenni, hogy távol tartsa tőle magát...”

Kathy West @ Goodreads